O INSULĂ IZOLATĂ , UN TEST MORTAL

ÅSA AVDIC

INSULA MORȚII

„E simplu. Vreau să-ți înscenezi moartea."

virtual-project.eu

ÅSA AVDIC

INSULA MORȚII

Original: *Isola* [*The Dying Game*] (2016)

Traducere de:
MIHAELA-ALINA IFRIM prin
LINGUA TRADOM

virtual-project.eu

2018

M-am uitat la el. Voiam să-l întreb și să-i spun multe, dar știam cumva că nu era timp și, chiar dacă ar fi fost, totul era oarecum pe lângă subiect.

— Ești fericit aici? am întrebat eu în cele din urmă.

Se gândi puțin la întrebare.

— Nu în mod special, răspunse el. Însă nici tu nu ești foarte fericită unde te afli.

Istoria secretă, Donna Tartt

— E o escrocherie care trebuie făcută de doi oameni, spuse Shadow.

— Nici nu se pune problema de război, nu-i așa?

Zei americani, Neil Gaiman

PSUF – Protectoratul Suediei sub Uniunea Prieteniei
Vezi, de asemenea, și Regatul Suediei

Protectoratul Suediei sub Uniunea Prieteniei, în vorbirea autohtonă.

Protectoratul Suediei este o țară din Uniunea Prieteniei. Independența ei este o sursă de controverse.

Țara este recunoscută de 107 dintre cele 193 de state din componența Organizației Națiunilor Unite, printre ele numărându-se și SUA, dar contestată de celelalte protectorate din Uniunea Prieteniei.

Un prim pas către înființarea Uniunii Prieteniei a fost făcut după căderea Zidului Berlinului din 1989 și după evenimentele care au urmat. În Suedia și Finlanda s-a instituit legea marțială și guvernarea din aceste țări se afla sub incidența alianței de apărare încă din 1992. Norvegia s-a alăturat mai târziu. În 17 februarie 1995, parlamentul Protectoratului Suediei se declară membru integral al Uniunii Prieteniei. Blocul vestic n-acceptă această declarație și multe state membre ale Organizației Națiunilor Unite consideră încă Protectoratul Suediei ca fiind o țară independentă. Protectoratul Suediei are control *de facto* și *de jure* asupra întregului său teritoriu, însă este în același timp supus legilor comune ale Uniunii Prieteniei, care înlocuiesc legile locale. Curtea Internațională de Justiție din Haga nu estimează că includerea statului în Uniunea Prieteniei este o încălcare a legilor internaționale.

Protectoratul Suediei nu mai este stat membru al Organizației Națiunilor Unite și a părăsit și Comunitatea Europeană înainte de desființarea acesteia.

Protectoratul Suediei este delimitat la est de Protectoratul Finlandei sub Uniunea Prieteniei, la vest de Protectoratul Norvegiei și în sud-vest de Danemarca, unde granița este închisă din 1992. Capitala Protectoratului Suediei este Stockholm.

Enciclopedia Internațională, 2016

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDIEI
MAI 2037

Doi dintre ei erau la conducere. El se ocupa de interogatorii, ea stătea lângă el. Asta, la început. Ea va prelua controlul mai târziu. Era o tactică pe care o folosiseră de multe ori și care, de obicei, funcționa. Era bine să aibă un element-surpriză de partea lor. Cei mai mulți oameni picau în plasă: presupuneau că el era șeful și că ea doar executa, că el era cel competent, iar ea, o simplă subordonată, pe post de asistent sau secretară. Nici pomeneală de așa ceva. În realitate, de ea ar fi trebuit să se teamă. Făceau echipă bună. Învățaseră de-a lungul anilor să lucreze împreună. Unul era dur și protocolar, celălalt era blând și bun. Uneori schimbau subit rolurile, chiar în mijlocul interogatoriului, ca să-l zăpăcească și mai mult pe cel anchetat, dar și pentru că puteau. Însă mai tot timpul ea era cea care reușea să-i facă să cedeze.

Zâmbi în sinea ei, încercând un minunat sentiment de satisfacție când se gândea la cât de bună era în munca ei, însă și pentru că zări un loc liber de parcare chiar lângă intrarea 302. Trase brusc de volan, dar intră un pic și pe celălalt loc de parcare și se opri cu botul mașinii într-o parte. Băgă maneta în marșarier, dădu înapoi, pe urmă se alinie și parcă impecabil. Își luă geanta de pe scaunul din dreapta, coborî din mașină și merse până la lift. Când ajunse acolo, arătă insigna la cameră și i se confirmă identitatea. O enerva că, deși făcea parte din cercul celor de încredere, tot trebuia să se supună acestui gen de examinare. Însă, după cum fusese informată, regulile erau aceleași pentru toți. Până și Președintele trebuia să se aplece și să-și arate legitimația, ca să i se permită accesul. Cel puțin, așa îi spusese el. Era important pentru Președinte să dea impresia că făcea parte din echipă, deși știau toți că nu era tocmai așa. De fapt, reflecta ea în timp ce liftul cobora, nici măcar nu știa sigur cine *făcea* parte din „echipă”. Își cunoștea colegii cei mai apropiați; asta era cel mai important. Avea încredere în Președinte. Nu era totuna cu a-l cunoaște, dar nu se aștepta la mai mult. Trebuia să fie suficient.

Păși în lift și imediat în spatele ei ușile se închiseră ușor, cu un fâsâit abia perceptibil. Liftul urcă. Înăuntru se simți ciudat, ca și cum era în imponderabilitate și abia dacă-și dădu seama că se afla în mișcare, însă apoi, când ușile se deschiseră din nou, era deja la etajele superioare ale clădirii. De la ferestre se vedea o panoramă splendidă a orașului, în depărtare se zărea portul și, dincolo de el, arhipelagul și largul mării. Era oarecum confuză și, în același timp, cuprinsă de un sentiment

de alinare și îngrijorare, imaginându-și că orizontul nu era nimic altceva decât o iluzie optică, și nici pe departe o margine, ci doar limita fizică a ochiului. „Se pot întâmpla multe acolo”, se gândi ea. Dar, mai devreme ori mai târziu, totul va fi adus de ape pe uscat. Așa cum avea să se întâmple și cu conținutul servietei pe care o ducea. O considera ca fiind o epavă eșuată pe plajă, zăcând acolo ruginită. Era datoria ei să strângă, să facă ordine. Datoria ei și a lui. Făcuseră asta de multe ori și încă simțea un nod în stomac doar gândindu-se la ce urma.

Când intră în vestiar, el era deja acolo, încheindu-se la ultimii nasturi ai uniformei.

— Oh, văd că ești încălțată cu pantofii tăi norocoși, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Ea se descălță de pantofii negri cu tălpile roșii și-i puse în dulăpiorul ei. Erau pantofi scumpi, pe care sora ei îi trimisese din străinătate. Era o prostie, însă ajunsese să creadă că-i purta noroc culoarea roșie. Nu era superstițioasă de felul ei, dar se obișnuise ca de fiecare dată când făcea ceva important să poarte ceva roșu și nu îndrăznea să renunțe în acea clipă la prejudecățile ei.

— Mă bucur să-i văd, continuă el. Probabil că vom avea nevoie de noroc astăzi. Chiar dacă nu vorbim direct cu femeia.

Ridică privirea către el. Presimțirea rea o făcu să simtă din nou senzația de nod în stomac, mai acut de data asta.

— Anna Francis? E tot… indispusă? Sau cum ar trebui să spun?

— Nu știu, răspunse el ridicând din umeri. N-am idee cum ar trebui să-i spunem. Însă, oricum ar fi, se pare că tot facem asta. Te aștept afară.

El își lovi călcâiele, făcu un semn prostesc de salut, un salut pe care-și permitea să-l facă doar când erau ei doi, și ieși din vestiar. Ea își dezbrăcă sacoul și fusta și-și scoase uniforma din dulap. Era destul de caraghios să se ferchezuiască purtând haine de firmă importate ilegal și încălțată cu pantofi doar cât dura drumul cu mașina, pentru ca mai apoi să se schimbe de ele imediat ce ajungea la serviciu, dar asta o făcea să se simtă o persoană normală. Desigur că nu-i plăcea, însă dată fiind poziția ei, își putea permite să se aranjeze și să-și pună alte haine, doar că nu voia să vorbească prea mult despre asta. Cel puțin așa credea. Nu se plânsese nimeni de rochia ei scumpă, iar ea nu întrebase niciodată. Când își punea uniforma bleumarin, devenea o rotiță într-un mecanism despre care nu știa de unde începea și unde se sfârșea. Însă știa că funcționa. Cel puțin în mare parte – și pe undeva, mulțumită ei și

colegului său. Ei erau programul antivirus din interiorul computerului. Ei erau cei care făceau actualizările necesare.

Își încheie ultimii nasturi ai uniformei, merse în dreptul oglinzii, unde se privi cu o expresie de nemulțumire. Fiul ei cel mic încă se strecura în patul ei noaptea și nu stătea locului o clipă. Era ca argintul-viu. Noaptea trecută, la fel ca în multe alte asemenea nopți, spre dimineață, ajunse să doarmă ea în pătuțul lui vreo două ore, cu picioarele atârnându-i mult în afară. Își frecă obrajii cu putere, de parcă ar fi vrut să șteargă oboseala, apoi scoase un elastic de păr și cu mișcări exersate își strânse părul castaniu într-o coadă. Deschise robinetul, își clăti mâinile și netezi vreo două fire de păr alb care refuzau să stea lipite de cap. Gândul îi fugi la primăvara care se lăsa așteptată și-și dădu seama că de o perioadă bună de timp nu mai văzuse soarele. Se gândi la cele trei săptămâni de vacanță pe care urma să le aibă în vară, întrebându-se dacă vor avea timp să meargă la căsuța pe care o închiriau, de obicei, și dacă afinele aveau să se coacă până atunci sau dacă le vor rata și vara aceea. Nu era niciodată sigură de concediu. Vara trecută își luase doar patru zile. „Probleme interne” care trebuiau rezolvate. Asta-i viața. „Trebuie, pur și simplu, să accepți că astfel de lucruri vin la pachet cu genul ăsta de serviciu”, își spuse ea. Ridică servieta și ieși din vestiar.

El aștepta afară și porniră împreună pe coridor către ușa cu grilaj. Acolo fură percheziționați, dar când gardianul vru să deschidă servieta, ea puse iute mâna pe încuietoare.

— Asta nu trebuie deschisă. Verifică-ți lista!

Gardianul merse la cabina lui și ridică o stație de emisie-recepție de culoare neagră. Ea urmări prin geamul antifonic cum vorbea. Bărbatul încuviință când primi un răspuns, după aceea ieși din cabină și făcu un semn din cap către servietă.

— Puteți trece!

Ușile se deschiseră. Pe urmă se închiseră în spatele lor. Trecură câteva secunde, apoi lumina din colț își schimbă culoarea din roșu în verde și următorul set de uși se deschise. Ura momentul acela, de fiecare dată cu aceeași intensitate, când se afla blocată între uși. O făcea să se simtă prizonieră. Ca și cum n-ar fi fost nicio diferență între ea și cei din spatele ușilor.

•

Următorul coridor era luminat slab. Neoanele din tavan erau prea distanțate, iar oamenii intrau și ieșeau din penumbră și din lumina difuză care venea direct de deasupra. Semănau într-un fel cu niște cadavre umblătoare. Sunetele erau înfundate; pașii abia dacă se auzeau. El mergea chiar în fața ei, iar ea îi urmărea linia spatelui. Ajunseră la o ferestruică din perete, el

ciocăni și apăru un bătrân morocănos care le întinse pe sub geam o bucată de hârtie. După aceea bărbatul ieși ținând în mână un inel mare cu multe chei și o porni pe coridor fără să scoată un cuvânt. Îl urmară. Bătrânelul deschise o ușă grea din metal, aflată pe partea dreaptă, și intrară pe un alt coridor. Acolo era și mai întunecat. Pe partea stângă erau ferestre prin care se zăreau oameni stând în niște cuburi mici ce semănau cu niște camere de așteptare. Unii citeau, alții priveau cu nerăbdare dincolo de ferestre. Dar ea știa că dinăuntru nu se putea vedea afară. N-o puteau vedea, doar ea îi putea vedea pe ei. Gardianul se opri. Ajunseseră. Le descuie și ultima ușă și-i lăsă să intre în camera puțin mobilată. În mijloc era o masă, cu un scaun pe o latură și alte două scaune pe cealaltă latură. Pe masă, se aflau o carafă cu apă și câteva pahare din plastic, iar în mijloc un magnetofon.

— Așteaptă câteva minute, după care poți merge să-l aduci pe primul, îi spuse el gardianului, care consimți și închise ușa în urma lui.

Ea puse servieta pe masă și scoase un dosar gros plin cu fotografii, hărți și alte documente. Pe dosar era o ștampilă mare și roșie, INFORMAȚII SECRETE, iar dedesubt scria:

SOR 234:397
Categoria 3
Raport despre evenimentele din ISOLA

Își privi colegul care răsfoia încruntat dosarul. Își dădu seama că părea îngrijorat, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Îl văzuse de multe ori furios, iritat, obosit, plictisit, frustrat și dezamăgit, însă niciodată îngrijorat. Se întreba ce știa sau dacă nu cumva știa mai mult decât ea. Și dacă era așa, atunci despre ce putea fi vorba? Îl cercetă cu privirea, dar când el conștientiză că este analizat, se descreți, închise dosarul și-l puse pe masa din fața lui fără prea mult zgomot.

— Sper din toată inima ca superstiția cu pantofii norocoși să se adeverească, pentru că-i al naibii de sigur c-o să avem nevoie de baftă, spuse el, în timp ce se așeza pe scaunul lui.

— Ești sigur că Anna Francis o să lipsească?

Știa că-l mai întrebase asta, însă simțea un fel de obligație care-o făcea să încerce din nou.

— Da, răspunse el privind-o, cel puțin așa mi-au spus. Ai auzit altceva?

Ea clătină din cap. Oricum, avea destulă experiență cât să știe că nu era un semn bun. Vru să spună mai multe, în schimb, luă dosarul de pe masă și-l puse cu tact înapoi în servieta pe care o așeză lângă picioare. Era pe punctul de a-l întreba dacă

știa unde se afla Anna Francis și dacă era bine, când se deschise ușa.

ÎNCEPUTUL

Anna

E destul de ciudat cum percepem cu adevărat o altă persoană. Fiindcă a desluși cu adevărat înseamnă să fii îndrăgostit, să remarci deodată acea persoană, oricare ar fi ea, oriunde ar fi ea, de parcă ar fi prima oară când o vezi. Când mi-am dat seama prima dată cine era cu adevărat Henry Fall, munceam deja în aceeași unitate de ceva vreme și partea ciudată este că un gest mărunt m-a făcut să-l remarc.

Fuseserăm invitați acasă la șeful nostru, un bărbat tânăr cu ambiții mari, despre care se spunea că era persoana potrivită pentru „eficientizarea operațiunilor". Toți membrii unității se aflau acolo, puțin stânjeniți și străini unii față de alții, ferchezuiți și mai bine îmbrăcați decât de obicei și ținând în mâini, în loc de obișnuitele cești cu cafea, pahare cu vin. Mulți dintre ei purtau haine nou-nouțe și păreau țepeni. Observasem o etichetă de preț care atârna la gâtul secretarei noastre, o femeie în vârstă cu o coafură în formă de coif. Poate că încă avea chitanța în geantă și plănuia să returneze hainele a doua zi. Și să-și recupereze cupoanele. Mi-o și imaginam la casa de marcat, cu bluza într-o pungă din plastic, reproșând calitatea proastă, mărimea, cusătura îmbrăcămintei. Și fața obosită și puternic machiată a celei de la tejghea. Într-o astfel de dispută, probabil că secretara ar fi ieșit triumfătoare.

Înaintea cinei propriu-zise, care fusese servită într-o cameră de zi spațioasă cu vedere spre golf, ne-am delectat cu Rotkäppchen[1] dintr-un bar mobil sub forma unui cărucior din crom plin cu sticle. Stăteam acolo enervată de faptul că un mucos cum era șeful nostru își permitea un apartament luxos într-una dintre cele mai noi clădiri din Lidingö, cu vedere la Karlsudd și la baza militară Tynningö, unde se servea băutură scumpă importată din Occident; ceea ce însemna, probabil, că avea rude sus-puse (o explicație și pentru felul în care a obținut slujba). Henry stătea în picioare, așa cum stătea mai tot timpul, fără să participe la discuție. Deodată, îl văd cum pune mâna cu nonșalanță pe o sticlă de coniac scump, își toarnă un pahar, îl dă pe gât repede și pe urmă pune încet paharul pe cărucior de parcă nu se întâmplase nimic. De fapt, nu fusese un gest prea politicos; și chiar dacă ar fi fost vorba despre o altă persoană, ar fi indicat alcoolism, nervozitate, slăbiciune și proastă creștere. Dar fiind vorba despre o persoană cu atât de mult control de sine cum era Henry, gestul lui părea să indice o sete chinuitoare, aproape de dependență. Când l-am văzut pe Henry

dând pe gât coniacul ăla, am înțeles pentru prima oară că era posibil să nu fie bărbatul care credeam că era și că s-ar fi putut dovedi periculos pentru mine.

De cum l-am observat pe Henry, am început să văd și mai multe lucruri. Totul apărea deodată precum ciupercile după ploaie. Inițial, nu distingi nimic și apoi, deodată, tot pământul e plin de ele. Următorul lucru care mi-a atras atenția la Henry a fost râsul lui. Era un bărbat care râdea. Poate că nu pare cine știe ce, însă cei mai mulți bărbați nu râd. Zâmbesc ușor, poate tușesc un pic, chicotesc puțin, dar nu râd cu adevărat. Henry însă râdea fără nicio reținere, cu gura până la urechi, atitudine care nu se potrivea cu comportamentul lui potolit. Lucrând împreună, uneori încercam să-l provoc să râdă, doar ca să-l văd cum se prăvălește pe birou sau cum se reazemă de scaun, râzând cu lacrimi și dezvelindu-și dinții albi. Ăsta a fost al treilea lucru: avea niște dinți extraordinar de frumoși.

În realitate, Henry era un bărbat obișnuit. Se achita de munca lui cu conștiinciozitate. Nu-și asuma riscuri. Când îi venea rândul la bucătărie, o dată pe săptămână, bucătăria era impecabilă. Nu era nici introvertit, însă nici prea deschis; nu oferea informații personale decât dacă i se adresa o întrebare directă. La care, de altfel, răspundea politicos, dar pe scurt. Povestea cum și-a petrecut sfârșitul de săptămână, își spunea părerea despre vreun film nou, dezvăluia ce planuri își făcuse pentru vacanță. Nu oferea decât răspunsul strict la întrebarea pusă. Ce făcea, în schimb, destul de des era să îndrepte conversația asupra persoanei care întrebase, nu pentru că ar fi fost prea interesat sau din politețe, ci, probabil, deoarece, așa cum ajunsesem să cred, voia să evite să vorbească despre propria persoană.

Când colegii trimiteau invitații la zile aniversare, la grătare sau la o bere după serviciu, refuza mai tot timpul, politicos și folosind pretexte plauzibile. Ba era ziua mătușii lui, ba se programase la spălătorie, ba trebuia să plece din oraș, din păcate. Data viitoare. Era un bărbat care nu deranja niciodată pe nimeni și astfel nu era niciodată deranjat. Toți cei de la serviciu erau de părere că Henry Fall era o persoană agreabilă, însă nimeni nu observa când lipsea. Și totuși, din momentul în care am început să-l observ, am conștientizat că toată această eschivare, toată această modestie meșteșugită, era, probabil, mai mult decât o coincidență. Era ceva creat de el și cum își dorea el.

Nici aspectul lui exterior lui nu spunea nimic important despre el. Arăta ca un băiat provenit dintr-un oraș mic, care crescuse pe un gazon bine îngrijit în spatele unor garduri albe. Care făcuse sporturi de echipă, avusese colecții de cartonașe și

fusese în tabere școlare. Era de înălțime medie și avea umeri ascuțiți, asemenea celor care făcuseră sport când erau mici și care mai apoi renunțaseră. Nu era nici supraponderal, dar nici slab. Avea ochi prietenoși și păr castaniu. Nu se tundea suficient de des, însă în fiecare dimineață era proaspăt bărbierit. Deși se putea observa că avea niște urme palide de pistrui pe nas, nu-ți dădeai seama dacă sub soarele de vară tenul i se înroșea sau se bronza. Iarna, purta căciulă și mănuși. Uneori avea ciorapi colorați cu personaje din desene animate. Ți-l și imaginai că era genul de persoană care avea în garderobă o cravată cu Moș Crăciun pe care n-o purta niciodată. Avea o voce reținută și ușor pițigăiată, o față care lăsa impresia că era vecinul cuiva, prietenul cuiva din copilărie, cineva pe care-l știai de multă vreme, însă pe care nu știai exact de unde să-l iei. Un bărbat care se pierdea ușor într-o mulțime. Dacă nu l-aș fi văzut dând pe gât coniacul ăla, probabil că nu l-aș fi remarcat vreodată.

•

Am început să adun orice informații despre el. Nu menționase că ar fi avut copii, nevastă sau iubită, așa că am presupus că locuia singur. Într-o seară l-am văzut pe terasă în compania unei femei care nu lucra în unitatea noastră. Era frumoasă în genul aristocratelor de odinioară, cu părul de culoarea ciocolatei și tuns băiețește, cu o haină din blană, iar când râdea își sprijinea mâna de brațul lui în așa fel încât dădeau senzația că erau un cuplu sau cel puțin amanți. Am încercat să mi-i imaginez făcând dragoste pasional printre cearșafurile răvășite, dar n-am reușit. O imagine cu Henry care să nu afișeze comportamentul lui calm mă făcea, efectiv, să mă simt stânjenită, și totuși, ea părea să-mi fi rămas imprimată în minte. Adeseori când eram la serviciu mă trezeam holbându-mă la mâinile lui și în singurătatea mea îmi închipuiam cum se atingeau ei și încercam aceeași senzație pe trupul meu, însă era de-a dreptul imposibil. Mai mult, nu-mi puteam imagina o situație în care să se fi întâmplat asta, ceea ce mă făcea să mă simt prostește în loc să mă înfior. Era prea absurd. Și totuși, nu mă puteam opri din a mă gândi la asta.

•

La ceva vreme după ce l-am văzut dând pe gât coniacul, am ajuns să lucrăm împreună la un proiect. Era o sarcină standard, nimic special, genul de sarcină care trebuia făcută. Dar când am început să muncim împreună, s-a petrecut ceva care cred că ne-a luat prin surprindere pe amândoi: colaboram excelent. Ce începuse ca fiind cea mai anostă și plictisitoare sarcină de serviciu se transformase subit în ceva interesant. Cu cât se scurgeau săptămânile, cu atât petreceam mai multă vreme doar

noi doi singuri în birou, angrenați în discuții despre detalii care nu interesau pe nimeni. Ne înțelegeam atât de bine, că timpul petrecut împreună era o adevărată plăcere. Mă surprindeam așteptând cu nerăbdare serile acelea când toți ceilalți plecau acasă, iar birourile se transformau într-o mare întunecată în mijlocul căreia rămânea o insulă de lumină fluorescentă. Și acolo ne aflam noi cu cănile de cafea, cu grămezile de acte și sandvișurile cu murături pe care le cumpăram de la un automat de vânzare de pe hol. Părea că Henry ieșise din carapace și devenise mult mai uman, cu mânecile suflecate până la coate și cu părul ciufulit de la cât de des își trecea mâna prin el, pare-se fără să-și dea seama.

Munca pe care am efectuat-o a avut ca rezultat nominalizarea unității noastre pentru un premiu de contribuție excelentă la serviciile departamentului din domeniul nostru de expertiză, însă când premiul a fost câștigat de o altă unitate, nici nu m-am mai gândit la asta. Pentru mine, marele și neașteptatul premiu a fost să-l descopăr pe Henry. Dar când m-am întâlnit a doua zi cu el lângă automatul de cafea, am înțeles că nu era deloc satisfăcut de rezultate. Am adus vorba despre premiu și a părut posomorât, iar răspunsul lui a fost scurt și tăios. Mi-am dat seama că era furios pentru că pierduserăm și se purta în maniera lui obișnuită, calm și stăpânit. Atunci am aflat despre Henry că, în ciuda comportamentului lui liniștit, era, de fapt, foarte competitiv.

•

Câteva zile mai târziu am fost invitați la cină de tânărul nostru șef, care voia să profite de această oportunitate ca să ne arate cât de mult aprecia munca noastră de calitate, în ciuda faptului că nu ne adusese niciun premiu. „Pentru mine, ca șef al vostru, sunteți cu toții învingători”, notase el în buletinul lui informativ săptămânal când fusese anunțată cina la restaurant. Aveam impresia că luase cuvintele alea din manualul de leadership al departamentului.

Cina a fost organizată la cel mai apreciat restaurant, unul cunoscut pentru ananasul de import din meniu și pentru faptul că n-aveau niciodată pene de curent. Pe de altă parte, mâncarea era uscată și scumpă, iar chelnerii, snobi. Am stat lângă Henry și m-am simțit puțin stânjenită să mă aflu în compania lui și în același timp înconjurată de alți oameni, de parcă dezvăluiam ceva intim despre noi doar stând acolo și ridicând paharul în mod ciudat în cinstea proiectului care nu câștigase niciun premiu, așa că n-am reușit să fiu atentă de câte ori chelnerii bățoși mi-au umplut paharul. Până să se încheie cina, deja mă îmbătasem. Henry îmi răspundea prietenește la întrebările personale și extrem de incoerente, dar distant și cu un ton

complet diferit față de cel folosit în timpul nopților petrecute de noi la birou. Părea că încerca politicos să se eschiveze și, în loc să discute cu mine, și-a petrecut o mare parte din seară interogându-l pe unul dintre colegii noștri despre avantajele și dezavantajele de a avea o movilă de compost în propria curte.

În taxi, în drum spre casă, m-a cuprins regretul că mă făcusem de râs, chiar dacă nu prea știam exact cum. Hoinari singuratici își târșâiau pașii către casă sau pe Bulevardul Uniunea Prieteniei, în timp ce fulgii de nea cădeau în urma lor. I-am dat taximetristului un bacșiș mult prea generos, am descuiat ușa apartamentului și m-am trântit în pat, direct peste cuverturi. Aveam o greață și o amăreală în gât și simțeam cum patul aluneca mult prea iute printr-un tunel invizibil. Stăteam pe spate, încercând să privesc fix un punct din tavan și, în cele din urmă, am ațipit. Și l-am visat pe Henry. Stăteam întinși în pat împreună, doar în lenjerie, într-o cameră mare, albă, cu perdele care unduiau în dreptul unui stor. Voiam să ne sărutăm, dar mereu intervenea ceva. Timpul se dilata și se contracta. Deodată, în camera alăturată s-a auzit un zgomot de petrecere. Oameni intrau căutând tot felul de lucruri; și Henry s-a dus să caute ceva, apoi s-a întors și iar a plecat. „În curând, îmi spuneam eu în vis, o să mă sărute în curând”. Când ceasul deșteptător a sunat, n-aveam nici cea mai vagă idee unde mă aflam, iar în clipa în care mi-am dat seama că eram în patul meu, am adormit din nou și am început să visez în continuare.

M-am trezit confuză, de parcă m-aș fi aflat într-o ceață. Mi-am făcut duș, m-am spălat pe dinți, apoi m-am îmbrăcat cu gesturi automate. Simțeam în fiecare celulă a corpului dorința de a fugi, iar în trenul cu care făceam naveta am stat ușor chircită, ca și cum tocmai m-ar fi pocnit careva în stomac. Era efectul mahmurelii și nu mai eram sigură ce și cu cine vorbisem cu o seară în urmă. Și în timp ce stăteam în tren privind suburbiile cenușii pe fereastră, în drum spre serviciu, și derulând în minte fiecare cuvânt și întâmplare de care îmi aminteam, mi-am dat seama la modul cel mai serios că, după toate probabilitățile, mă îndrăgostisem de Henry.

•

Câteva săptămâni mai târziu, am fost chemată pe neașteptate în biroul șefului, care m-a rugat să formez o „echipă de vis”, așa cum îi spunea el. Urma să realizăm studii exploratorii și calcule în vederea pregătirii unei posibile misiuni de ajutorare pentru protectoratul Kyzyl Kum, la granița dintre Turkmenistan și Uzbekistan, o zonă aflată în responsabilitatea Uniunii Prieteniei încă de la cel de-al doilea Război Rece de la începutul anilor ’2000. Cu cât îmi spunea mai multe, cu atât mi se părea o inutilitate. Până și proiectul de ajutorare în sine, prin

prisma descrierii vagi, părea aproape nefezabil și cel puțin la fel de dificil: să se realizeze estimări rezonabile referitoare la volumul de muncă, la materiale și la personalul implicat, date fiind restricțiile stricte bugetare.

Însă chiar și așa, ceva îmi făcea genunchii să tremure în timp ce el vorbea. Era mai degrabă un presentiment pe care-l aveam, și nu provocat de ceea ce spunea el, că măcar o dată exista posibilitatea să fac ceva care să conteze. Ceva bun. De fapt, proiectul cuprindea muncă de birou cu diverse calcule bugetare, precum și coordonarea unor unități foarte prost organizate ale autorităților implicate, iar timpul pe care-l aveam la dispoziție era foarte limitat. În ansamblu, era o misiune imposibilă, dar nu puteam scăpa de sentimentul că undeva acolo, sub toate straturile de birocrație, pâlpâia un licăr de speranță. Așadar, am acceptat misiunea și m-am bucurat când am văzut fața surprinsă a șefului meu după ce m-am asigurat că aveam pe deplin autoritatea de a alege fiecare membru al echipei.

— Atâta vreme cât sunt și ei de acord, spuse șeful meu, strângându-mi uimit mâna.

Era evident că se aștepta la o altă reacție din partea mea, probabil furie, din moment ce era clar că încerca să mă coboare o treaptă ori două, în timp ce pretindea că nu era așa. Se aștepta la mai multă tocmeală, poate; mai multă rezistență.

Primul lucru pe care l-am făcut imediat ce întâlnirea s-a încheiat a fost să intru în sala cu birouri cubice, ca să-l caut pe Henry. Mai luaserăm prânzul împreună de vreo câteva ori de la ultimul nostru proiect, dar fusese de parcă limbajul nostru secret se destrămase odată ce încetaserăm să mai lucrăm împreună și eram fericită că mi se oferise scuza perfectă pentru a încerca să restabilim legătura. L-am găsit pe hol și, în timp ce ne îndreptam spre cantină spunându-i despre misiune, am văzut cum și în ochii lui a prins viață o licărire. Pare-se că în anii lui de pregătire militară fusese instruit în genul de program de calculație pe care trebuia să-l folosim pentru a obține o vedere de ansamblu și astfel avea să fie perfect pentru echipa proiectului. Am vorbit multă vreme despre cum să abordăm problema, despre cine din unitatea noastră s-ar potrivi și despre cum ar trebui planificat proiectul din punct de vedere al logisticii și al termenelor. Brusc, se părea că reînnodasem legătura. Până să-și vadă fiecare de drumul lui în seara aceea, mă simțeam ușurată; pentru prima oară eram absolut sigură că, indiferent din ce anume era constituită legătura dintre mine și Henry, ea exista și o simțeam amândoi.

•

Când am ajuns la serviciu a doua zi, am găsit în Inbox un e-mail de la Henry, scris noaptea târziu, în care mă informa tăios că la urma urmelor n-avea cum să participe la proiect, deoarece în viziunea lui cunoștințele despre calculații bugetare erau mult prea elementare și inadecvate. Scrisese: „… prin urmare, trebuie să mă retrag, din păcate, și sper ca lucrul acesta să nu-ți pricinuiască prea multe inconveniențe. Toate cele bune". Era un e-mail oficial, de parcă ar fi fost scris de un străin care voia politicos, însă ferm, să-și anuleze abonamentul la o revistă. Cam o oră mai târziu, secretara unității noastre a venit în zona birourilor cubice cu mesajul că Henry se îmbolnăvise de gripă și că n-avea să vină la birou în acea zi. A doua zi el a revenit la serviciu, dar fără să scoată măcar un cuvânt despre proiect sau despre mesajul lui ciudat de impersonal și distant. A continuat să se poarte cu mine politicos și cum se cuvine. O lună mai târziu, s-a retras din unitatea noastră și a acceptat un post de director al unui program de reabilitare, în clădirile F. Ne-am despărțit în ultima zi cu o îmbrățișare lungă, jenantă și impersonală, și cu promisiunea vagă de a lua împreună prânzul cândva. Nu s-a întâmplat, pentru că n-am păstrat legătura. L-am văzut o dată de la distanță în gară, însă n-am mai vorbit cu el.

Nu până să-l văd pe Insula Isola.

•

Proiectul pe care Henry l-a refuzat s-a dovedit, în ciuda tuturor așteptărilor, un succes. Cumva, probabil în mare parte pentru a-i demonstra șefului meu (și poate și lui Henry) că reușesc să respect restricțiile de timp și buget, obținând și rezultatul scontat. Prin urmare, câțiva dintre colegii din echipă și cu mine am beneficiat de ocazia de a vizita Kyzyl Kum, pentru a ne asigura că totul va decurge conform planului când proiectul în sine avea să fie implementat. Inițial, trebuia să fie o singură vizită, dar mai târziu am fost rugați să revenim de mai multe ori, pentru perioade tot mai lungi, și în cele din urmă m-am trezit conducând întregul proiect de ajutorare la fața locului.

Când izbucnea discordia între clanuri, siguranța era afectată și neliniștea se răspândea în zonă. Iar noi eram singurii lucrători umanitari de la fața locului. Bineînțeles că și armata se afla acolo, însă localnicilor le era teamă de ea, și pe bună dreptate. Așa că apelau la noi și, în loc să fiu liderul unei baze de ajutor, mă trezeam deodată cu responsabilitatea unei tabere de refugiați, care creștea de la zi la zi, o misiune pe care, din nefericire, nu știam cum s-o gestionez. Nimic din ce făcusem în viața mea până în acel moment nu mă pregătise pentru această năvală neverosimilă de oameni disperați care n-aveau

nimic în afară de hainele de pe ei. Întăririle și ajutorul pe care le promisesem păreau să nu se materializeze niciodată, iar când au sosit erau atât de superficiale, încât păreau insultătoare.

Am încercat să compensez lipsa mea de cunoștințe și toate celelalte neajunsuri muncind din greu, atât cât îmi era posibil. La început asta a presupus toată ziua și în cele din urmă s-a extins și pe parcursul nopții. Și a funcționat. Era de parcă descoperisem înăuntrul meu o rezervă nebănuită de energie. Am făcut lucruri de care nu mă consideram aptă, apelând neîncetat la rezerva de energie și, până să descopăr riscurile unei astfel de exploatări, era deja mult prea târziu. La momentul respectiv, nu exista răgaz pentru o astfel de reflectare. Doar rezultatul final conta. Așa că am continuat să muncesc, cot la cot cu ceilalți; lucram până când ne oboseau ochii și cumva subit am descoperit că în percepția celorlalți deveniserăm un soi de eroi. Începură să sosească reporterii; făceau poze, puneau întrebări și plecau înapoi acasă în mijloacele lor de transport sigure.

Uneori ne trimiteau pagini din ziare prin intermediul unei corespondențe nesecurizate și citeam despre spectaculoasele noastre fapte eroice, care păreau fantastice și ridicole când stăteam în genunchi în noroi încercând să le explicăm oamenilor de ce nu era mâncare și de ce nu-i puteam ajuta să plece. Și totuși, lucrurile continuau. Primeam onoruri și atenție din partea mass media. Tânărul meu șef fusese promovat în altă unitate, iar celebritatea mea creștea din zi în zi. De fiecare dată când mă întorceam acasă era mai rău. Am fost invitată la programe televizate sau radiofonice, inițial în calitate de expert în Kyzyl Kum, dar, cu timpul, atenția s-a îndreptat asupra persoanei mele. Unul dintre posturile de știri ale statului mă desemnase ca numărându-mă printre „Eroii Uniunii”. Am primit invitații la emisiuni televizate în care să prepar rețete împreună cu maeștri culinari celebri, oferte de redecorare a camerei de zi de către designeri de interior celebri cu gusturi groaznice, am fost rugată să particip la gale de amploare și petreceri formale și să defilez pe covorul roșu. Am refuzat de fiecare dată. Gândul de a deveni o persoană ușor de recunoscut mă îngrozea și, oricât de ciudat ar părea, simțeam mereu un sentiment de ușurare când mă reîntorceam la proiectul de ajutorare la fața locului.

•

Într-un final, trebuia să iasă ceva. Categoric. Din multe și diferite motive. Și când totul a început să se destrame, s-a petrecut repede. Mi s-a ordonat să închei proiectul și am părăsit Kyzyl Kum definitiv la doi ani după ce am ajuns prima

oară acolo. Când m-am întors acasă, eram într-o formă tare proastă. Mi-am petrecut prima lună în rezerva de recuperare din spitalul veteranilor. Apoi am fost mutată în unități specializate de reabilitare și în cele din urmă am fost externată și m-am întors la familie și la slujba de birou din departament. După aceea m-au cuprins melancolia, sentimentul de inutilitate și rușinea. Fiindcă mă întorsesem din nou în țara mea sigură, în casa mea confortabilă, cu frigiderul burdușit. Oamenii de la Kyzyl Kum erau tot acolo, iar eu îi dezamăgisem în atât de multe feluri. Mi-am amintit de o carte pe care o citisem cu mult timp în urmă despre cum oamenii care au trecut prin tragedii încearcă ulterior sentimente groaznice de vinovăție, din cauza faptului că au supraviețuit, o noțiune care la momentul citirii îmi păruse ridicolă. Însă ținând cont de experiența trăită în Kyzyl Kum, totul era de neînțeles, ca și cum greșisem cu ceva. De parcă ceva nu funcționase undeva sau poate chiar era vina mea. Poate că trișasem?

Inițial, când m-am întors acasă și am fost în spital, tot ce-mi doream era să dorm, dar imediat ce am trecut prin diversele etape de reabilitare și am revenit la viața mea de zi cu zi, am început să am probleme din ce în ce mai mari cu somnul. Kyzyl Kum era încă în mine. Eram ca un miner care nu putea să mai scape de praful de cărbune de pe mâini. Frica și incertitudinea deveniseră parte din mine. Nopțile reci, teama, șoaptele din dormitoare, exploziile din noapte, uneori în depărtare, alteori în apropiere. Auzeam șobolanii mișunând, oamenii mișcându-se, îmi trăgeam pătura subțire de armată peste mine de parcă înghețam de frig, deși zăceam singură în propriul apartament sub o pilotă călduroasă. Adeseori mă surprindeam stând pe canapea, noaptea, holbându-mă la televizor fără să văd cu adevărat emisiuni despre animale periculoase, războaie sau alte crime înfăptuite cu mult timp în urmă. Jurnale de știri și documentare plictisitoare, transmise când oamenii dormeau. Uneori stăteam așa până când ziarul de dimineață era vârât în cutia poștală, în zori. Era un sunet de care, deopotrivă, mă temeam și mă bucuram, un semnal că și noaptea aceea trecuse, că oficial eșuasem încă o dată, ceea ce însemna că mă puteam întinde și să dorm fără să visez câteva ore înainte de a mă trezi ceasul deșteptător și de a începe o altă zi.

•

Siri continua să locuiască împreună cu Nour. Aparent, nu era nimic ciudat în asta. Când am născut-o pe Siri, Nour m-a surprins cu un gest pe care nu l-am văzut în timpul copilăriei mele. Primul cadou pe care i l-a făcut lui Siri a fost o rochie gigantică roz cu alb, din dantelă, care arăta ca un profiterol

pentru nunta unui oligarh. Când am întors rochia pe dos, am observat că se putea curăța doar la curățătorie, iar când am subliniat absurditatea faptului de a dărui unui copil o rochie care nu putea fi spălată la mașină, Nour a clătinat din cap iritată.

— Trebuie să încetezi să mai fi atât de rigidă, Anna, spuse ea, trăgând cu putere din țigara de foi Cigarillos pe care și-o aprinsese în spital, în ciuda regulamentului intern ce interzicea fumatul. Lasă fata să aibă haine frumoase!

Vorbe mari, venind din gura unei femei care i-a tăiat părul propriei fiice cu foarfeca de bucătărie și a lăsat-o să umble îmbrăcată în haine second-hand, de coloniști, zi de zi, an după an, întrucât erau „rentabile ca preț și practice", cele două elemente-cheie pentru Nour când era vorba de creșterea mea, pe vremuri. Cert este că ea se pricepea de minune la a uita. Iar eu eram recunoscătoare că manifesta interes față de Siri; din punctul meu de vedere, nu era rezultatul automat al faptului că era bunică.

S-a dovedit destul de repede că lui Nour nu numai că-i păsa de Siri, însă o și iubea cu adevărat. Și Siri o iubea la rândul ei. Era „Mommo" a ei cu obrajii ridați, părul negru (Nour albise cu ani în urmă, dar continua să-și vopsească părul), cu ciupiturile ei puternice și mânecile suflecate; Mommo, care mirosea a tutun și șampon cu paciuli, care dădea cu cârja de pământ când se enerva, care făcea *cevapcici*[12] în timp ce fredona și fuma deasupra cuptorului din vechiul ei apartament din cartierul Olof Palme, numit anterior Gamla Stan. Chiar și înainte să plec la Kyzyl Kum, Siri petrecea multă vreme acolo. Poate prea mult, mă gândeam uneori privind retrospectiv. Nour era cea care o lua de la creșa coloniștilor, o ducea pe Siri la ea acasă și-i pregătea mâncarea. Eu o luam de la Nour pe la șapte; când munceam până târziu, își petrecea noaptea acolo.

Cu timpul, biroul lui Nour s-a transformat în dormitorul lui Siri. Teancurile de cărți și de hârtii au fost date deoparte pentru a face mai mult loc, ceva ce n-am mai văzut din vremea copilăriei mele. O armată de animale din pluș și jucării, rochițe și așternuturi înflorate au pus stăpânire din ce în ce mai mult pe teritoriu printr-o manevră inteligentă de învăluire, până când cărțile au fost înghesuite pe rafturi în perete. Ba, în cele din urmă, unele dintre ele au sfârșit în pod, depozitate în cutii din carton. Așa că n-a fost deloc nefiresc ca Nour să fie cea care să aibă grijă de Siri atunci când am plecat prima oară.

Partea ciudată s-a întâmplat mai târziu: Siri nu s-a mai întors cu adevărat acasă niciodată și n-am înțeles prea bine din ce cauză. Îmi amintesc un pasaj din unul dintre romanele preferate, vechi și prăfuite ale lui Nour, pe care cel mai

probabil mă forțase să-l citesc când eram mică și în care unul dintre personajele principale a fost întrebat cum de a ajuns la colaps financiar, iar el a răspuns: „Treptat, apoi deodată”[3]. Exact așa s-a întâmplat când Siri s-a mutat cu Nour. Prima oară când m-am întors de la Kyzyl Kum, știam deja că aveam să plec în curând, așa că părea inutil s-o aduc pe Siri acasă. A doua oară s-a întâmplat la fel. Și iar. Și într-un târziu, când am revenit acasă bolnavă, părea nu doar inutil, ci și imposibil. Deci în cele din urmă a devenit totul inutil dintr-o sumedenie de alte motive, mult mai complicate. Le-am urmărit când erau împreună, pe Nour și Siri, cu capetele întunecate aplecate, unul mic și altul mare. Începuseră să aparțină una celeilalte. Când ieșeau la plimbare împreună, Nour avea într-o mână cârja, iar cu cealaltă o ținea pe Siri de mână, chiar dacă trebuie să-i fi fost dificil.

Nu mai văzusem acea aparență a lui Nour. Brusc, o imensă grijă o cuprindea când mâinile ei pregăteau mâncarea, împleteau părul, înveleau, încheiau fermoare și legau șireturi. Iar Siri avea în permanență o mână pe ea, în părul, pe brațul ori pe obrazul ei. Când le-am zărit împreună am văzut un sistem închis, autosustenabil, în care energia era transferată dintr-o parte într-alta și în care nu lipsea mai nimic. Eu fusesem plecată, ele rămăseseră acasă; reprezentaseră una pentru alta rutina lor zilnică, în timp ce eu eram excepția. Părea că în mare parte le deranjam, de parcă erau amândouă rușinate că trebuiau să mă iubească, însă nu puteau. Așa că Siri rămăsese cu Nour. Eu eram cea care venea în vizită, de două ori pe săptămână. Și chiar și atunci când ne aflam toate trei în aceeași încăpere, părea că eu eram doar un observator din exterior. Stăteau într-un cerc de lumină, sprijinindu-se una de cealaltă, aplecate deasupra unui proiect comun care le solicita întreaga atenție. O parte din mine voia să întind mâna și să le ating, dar n-am reușit niciodată s-o fac. Nu mai făceam parte din propria familie. Ele deveniseră ceva, eu altceva.

Persoana care se holba la mine în oglindă zilele acelea era cineva care-mi semăna: o femeie înaltă, subțire, de vârstă mijlocie, cu părul scurt, care nu mai era blond, ci grizonant, îmbrăcată în haine negre și practice. Cu fața suptă, serioasă; poate că fusese cândva drăguță sau nu chiar atât respingătoare dacă n-ar fi fost urmele de riduri, eczema roșiatică indusă de stres, cercurile negre din jurul ochilor. Ochii ăia erau problema. Nu mai erau ai mei. Altcineva se holba la mine din orbitele ochilor familiari; cineva se ascundea acolo, o persoană care cerceta de după o fereastră neagră, ascunsă în întuneric și imposibil de văzut. M-am surprins dorindu-mi din ce în ce mai des să fi fost înapoi în tabăra din Kyzyl Kum, deși era ultimul

loc de pe pământ unde mi-aș fi dorit să merg. Eram acasă și totuși nu mă simțisem nicicând atât de dezorientată.

Asta era starea în care mă aflam când mi s-a oferit misiunea.

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDIEI
MARTIE 2037

Într-o după-amiază, secretara unității intră în biroul meu.

— Vrea să te vadă la etajul paisprezece al Clădirii Secretariatului.

— Cine?

— *El* vrea să te vadă!

Secretara unității părea extrem de încântată. Ochelarii groși îi alunecau pe vârful nasului, iar ea îi împingea înnebunită înapoi, după care alunecau imediat. Puteam înțelege de ce era așa de agitată. Rar se întâmpla ca lucrătorii din Clădirea Secretariatului să manifeste interes față de activitățile noastre, cu atât mai puțin față de unul dintre noi în mod particular. Când m-am întors acasă definitiv din Kyzyl Kum, Președintele mi-a trimis un buchet de flori la birou, cu numele meu scris greșit pe bilețel, motiv pentru care am presupus că nu-i păsa. Aparent mă înșelasem. Asta m-a făcut să mă simt flatată și agitată.

— Când?

— Azi după-amiază.

Zăbovi câteva secunde cu privirea pe cămașa mea boțită, dând impresia că se gândea la ceva.

— Ai timp să mergi acasă să te schimbi, spuse ea, apoi se răsuci pe călcâie atât de repede, încât nici n-am avut timp s-o fac pe ofensata.

•

Trei ore mai târziu, traversam cu greu curtea prin vântul tăios și ploaia înghețată spre Clădirea Secretariatului. Rafale de ploaie cu zăpadă băteau dintr-o parte biciuindu-mi obrazul, apoi schimbau deodată direcția. Era una dintre acele zile de februarie când totul era gri și ud, și rece, iar lumina nu părea a fi mai mult decât un licăr de speranță. Fuseseră multe astfel de zile în iarna aceea. Mereu se spunea la știri că niciodată n-am avut atât de puțină lumină solară ca în ultimul an. Poate că de vină erau emisiile de carbon, poate schimbarea climatică sau poate amândouă. Ori poate chiar ceva mai rău, dar despre care bineînțeles că nu spuneau la știri. Ăsta era genul de lucru despre care oamenii vorbeau doar când erau siguri că nu-i asculta nimeni.

Urcam scările și clădirea se înălța în fața mea de parcă m-aș fi îndreptat către burdihanul unei balene uriașe, iar vântul aproape că mă azvârli înăuntru. În hol m-am înregistrat la recepție, am primit o legitimație de vizitator, am trecut de diferite tipuri de uși securizate, am lăsat haina și geanta

gardianului și am fost condusă la un lift. Pereții și tavanul cabinei erau acoperiți cu oglinzi fumurii, în care mi-am văzut, stânjenită, jacheta nou-nouță și botinele de babă cumpărate de la cel mai apropiat magazin de biroul meu. Jacheta îmi venea bine, dar era dintr-un material rigid și țepos, din cauza căruia transpirasem imediat ce am intrat în lift. Aveam picioarele ude și reci, iar dresurile mi se lăsaseră. Mă machiasem în speranța de a părea mai puțin trasă la față decât mă simțeam, însă aveam senzația că rezultatul era tocmai invers. Ploaia mi-a întins machiajul și mi-a șters mai toată pudra ieftină de pe obraji; ce mai rămăsese se strânsese ca o pojghiță deasupra eczemei de pe nas și de la linia părului. Nu mă simțeam în largul meu; era ca și cum aș fi purtat un costum.

•

Ceea ce m-a uimit când am ieșit din lift la etajul paisprezece a fost că sunetul era complet diferit, mult mai înăbușit. Podelele erau acoperite dintr-un capăt în altul cu mochete, care făceau aproape imposibil mersul pe tocuri. Era un etaj pentru bărbați. Lemn închis la culoare, oțel cromat, plante verzi și mari: stil minimalist, dar scump. Pereții, podeaua și tavanul constituiau un decor demn de marile corporații. Undeva în apropiere bâzâia un aparat de aer condiționat; ziceai că se auzea un elicopter în depărtare. Nu prea știam ce să fac. N-aveam unde să mă așez; nu era niciun obiect de artă pe care să mă prefac că-l studiam. O ușă se deschise și o femeie în vârstă și elegantă își făcu apariția. Îmi spuse numele și mă rugă s-o urmez pe coridor. Am observat că, deși purta tocuri, mergea pe podeaua moale cu încredere și cu pași repezi. Deschise o ușă în capătul culoarului și mă invită într-o sală de conferințe zâmbind curtenitor.

— Cafea? Ceai? Apă?

— Cafea, vă rog, neagră.

Încuviință și făcu un scurt gest cu mâna, ca să mă așez, apoi mă lăsă singură. Se auzi cum închise ușa în urma ei, cu un zgomot ușor. M-am trezit stând în mijlocul camerei. Fiecare detaliu, de la clanța ușii până la plinte, părea a fi bine gândit. Simțeam că ofensam interiorul în culori asortate doar prin faptul că mă aflam în încăpere. Chiar când eram pe cale să-mi trag un scaun ca să mă așez, se deschise iar ușa și secretara elegantă îl pofti înăuntru pe Președinte.

Era un bărbat înalt cu părul des și cicatrice vechi de la acnee pe față. Deși purta un costum scump, care trebuie să fi fost fie de import, fie făcut la comandă, părea că-i venea ciudat de nepotrivit, ca o statuie îmbrăcată. Îl mai întâlnisem o dată când făcuse un tur al unității noastre. Îmi amintesc felul în care stăteam toți aliniați lângă birourile noastre, ca niște orfani

așteptând să fie înfiați, în timp ce el se plimba peste tot împreună cu șefii și inspecta zona de lucru și personalul. Atmosfera fusese tensionată și forțată pe durata vizitei lui de atunci și părea să fie la fel și în momentul acela. Făcu câțiva pași și-mi întinse o mână mare.

— Anna Francis, e o plăcere să te cunosc, în sfârșit!

Se uită la mine și am înțeles brusc de ce. În ciuda autorității lui și rangului deținut, oamenii vorbeau adeseori despre el cu căldură. Expresia lui era deschisă și primitoare; te făcea să te simți remarcat, de parcă erai cea mai importantă persoană din lume. Ca și cum era de-a dreptul fantastic să mă cunoască. Aproape că l-am crezut.

— Plăcerea este de partea mea, am reușit eu să spun.

— Te rog, ia loc!

Președintele arătă către scaunele de la masa rotundă și, după ce-mi indică un loc, merse în jurul mesei și se așeză în fața mea.

— Mai înainte de toate, aș vrea să profit de această ocazie și să vă mulțumesc pentru munca depusă în Kyzyl Kum. Splendid, de-a dreptul remarcabil, zise el cu atâta emfază, încât mă întrebam dacă nu cumva conversația noastră era înregistrată. Sper că știi cât de încântați suntem de munca ta, își continuă discursul Președintele. Și Ministrul te salută, plin de încântare, desigur. De mult n-am mai avut o reputație atât de bună. O superputere umanitară și toate cele. Exact ce trebuia, după părerea noastră. Și, firește, ne bucurăm că te-am sprijinit în munca ta extrem de importantă, Anna.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru oportunitate, m-am auzit eu spunând, deși în același timp conștientizam că nu era cel mai bun început pentru mine.

Întâlnirea începuse de doar câteva minute și deja Președintele *mă* făcuse să-i *mulțumesc* pentru că-mi distrusese minuțios viața, vreme de câțiva ani. Era, evident, foarte isteț. Am început să mă întreb de ce mă aflam acolo. Se aplecă peste masă.

— Anna, ce vreau să vorbesc cu tine este strict confidențial. Ce urmează să-ți dezvălui trebuie să rămână între noi.

Mă privi fix în ochi de parcă ar fi vrut să se asigure că înțelegeam pe deplin ce spunea. Pricepeam. Petrecusem suficient timp cu junta militară în Kyzyl Kum cât să înțeleg ce însemna „dacă răsuflă ceva, vom ști că tu ești de vină”, așa că am consimțit. Da, înțelegeam.

— Anna, ai auzit de proiectul RAN? continuă el.

Am încuviințat din nou, simțindu-mă chiar și mai stingherită. Proiectul RAN era unul dintre programele despre care toată lumea auzise, dar despre care nimeni nu știa cu

exactitate ce era. Fiind un proiect top-secret, oricine era *tentat* să afle mai mult. Odată, în Kyzyl Kum, unul dintre soldați menționase un caz care fusese preluat de grupul RAN, însă când am început să pun întrebări, a devenit îngrijorat, poate chiar speriat, așa că am lăsat-o baltă. Sunt unele informații despre care nu vrei neapărat să știi.

— Știu că există, dar nu știu ce este.

Președintele clătină din cap dezaprobator.

— Păi, normal, este de preferat ca nimeni să nu știe prea multe.

Se aplecă și mai mult peste masă.

— Înainte să continui, Anna, trebuie să știu: mă pot baza pe discreția ta? Dacă nu, atunci întâlnirea asta s-a încheiat.

Am înghițit în sec și am luat în calcul toate opțiunile. Lipseau.

— Desigur, am spus eu. Despre ce este vorba?

Președintele păru încântat și puse pe masă un dosar. „De unde a apărut?", m-am întrebat eu confuză. N-am observat nicio servietă, iar pe masă nu era nimic când am intrat în cameră.

— Anna, te afli azi aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. După cum îți dai seama, are legătură cu proiectul RAN. N-o să te împovărez cu prea multe detalii; doar câțiva dintre noi au acces la informații despre munca grupului și după cum stau lucrurile…

Președintele se lăsă pe spate și oftă înainte să continue:

— … după cum se prezintă lucrurile acum, în cadrul agenților operativi din proiect a avut loc o dezertare. Mai simplu spus, suntem cu un om în minus.

După ultimele cuvinte, am simțit cum mi s-a uscat gura.

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-o acordați, însă nu sunt sigură că…

M-am oprit când am văzut fața împietrită de uimire a Președintelui. S-a holbat la mine câteva secunde cu sprâncenele ridicate și apoi a izbucnit într-un râs zgomotos, din inimă.

— Nu, nu sugerez ca *tu* să faci parte din grupul RAN! Nu, dragă Anna, trebuie să precizez că avem alți candidați cu… ei bine, alte calificări. Dar mi-ar prinde bine ajutorul tău în faza de recrutare.

M-am simțit incredibil de jenată, ca atunci când răspunzi la un salut și-ți dai seama că era, de fapt, adresat cuiva din spatele tău. Mi-am înghițit rușinea și am încercat să trec mai departe.

— Cum vă pot fi de folos?

Președintele își împreună mâinile în față.

— După cum sunt convins că înțelegi, avem în atenție câțiva candidați chiar acum, fiecare foarte calificat în felul lui. Și ce vrem să facem este să-i testăm în situații de tensiune maximă. Un pic de exercițiu de teren, ai putea spune. Și aici intervii tu, Anna. Ai foarte multă experiență în confruntarea și evaluarea oamenilor în condiții extreme. Ești obișnuită să scoți în evidență puncte forte și slăbiciuni. Știi ce sunt în stare oamenii să facă atunci când se află la capătul puterilor. Nu sunt mulți cei care au genul ăsta de cunoștințe, Anna.

Știam că lingușeala făcea parte din strategie. Trebuia să mă simt indispensabilă și necesară și era aproape un pic stânjenitor că funcționa chiar dacă știam, de fapt, ce însemna asta. N-am zis nimic și am așteptat să continue.

— Așa că ne-am gândit să efectuăm un mic test de stres. Îi vom confrunta pe principalii candidați cu o situație autentică, pentru ca ulterior să-i evaluezi. Să vezi care dintre ei manifestă calități de lider, gândește strategic, este diplomat sau nu se ridică la nivelul așteptărilor.

Tot nu înțelegeam la ce se referea.

— Mai precis, ce anume vreți să fac?

Președintele afișă un zâmbet strălucitor.

— Oh, e destul de simplu. Vreau s-o faci pe moarta.

•

Deci ăsta era marele plan al Președintelui! O crimă înscenată sub forma unui test de stres. Și iată cum trebuia să se desfășoare: candidații pentru postul din proiectul RAN aveau să fie izolați pe o insulă sub pretextul că luau parte la prima fază de recrutare, exerciții de grup și pregătiri premergătoare testelor finale. Eu urma să fiu prezentată drept unul dintre candidați. Ulterior, echipa avea să introducă și un doctor cu experiență în gestionarea crizelor. În primele douăzeci și patru de ore, doctorul și cu mine trebuia să înscenăm moartea mea („La început ne-am gândit la suicid, însă până la urmă ne-am hotărât la crimă”, adăugase Președintele pe un ton flexibil și înțelegător) și imediat ce aveam să fiu declarată „moartă” de doctor, începeam să-i observ pe ceilalți participanți dintr-un loc pe care Președintele îl numea „o poziție ascunsă”. Misiunea mea era să evaluez cum vor gestiona candidații decesul meu dramatic. Cine prelua inițiativa, cine se gândea la siguranță, cine era primul care emitea o teorie despre ce s-a petrecut și așa mai departe. După patruzeci și opt de ore, exercițiul se termina și toți se întorceau acasă, iar eu înaintam un raport despre fiecare candidat liderilor proiectului RAN. Totul urma să se desfășoare sub cea mai mare discreție prin intermediul secretarului proiectului RAN.

— Deocamdată, ceea ce ne interesează cu adevărat la tine este judecata ta intuitivă, instinctul, continuă Președintele. Putem realiza analize de profunzime asupra candidaților mai târziu.

M-am simțit teribil de stânjenită când, în cele din urmă, Președintele și-a încheiat explicațiile.

— Îmi pare rău, însă… nu pare excesiv de crud tot acest scenariu?

M-am gândit la toate execuțiile, execuțiile false și răpirile pe care le-am văzut în Kyzyl Kum și la cum i-au afectat toate acestea pe oamenii din jur. Să fii martor la moartea cuiva părea să lase inevitabil urme, fie că mai târziu devenea clar sau nu că victima era, de fapt, în viață. Plin de sine, Președintele se uită la un punct din spatele meu de parcă ar fi putut citi acolo răspunsul.

— Anna, te asigur că nu cruzimea excesivă mă ghidează aici. Membrii grupării RAN sunt responsabili de lucruri importante. De multe vieți. Să punem o persoană care nu se poate descurca într-o astfel de situație *ar fi* excesiv de crud, atât pentru persoana în cauză, cât și pentru siguranța Uniunii. Firește, înțeleg ce simți și într-o oarecare măsură ai dreptate. Crud, da; excesiv, nu. Însă mă bucur că ești conștientă de cât de serioasă și de crucială este misiunea ta. Adevărul este că trebuie să știm cine poate face față presiunii. Toți candidații vor beneficia de sprijin și ajutor sub forma expertizelor psihologice și a gestionării în caz de criză. E valabil și pentru tine, desigur. Și, bineînțeles, vei fi remunerată corespunzător.

Preciză o sumă care-mi înmuie picioarele pentru o secundă. N-aș fi obținut acea sumă nici dacă aș fi câștigat la Loteria Uniunii de mai multe ori la rând.

— Și în afară de bani, de ce aș vrea să fac asta?

Președintele afișă un zâmbet prietenesc.

— Ei bine, Anna, ca să fiu cinstit, ce altceva ai face?

Fie era un manipulator extrem de talentat, fie doar risca. Orice ar fi fost, a funcționat. Fiindcă ăsta era adevărul: slujba mea n-avea nicio importanță, nu mă puteam întoarce la Kyzyl Kum, iar pentru familia mea eram o străină. Cu banii pe care Președintele îi oferea, poate că aș fi luat-o de la capăt. Să plec în vacanță un an. Să călătoresc cu Siri undeva unde să fie cald și liniște, să încercăm să ne construim o viață nouă. Sau am fi putut să ne cumpărăm o casă într-una dintre comunitățile suburbane din afara orașului, o căsuță cu grădină. Siri ar fi putut merge la o școală bună; eu aș fi putut lucra într-unul dintre birourile administrației locale, s-o iau de la școală la timp, să coc chifle, să-i împletesc părul. Aș fi putut fi cineva din nou. Să-mi reclădesc viața. Am înțeles deodată cât de

teribil de mult pierdusem în ultimii ani și cât de aproape eram de a pierde absolut tot. Mi s-a tăiat respirația, iar în spatele ochilor simțeam o senzație ca de arsură. Am înghițit în sec și mi-am ridicat privirea spre tavan încercând să împiedic lacrimile; să fac asta acolo ar fi fost dezastruos.

Președintele continuă de parcă mi-ar fi citit gândurile:

— Anna, rosti el cu o voce calmă, știu că nu ți-a fost ușor. Dacă faci asta pentru mine, îți promit că nu va mai fi nevoie să mai faci nimic altceva pentru tot restul vieții tale. Doar dacă ești de acord.

Mă tot holbam la stucatura de pe tavan. Era de aceeași culoare ca și peretele; doar o umbră palidă îi sugera existența. Președintele așteptă câteva secunde, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă aveam să spun ceva din proprie voință. Și apoi spusele lui m-au lovit ca un trăsnet:

— Și vom lua în considerare, de asemenea, să dăm uitării acele… nefericite incidente din Kyzyl Kum. Din câte îmi amintesc n-au fost investigate serios, nu?

Tonul lui era cald, dar vorbele cădeau ca niște lovituri. Trebuia să-mi fi dat seama ce urma și totuși m-a luat pe nepregătite. Am încercat să-mi recapăt controlul asupra expresiei faciale înainte să întâlnesc privirea Președintelui. Ne-am uitat unul la altul câteva secunde și pe urmă am răspuns:

— Trebuie să vorbesc cu familia.

— Desigur.

— Cât va dura misiunea?

— Plecăm la sfârșitul săptămânii. Apoi vom rămâne pe insulă două sau trei zile, maximum.

— Și după aceea?

— Înaintezi rapoartele.

— Și pe urmă sunt liberă?

— Da.

Președintele se ridică. Îmi deschise ușa și porniram împreună pe hol.

— Am nevoie de răspunsul tău până mâine la ora prânzului, cel târziu. Secretara mea va păstra legătura cu tine.

Îmi scutură mâna, strângând-o până când îmi pocniră încheieturile, și mă fixă cu privirea încă o dată.

— Mă bazez pe tine, zise el.

Apoi se răsuci pe călcâie și dispăru pe holuri, în timp ce eu am rămas acolo urmărind cum se depărtează. Imediat ce am pășit în lift, mi-am dat seama că nu mi se oferise nici măcar o cafea.

•

M-am întâlnit cu secretarul grupului RAN câteva zile mai târziu, pentru a primi informațiile de care aveam nevoie înainte

de misiune. Era un bărbat slăbuț și scund, cu ochi ciudați și bulbucați și cu un nas mare. Arăta de parcă urma să cadă în nas cu ochii larg deschiși în orice clipă. În biroul lui era frig și mirosea a nicotină și gudron, așa că mi-am dat seama că ignora regula cu fumatul interzis și trăgea pe ascuns din țigară la fereastră. Mi-a strâns mâna cu o putere aproape insolentă, ca și cum ar fi vrut să mi-o smulgă și s-o ia la goană cu ea cu tot. Secretarul se prezentă ca fiind Arvid Nordquist.

— Oh, precum cafeaua de pe vremuri? am întrebat eu, mai mult ca să spun ceva.

Se holbă la mine de parcă n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbeam. În schimb, se îndreptă către peretele mic al camerei dreptunghiulare și tastă codul de acces al unui dulap mare și gri. Scoase un ditamai teancul de hârtii și dosare, pe care le aruncă mai apoi pe masă în fața mea.

— Tot ce vei vedea aici este strict confidențial. Informațiile nu trebuie să părăsească în niciun chip această cameră și n-ai voie să-ți iei notițe. Dacă vrei să mergi la toaletă, trebuie să închidem din nou documentele în dulap. Orice informație cu care vei părăsi această cameră va fi întipărită doar în mintea ta; nu putem să riscăm ca vreunul dintre aceste documente „să iasă”, precizăel și făcu semnul de ghilimele cu degetele în aer.

Expresia lui era una acuzatoare, ca și cum aș fi fost deja vinovată de violări de neiertat ale confidențialității.

Următoarele ore se scurseră încet și începură cu o trecere în revistă făcută de secretar. Mi-a arătat hărți nautice și topografice, precum și desene ale unei insule foarte mici și izolate numite Isola, situată chiar la capătul extrem al arhipelagului. Singura cale prin care se putea ajunge acolo era doar cu bărci private. Existau doar două structuri pe insulă: un debarcader și o casă principală. Dar casa principală era o clădire foarte neobișnuită. Pe dinafară arăta normal: două etaje și un subsol, unde funcționa un centru medical, însă casa era în așa fel construită, încât nu se putea cuprinde cu ochiul dintr-o privire. Erau coridoare mici care făceau legătura între camere și înalte cât să poată sta o persoană în picioare. Secretarul mi-a explicat că în fiecare perete erau orificii mici. Pe acolo se putea observa ce se întâmpla în casă.

— Deci ăsta este motivul pentru care mi s-a dat misiunea asta, fiindcă n-ați găsit pe altcineva suficient de slab?

Am vrut să fie o glumă, însă secretarul mă privi sec și apoi continuă să prezinte schițele. M-a străfulgerat un gând și am întrebat:

— N-ar fi mai ușor dacă s-ar folosi camere de supraveghere decât să mă strecor prin spațiile dintre pereți?

Secretarul clătină din cap.

— Preferăm să nu rămână niciun fel de documentație de pe urma acestui tip de misiuni. Desigur că înregistrările pot fi șterse sau ținute sub cheie, dar la fel de bine pot fi și uitate din întâmplare sau nu.

Arătă către o zonă hașurată de sub subsol.

— Iar sub centrul medical este o anexă: Nivelul Strategic. Aici îți vei petrece nopțile și vei redacta rapoartele când vei fi „moartă". Doctorul și cu tine sunteți singurii care veți avea acces la această parte a casei.

— Cine este doctorul?

Secretarul zâmbi pentru prima oară.

— Katerina Ivanovici, medic și expert în psihologia traumei la Colegiul de Apărare. Îți pot spune că este o persoană de foarte mare încredere și a lucrat îndeaproape cu proiectul RAN încă de la început. Te afli într-o companie foarte bună.

Judecând după expresia secretarului, avea mult mai mare încredere în ea decât în mine.

— Ușa Nivelului Strategic se deschide și se închide cu un cod, continuă el. Găsești codul în plicul ăsta. Doctorul și cu tine sunteți singurele persoane care aveți acces la el. Fă bine și memorează-l. Repet, fără notițe, zise el și se ridică. Te las aici să-ți faci temele. Mă voi întoarce în câteva ore.

Secretarul părăsi camera. M-am așezat și m-am holbat la hărțile nautice, la hărțile topografice și la schițele din fața mea, întrebându-mă în ce m-am vârât.

•

În seara dinaintea plecării am mers să-mi iau la revedere de la Nour și Siri. Apartamentul lui Nour era pe o stradă îngustă din cea mai veche zonă a Stockholmului. Cartierul Olof Palme era aproape singurul care supraviețuise demolării. Eram bucuroasă în sinea mea că partea aceasta a orașului nu fusese năruită și nivelată, chiar dacă n-aș fi spus niciodată asta cu voce tare. Lui Nour i se permisese să preia apartamentul bunicului când a revenit în Bosnia, care ieșise din Uniune după Războiul Balcanic. Asta se întâmpla după ce începuse să se construiască serios în suburbii și, ca urmare, erau străbătute de trenurile expres la intervale de cinci minute. Viața în oraș începuse deodată să pară mizerabilă și așa ne-am trezit cu realitatea ciudată în care aproape singurii oameni care locuiau în apartamentele vechi și frumoase din partea veche a orașului erau imigranți asemenea bunicului. Și Nour acum.

Am intrat pe ușa principală și am urcat pe scările înguste și inegale. Treptele din piatră erau tocite și ușor înclinate, ca niște calupuri de săpun. Era un adevărat mister cum de reușea Nour să urce scările cu cârja ei. Am întârziat ca de obicei, iar Nour deschise ușa cu o expresie severă.

— Nici nu credeam că mai apari, spuse ea în timp ce mă lăsă să intru în hol.

— De ce să nu vin?

Mi-am scos pantofii și i-am lăsat lângă ghetele de iarnă ale lui Siri, care erau aranjate frumos sub haina ei. Ghete negre, micuțe, cu blăniță albă. Păreau noi și scumpe. M-am gândit s-o întreb pe Nour cât au costat și să mă ofer să plătesc, dar m-am abținut. Nour intră în bucătărie fără să-mi răspundă la întrebare și începu să zdrăngănească vasele, în timp ce strigă ceva ce nu puteam înțelege.

— Poftim?

— E deja în pat. Urcă și ia-ți la revedere înainte să adoarmă!

Am intrat în apartament și am urcat până în fostul birou al lui Nour. Fuseseră multe astfel de birouri de-a lungul anilor, în toate apartamentele în care am locuit, și nu mi s-a permis niciodată să intru fără să mi se dea voie. Pe ușă era un semn desenat cu creionul, o pisică și flori, pe care Siri își trecuse numele în litere de-o șchioapă, multicolore. Am bătut ușor și, cum n-am primit niciun răspuns, am intrat. Siri era băgată în pat, învelită cu pătura cu bulinuțe, răsfoind o carte pe care i-o dădusem. Era despre un urs care începea școala. Stătea înconjurată de animale din pluș cu ochii din năsturei, iar pe peretele de deasupra patului era o poză cu noi două făcută la Kyzyl Kum. Două zâmbete identice; părul ei lung și negru lângă al meu, scurt și blond. Când am fost prima oară acolo, Nour a venit să mă vadă, pe vremea când slujba mea era una administrativă. Asta se întâmpla înainte de frig și de refugiați, înainte de violențe. În următoarele mele călătorii n-au mai fost vizite. Nici fotografii de familie.

M-am așezat lângă ea. Corpul i-a înțepenit imediat.

— Vrei să-ți citesc?

Clătină din cap, holbându-se la mine cu niște ochi mari și rotunzi ca de pisică. Am ezitat o clipă, apoi am întins mâna și i-am dat la o parte bretonul negru de pe frunte. Părul i se simțea un pic aspru, dar plăcut la atingere. Își ținu respirația pentru o secundă, pe urmă își odihni capul pe pieptul meu. Am cuprins-o cu brațul și am tras-o mai aproape. Am stat așa un moment, amândouă simțindu-ne un pic stânjenite, totuși savurând neașteptata apropiere pe care eu, cel puțin, nu voiam s-o întrerup. I-am mângâiat obrajii. Erau moi și netezi. Rotunzimea lor de copil din poza de deasupra patului începea să dispară și puteam să-mi imaginez forma unghiulară și frumusețea pe care avea să le dezvolte ca adolescentă. Brațele ei uscățive se odihneau pe pătură, cu cartea în mână. Când era micuță, mă apuca mereu de degete, cu obrazul la sânul meu și inima ei lângă a mea.

— Știi că plec iar?

Am simțit cum încremenește. Nu spuse nimic, doar încuviință scurt.

— Plec doar pentru câteva zile, de data asta, și după aceea mă întorc. Și apoi voi rămâne acasă; n-o să mai plec.

Corpul îi era țeapăn și nemișcat, doar degetele i se mișcau trăgând de un fir care ieșise din pilotă. Am continuat să-i mângâi obrajii.

— Și când mă întorc, putem face o groază de lucruri împreună. Putem merge iar la mare, ți-ar plăcea?

Rămase la fel de tăcută. Auzeam tonul forțat al vocii mele în timp ce vorbeam cu voioșie încercând să-i intru pe sub piele. De ce să-și fi dorit să meargă la mare cu mine? Abia dacă mă mai cunoștea.

— Bun, e timpul să dormi; ne revedem în câteva zile. Noapte bună, draga mea! Somn ușor!

I-am luat cartea, am învelit-o cu pătura, am sărutat-o pe obraz și am stins lumina. Stătea pe spate cu fața întoarsă către perete. Conturul corpului ei firav abia dacă se zărea de sub pilota încrețită. Chiar când mă pregăteam să ies din camera întunecată, i-am auzit vocea pentru prima oară de când pusesem piciorul înăuntru.

— Mamă?

— Ce e, scumpo?

— Ai să te întorci?

Am ezitat un pic.

— Bineînțeles că am să mă întorc. Dormi, scumpo!

În timp ce coboram scările am simțit ceva pe bărbie și doar când am ridicat mâna să mă șterg mi-am dat seama că erau lacrimile mele.

Am trecut prin sufragerie și m-am oprit acolo o clipă. Aveam senzația că nu numai clădirea era veche; toată casa lui Nour arăta de parcă era desprinsă dintr-o lume de odinioară. Când eram mică, o decorase cu mobilă de la IKEA și Hellerau, exact așa cum recomanda partidul, dar, odată cu trecerea anilor și cu diminuarea entuziasmului ei pentru partid, casa ei începuse să arate ca a bunicului. Poze ale unor rude în vârstă luaseră locul celor cu conducătorii partidului, covoare orientale pe podea, cărți vechi pe rafturi. Și nu doar în sufragerie – cărți prăfuite peste tot. Nour zicea că atunci când bunicul a venit aici din Bosnia prin anii ’70, pe vremea când țara încă făcea parte din Iugoslavia, nu era deloc ciudat să vezi străini aici. Acum, abia dacă vezi așa ceva. Aproape toți cei care au venit aici au părăsit zona Mării Baltice după căderea Zidului în 1989, când disidenții au încercat să dărâme zidul dintre Germania de Est și de Vest, înainte de reunificare. Nour

și casa ei erau o specie pe cale de dispariție în lumea asta. În unele privințe era bucuroasă că Siri o avea în viața ei, deși ar fi putut să-i creeze probleme în viitor.

Am intrat în bucătărie și m-am așezat pe unul dintre scaunele din jurul mesei. Nour spăla încă vasele cu spatele la mine. Deodată lăsă mâinile jos și se opri din treabă, însă fără să se întoarcă.

— Se întreabă ce ai de gând, să știi.

— Cum adică?

— De ce dispari mereu.

Am simțit cum panica îmi cuprinde pieptul și cum mi se trezește instinctul de a mă apăra. Am stat acolo fără să spun nimic o vreme.

— Dar te are pe tine, am zis eu într-un final.

Nour se întoarse. Ochii îi erau încercănați. Am înțeles dintr-odată că mai avea puțin până să împlinească șaptezeci de ani. Am considerat-o mereu nemuritoare, o persoană care exista undeva în afara timpului. Îmi aruncă o privire iscoditoare, apoi scoase din dulap două pahare și o sticlă de votcă și se așeză în fața mea, puse paharele în fața noastră și turnă. Se uită la mine îndelung, de parcă ar fi vrut să-și dea seama dacă urma să fiu receptivă la ce voia să-mi spună.

— Nu te înfuria, rosti ea în cele din urmă.

— De ce să mă înfurii?

— Din cauza a ce urmează să te întreb.

— Păi, nu depinde de ce urmează să mă întrebi?

— Nu glumi, e ceva serios.

Continuă să mă privească.

— Bine, întreabă.

Nour ridică paharul, luă o înghițitură zdravănă și lungă și apoi îl puse la loc.

— Te întorci?

— Plec pentru două sau trei zile și pe urmă…

Nour clătină furioasă din cap.

— Nu, nu, nu, nu asta am vrut să zic. Vreau să zic, *o să te întorci teafără*?

M-am holbat la ea până când și-a mutat privirea spre fereastra întunecată. Niciuna din noi nu spuse nimic vreme îndelungată. În cele din urmă, Nour începu să vorbească din nou cu vocea scăzută:

— Acolo, sus, doarme o fetiță care nu știe dacă are o mamă. Și, deși nu vorbește despre asta, o macină. Eu îmi dau seama de asta, chiar dacă tu nu.

— Dar te are pe tine, am repetat eu aproape fără vlagă, de parcă aș fi rostit o mantră.

Nour continua să privească pe fereastră cu încăpățânare.

— Însă problema este că nu sunt mama ei. Eu sunt mama ta. Și se întâmplă că și eu vreau să știu dacă…

Se opri în mijlocul propoziției. Am văzut-o înghițind în sec.

— Să știi ce?

— Dacă te vei întoarce teafără. Dacă îți dorești să trăiești.

O lacrimă îi coborî pe obraz, însă n-o șterse.

— Fetița mea, rosti ea cu vocea stinsă și privirea încă întoarsă.

Nu-mi dădeam seama dacă vorbea despre mine sau despre Siri. Mi-am golit paharul dintr-o înghițitură și urechile îmi țiuiau. Apoi m-am ridicat și m-am apropiat de Nour, care încă stătea țeapănă, privind pe fereastră. Am sărutat-o apăsat pe creștet; i se vedeau rădăcinile albe, ceea ce o făcea să arate de parcă ar fi purtat o perucă.

— Ne vedem în câteva zile, Nour.

Am ieșit pe hol, mi-am îmbrăcat haina, mi-am încălțat ghetele și am luat-o în goană pe scări până afară în stradă, unde am vomitat într-un tomberon.

•

A doua zi dimineață, am plecat de acasă înainte să se lumineze de-a binelea. La marginea trotuarului din fața apartamentului meu mă aștepta un taxi. Fulgi mici de nea dansau în aer, în timp ce șoferul se opintea și punea bagajele în portbagaj. M-a cuprins brusc un imbold de a mă întoarce și de a fotografia clădirea în care locuiam, de parcă urma să plec pentru o lungă perioadă de timp.

Taxiul părăsi orașul îndreptându-se către uriașele docuri industriale; șerpui printre depozite și containere stivuite înainte să oprească la un debarcader cu porțile ferecate. Șoferul îmi scoase bagajele din portbagaj și le lăsă pe jos, dar, înainte ca măcar să-l întreb dacă trebuia să plătesc sau să semnez vreo chitanță, se urcă înapoi în mașină și plecă. Am rămas acolo singură, întrebându-mă ce ar fi trebuit să fac, pe urmă am văzut un bărbat în uniformă apropiindu-se de dincolo de poartă. Fără vreun cuvânt, descuie lacătele care țineau lanțurile groase în jurul porților și mă lăsă să intru. Uitându-mă în jur, am descoperit că pe unul dintre stâlpii înalți ai porții era montată o cameră de supraveghere și am presupus că astfel au știut că sosisem. Zăpada albă acoperise pământul ca un strat subțire de zahăr pudră. În timp ce mergeam pe chei am întors capul ca să-mi privesc urmele pașilor. Erau deja acoperite de zăpadă.

Acostată la capătul îndepărtat al cheiului era o barcă militărească de culoare cenușie, cu motor, și pe dana de acostare am recunoscut silueta uscățivă a secretarului. Lângă el stătea o femeie despre care am presupus că era doctorița,

Katerina Ivanovici. Era mai tânără decât mine, mai mult decât m-aș fi așteptat, cu părul blond, strâns într-un coc și ochi negri strălucitori; purta haine practice și lejere și de un umăr avea atârnat un rucsac făcut dintr-o țesătură rezistentă. În ciuda orei mult prea matinale, a frigului și a zorilor cețoși, părea energică, un lider colonist care se îndrepta spre noi aventuri în munți. În contrast, liniile lăsate pe fața mea de stres și de lipsa de somn nu arătau deloc o persoană vioaie. Când m-am prezentat, mi-a scuturat mâna cu o oarecare fermitate.

— Bună, Anna. Sunt Katerina. Spune-mi Katja.

Mă privi fix în ochi și felul în care-mi repetă numele când m-am prezentat indica faptul că era obișnuită să le inspire rapid încredere necunoscuților. Un fel de strângere de mână secretă pentru doctori, psihologi și preoți. M-am întrebat cu ce o aveau la mână, din moment ce a acceptat misiunea.

Secretarul își stinse țigara pe chei și-și strânse haina gri.

— Păi, bănuiesc că e vremea să urcăm și să punem la punct detaliile călătoriei. Ne va lua câteva ore, așa că aș sugera să ne apucăm de treabă cât mai repede.

•

Ambarcațiunea avea sub punte două cabine. Una era mare, cu canapele de piele maronie prinse de perete, iar dincolo de ea era o alta, cu cușete înguste suprapuse. Secretarul făcu un semn din mână, iar Katja și cu mine ne-am așezat una lângă cealaltă pe una dintre canapele. Ne-a servit cu cafea de la un aparat fixat în perete. Avea gust de ars și o aromă ciudată, iar paharul din carton părea atât de subțire, încât aveai impresia că trebuia să golești repede conținutul, altfel s-ar fi dizolvat. Și totuși, era cafea și era caldă. Am sorbit, mult prea mult, și mi-am fript limba. Între timp, secretarul sufla cu buzele subțiri în cafea de parcă ar fi încercat să cânte la un n-ai diform. Apoi se așeză și începu să vorbească:

— M-am gândit să vă reîmprospătez memoria revizuind strategia pentru colaborarea voastră pe insulă. Anna, te vei da drept unul dintre pretendenții postului din grupul RAN. Katja, n-ai un rol anume, vei fi tu însăți, un doctor, cineva disponibil ca un fel de prim ajutor pe insulă, pentru cazul în care s-ar simți cineva rău, de exemplu, sau să aibă cine știe ce accident. Aceeași justificare este valabilă și pentru centrul medical de la subsol – care poate oferi ajutor în situații de criză, din moment ce o intervenție de salvare ar necesita timp. La urma urmelor, nu vrem să părem iresponsabili, spuse el, pesemne fără a fi conștient de ironie. Testul de stres va dura patruzeci și opt de ore. În mijlocul nopții, tu, Anna, vei fi „ucisă”, preciză el făcând semnul ghilimelelor în aer. Katja te va anestezia și-ți va da și un relaxant muscular, ca nu cumva să ai mișcări reflexe.

Și Katja, tot tu vei fi cea care va „descoperi” mai târziu „crima”…

Nu se deranjă nici măcar să lase jos mâinile între cuvinte.

— … și vei trimite după unul dintre ceilalți, care să fie martor la ceea ce s-a întâmplat. Va trebui să ne asigurăm că martorul este drogat bine la momentul respectiv, astfel încât să nu fie prea atent. Apoi, Anna, vei fi pusă într-o ladă frigorifică din centrul medical înainte să te examineze altcineva. Lada frigorifică va fi sigilată și vom spune că doar Katja este cea care are codul. În realitate, o vei putea deschide dinăuntru, ca să poți ajunge atât la centrul medical, cât și la Nivelul Strategic. Imediat ce efectele medicamentului vor trece, îți vei croi drum prin gaura din podeaua lăzii frigorifice către Nivelul Strategic. După aceea va urma atenta observare și evaluare și când timpul va fi scurs, vom veni și-i vom lua pe candidați și pe voi două, iar participanții vor afla la ce au luat parte pe barcă în drum spre casă; vor fi îngrijiți de echipa noastră. Tu, Anna, ne vei da informațiile generale și vei numi candidatul. Aveți întrebări?

Mi-am dres vocea înainte de a deschide gura, temătoare să nu fi rămas fără glas după lungul discurs al secretarului; în același timp, mă gândeam cât de onestă puteam fi. Secretarul nu era Președintele, n-avea aceeași putere, chiar dacă mai mult ca sigur era în subordinea lui directă. Poate că-mi puteam permite câteva întrebări critice, la urma urmelor.

— Deci nu veți debarca până când nu vor fi trecut cele patruzeci și opt de ore, indiferent ce s-ar întâmpla?

— Corect.

— Așadar, ce se va întâmpla dacă cineva nu reacționează prea bine? Dacă cedează careva?

Secretarul o privi cu subînțeles pe Katja, care se oferi să răspundă:

— În acest caz, sunt câteva soluții la care putem apela. Prin urmare, nu trebuie să-ți faci griji.

— Ce fel de soluții?

Katja ezită.

— Mai presus de toate, soluții farmaceutice.

— Deci planul vostru este să drogăm, pur și simplu, pe oricine are o cădere nervoasă până când exercițiul ia sfârșit? Cât de bine se potrivește tactica asta cu etica ta medicală, Katja?

Doctorița păru stânjenită; un mic rid se ivi între ochii ei mici și închiși la culoare.

— Bineînțeles că problema poate fi dezbătută pe marginea ambelor variante, totuși în zilele noastre beneficiem de niște medicamente extrem de bune și eficiente pentru anxietate, care

pot fi folosite în momente de criză, așa cum tu însăți ar trebui să fii foarte conștientă de asta, dat fiind timpul petrecut în Kyzyl Kum. Am înțeles bine?

Întrebarea fu pusă într-un sens larg, însă tot îmi făcu greață. Era clar că știa mai multe despre mine decât știam eu despre ea. Am decis să las problema deoparte, așa că am ridicat din umeri.

— Păi, nu sunt eu cea responsabilă de partea medicală, deci las asta în grija ta.

— Minunat! exclamă secretarul. La urma urmelor, cooperarea dintre voi două este o condiție necesară pentru succesul acestui experiment.

Nu m-am putut abține, deși abia decisesem că nu era problema mea.

— Și ce se întâmplă dacă *nu va fi* un succes?

Secretarul oftă, extrem de deranjat.

— Vom gestiona problema asta când va fi cazul. Ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla. Normal că ne-am pregătit meticulos și știm ce facem. Acum, vă sugerez să încercați să vă odihniți; e posibil să nu prea aveți parte de odihnă în următoarele câteva zile. În cabină sunt paturi, dacă vreți să dormiți; dacă nu, puteți sta aici, sunt reviste și câteva canale TV.

M-am ridicat și am intrat în cabină, unde erau patru paturi pregătite. M-am chircit în cel de jos de pe partea stângă, dar fără să pot adormi. În cele din urmă, am coborât și m-am alăturat secretarului, care era aplecat deasupra mai multor hârtii. Când m-a văzut, le-a acoperit din reflex cu mâna, asemenea unui școlar, de parcă aș fi încercat să copiez la vreun test. M-am așezat în fața televizorului și am găsit un canal care transmitea toate episoadele vechi ale unui serial occidental care-mi plăcuse pe vremea când eram mai tânără. Pe la începutul anilor ’90, când mai existau canalele TV capitaliste, iar noi nu eram încă pe de-a-ntregul un stat din Uniune, serialul fusese ridicol de popular în rândul populației tinere și fusese o adevărată zarvă când partidul decisese să-l întrerupă. Prin urmare, televiziunea de stat a cumpărat toate drepturile și era o adevărată tradiție ca serialul să ruleze pe unul dintre canale, an de an. Nour îmi povestise, cu un dezgust foarte prost mascat, că serialele americane și cele britanice erau difuzate în mod constant înainte. Acum însă, ăsta era aproape singurul transmis.

Secretarul îmi scutură umărul, deloc delicat, în mijlocul unei scene înduioșătoare în care Ross și Rachel se despărțeau din nou din cauza unei neînțelegeri. Nu-l auzisem strecurându-se în spatele meu, așa că am tresărit în scaun.

— Ajungem în cincisprezece minute; poate vrei să urci.

M-am îndreptat cu intenția de a mă ridica în picioare. Brusc, m-a cuprins un sentiment de groază atât de puternic, încât aproape că simțeam că mă ia cu amețeală. Am rămas țintuită pe scaun, întrebându-mă: „De ce, de ce am acceptat misiunea asta?” Desigur, eram obișnuită cu neplăcerile din Kyzyl Kum, unde situațiile adeseori treceau de la neprevăzut și amenințare la groază teribilă, însă nu mă întrebasem niciodată de ce mă aflam acolo și cărui scop serveam. Dar mă întrebam în acel moment, în cabină: Cum de m-am lăsat convinsă să mă implic în așa ceva?

Mi s-a trezit din nou instinctul de apărare, stare prin care trecusem de multe ori în ultimele zile: aveam nevoie de bani, de slujbă și, mai mult decât orice, îmi doream ca rapoartele din Kyzyl Kum să dispară. Nu prea aveam ce pierde, dimpotrivă, doar de câștigat. Mi-am repetat asta de câteva ori, însă grijile n-au dispărut, dar m-am calmat suficient de mult cât să-mi încalț pantofii, să-mi trag haina pe umeri, să-mi iau bagajele și să urc pe punte.

•

Katja stătea deja lângă grilaj, alături de secretar. M-am așezat de cealaltă parte a ei și mi-am încheiat haina până sus. Vântul mării cenușii sufla cu putere, iar părul îmi flutura în toate direcțiile.

— Iată, Isola! strigă secretarul arătând către un punct de la orizont.

Încet, punctul prindea contur, căpătând nuanțe și detalii. Apropiindu-ne de țărm, mi-am dat seama că prejudecățile mele mă făcuseră să-mi imaginez locul total greșit. În mintea mea, insula arăta amenințătoare și militaristă. În schimb, ce se dezvăluia în fața mea era o insulă cu contururi neregulate din arhipelag, cu ceva care arăta ca o casă parohială pe partea stângă. Construcția nu era nici prea mare, nici impresionantă, însă stâncile țâșneau direct din mare, astfel încât insula semăna cu un tort făcut din piatră și iarbă. În capăt se afla un chei cu o scară metalică urcând pe stâncă și am înțeles că era indispensabil pentru acostarea bărcii. Stâncile erau mai înalte și mai abrupte decât păreau la o primă vedere și pietre rotunde ieșeau din apă chiar și în apropierea țărmului. Dacă n-ar fi fost cheiul, ar fi fost imposibil să ne apropiem de insulă și mă întrebam cum au reușit primii vizitatori să acosteze acolo, ca să nu mai vorbesc de cum au construit o casă.

Am acostat la debarcader, iar secretarul se cățără imediat pe scara care urca pe peretele stâncii. Părea stresat.

— Ar fi minunat dacă ne-am putea grăbi un pic, strigă el către noi două, cu o voce ascuțită și încordată, ca să acopere

vuietul vântului. Cealaltă barcă vine din urmă și vreau să vă arăt partea clădirii la care doar voi amândouă veți avea acces.

Am înghițit în sec și am încercat să nu privesc în jos în timp ce urcam pe peretele vertical. Ninsoarea se transformase într-o ploaie deasă și măruntă care făcea ca treptele scării să fie alunecoase. Am blestemat tălpile netede ale încălțărilor mele pe când priveam cum Katja, încălțată cu ghete de drumeție cu șanțuri adânci, urca fără probleme treptele deasupra capului meu. Până să ajungem noi sus, secretarul se îndrepta deja către casă, iar Katja și cu mine l-am urmat ascultătoare; felul în care mergea, vioi, sugera că alerga vara și schia iarna, în vreme ce eu mă târșâiam ca o adolescentă îndărătnică. Apropiindu-ne de casă, mi-am dat seama că primele mele impresii fuseseră la fel de înșelătoare. În ciuda fațadei banale, era totuși ceva amenințător la locul acela. Poate că de vină erau proporțiile. Arăta prea mare. Etajele erau mult prea sus unul deasupra celuilalt; ferestrele păreau să fie prea distanțate. M-am gândit că o fi fost din cauza spațiilor dintre pereții fiecărei camere, cele care aveau să-mi permită să mă mișc în libertate și să-i observ pe toți, în timp ce ei erau complet neștiutori în legătură cu acest aspect. Mi-am dat părul umed de pe frunte și am grăbit pasul, aproape alergând ca să-i ajung din urmă pe Katja și pe secretar.

— La ce anume a folosit locul ăsta, inițial?

— La evaluări, răspunse scurt secretarul.

— Ce fel de evaluări?

— Cum este cea de acum. Oameni aflați în situații delicate.

— Deci casa asta a fost amenajată ca să puteți spiona în voie?

Mă privi peste umăr.

— Întotdeauna sunt oameni care-și ascund slăbiciunile și există mereu momente și locuri în care acest aspect îi poate afecta pe alții, răspunse el. Mai bine să-i descoperim înainte să poată face vreun rău. Exact scopul misiunii noastre.

Grăbi pasul ca să sugereze clar că discuția era încheiată, urcând cu greu dealul. Dar eu nu mă dădeam bătută.

— Chiar aveți atât de multă încredere în judecata mea încât să fiți satisfăcuți de orice voi avea de spus?

— Păi, nu ești doar tu, zise secretarul aruncând o privire drăgăstoasă către Katja Ivanovici, care, plină de diplomație, rămase câțiva metri în urmă pentru a nu ne asculta conversația. Amândouă veți înmâna câte un raport, continuă el, și sunt convins că, una peste alta, după ce vom lua în considerare ambele puncte de vedere, vom avea un volum satisfăcător de informații pe care să ne bazăm deciziile în etapa următoare a procesului de recrutare.

Merse și mai iute, punând ceva distanță între noi în timp ce se grăbea către casă.

— Aici te vom pune când vei fi „moartă…”

Secretarul bătu cu mâna pe o ladă frigorifică într-o cameră din interiorul centrului medical de la subsol, care, dacă mai contează, arăta ca un mic spital militar de companie. Excelent pentru îngrijirea de spintecături, dislocări, sângerări și excoriații. Mai puțin potrivit pentru căderi nervoase induse de stres. Multe dintre produsele farmaceutice rânduite pe rafturi îmi erau familiare datorită transporturilor medicale care veneau la Kyzyl Kum. Poate prea familiare. Diferite tipuri de analgezice, de medicamente împotriva anxietății și sedative stăteau aliniate pe rafturi. Mi-am întors privirea în timp ce ni se prezenta totul gândindu-mă la „soluțiile farmaceutice” despre care Katja Ivanovici vorbise mai devreme.

Pe urmă m-am uitat cu atenție la lada frigorifică. Brusc, secretarul sări deodată în ea și se întinse pe fundul ei, cu mâinile strânse la piept. Arăta ca Nosferatu.

— … și apoi trebuie să faci asta!

Secretarul apăsă pe un buton ascuns în perete și se deschise silențios o trapă în podeaua lăzii frigorifice, exact la picioarele lui. Cu o mișcare surprinzător de sprintenă, se răsuci pe burtă și coborî în gaură cu picioarele înainte.

— În regulă, mă poți urma!

Katja și cu mine ne-am uitat una la alta.

— Doamnele înainte, am spus eu.

Katja mă privi confuză, apoi coborî ascultătoare. Am urmat-o. Și când am ajuns în anexă, am rămas cu gura căscată.

— Bine ați venit la Nivelul Strategic! zise secretarul.

•

Era un loc cu adevărat remarcabil. Lumina era obscură și gălbuie, așa cum îmi imaginam că trebuia să fi arătat lumina lămpilor cu gaz pe vremuri. Mobilierul și echipamentele păreau și ele vechi, ca o stație de telegraf din prima jumătate a secolului XX. Lemn închis la culoare, aramă strălucitoare, piele verde uzată. Tavanul era un pic cam jos, ca al unui submarin, și m-am încovoiat, deși nu era chiar nevoie. Imaginile de pe monitoare erau în alb și negru și arătau fiecare încăpere a casei prin intermediul unor camere de supraveghere care păreau a fi montate pe tavan. M-am întors spre secretar.

— Parcă spuneai că nu sunt camere.

— Camerele astea nu sunt legate la un echipament de înregistrare. Sunt prea vechi ca să fie adaptate la tehnologia modernă. După cum am menționat, nu vrem să ne asumăm riscuri cu documentarea. Poți vedea doar ce se întâmplă într-un anumit moment, însă sunetul nu funcționează și, ca să fiu

sincer, nici calitatea imaginii nu-i cine știe ce. Camerele sunt mai mult de formă. Din experiența noastră, vei putea observa mai bine dacă o faci direct.

— Adică trăgând cu ochiul prin pereți?

— Observând într-o manieră profesionistă, răspunse secretarul cu reproș în glas. Și nu-ți face griji în privința electricității, chiar dacă va fi vreo întrerupere de curent pe ici, pe colo, totul aici funcționează pe baza unui generator propriu.

Merse într-un colț al camerei și trase într-o parte o draperie. În spatele ei era o mică galerie. Un frigider, o chiuvetă și un pat mic înghesuite în mai puțin de patru metri pătrați, atât de mici, încât lăsau impresia că ar fi fost făcute pentru copii. M-am gândit la cei care fuseseră acolo înaintea mea. Zile și nopți fără lumina soarelui, cu ochii ațintiți asupra vieții altora. Documentarea, tăcerea. Micuța galeră era cufundată în singurătate.

•

Secretarul continuă să ne arate Nivelul Strategic. Un dulap montat în perete plin cu conserve. O cutie de lămpi cu gaz și rachete de semnalizare. Analgezice ușoare și bandaje. Și apoi, lângă treptele pe care coborâserăm, o ciudată ușă îngustă din lemn închis la culoare, ca un portal de intrare într-o altă dimensiune, din povești.

— Așa ai acces la restul casei.

Secretarul îmi dădu o lanternă care proiecta o rază roșie difuză, asemenea unei lumini de veghe, și-mi făcu semn să intru. Era un spațiu strâmt, cu tavanul jos. Urcând scările abrupte, m-am lovit cu capul de tavan, iar coapsele mi se hârșâiau de pereți. Pereții, tavanul și podeaua erau tapetate cu un material ca o spumă, în care picioarele mi se adânceau și care estompa orice zgomot pe care-l făceam când mă mișcam. Era ceva neobișnuit în a merge silențios. Secretarul era chiar în spatele meu. Deodată, am ajuns la draperie. M-am întors și i-am băgat secretarului raza roșie direct în ochi. Arăta ca un craniu.

— O draperie înseamnă o cameră nouă, mormăi el. Dacă pipăi pereții, vei găsi trape glisante care acoperă orificiile. Le tragi și poți privi în camere. Doar asigură-te că stingi lanterna înainte.

Am luminat peretele, am găsit o trapă la nivelul ochilor, am închis lanterna și am deschis trapa.

Mă holbam prin două orificii mici în salonul de lângă scara principală. Era ciudat să stau acolo în întunericul dens care mă înconjura și să mă uit în cealaltă cameră scăldată în lumină naturală. Mă simțeam ca o fantomă. Secretarul îmi vorbi în ureche:

— Sunt difuzoare în fiecare cameră, așa că poți auzi conversațiile destul de bine. Dar, desigur, dacă oamenii încep să șoptească sau să vorbească încet unul cu altul, va fi mult mai greu.

Am aprins din nou lanterna și am mai urcat câteva trepte până în dormitoare. Doar atunci am înțeles că aveam să văd absolut tot. Erau trape glisante și în dormitoarele echipate cu paturi și șifoniere, ba chiar și băi.

— Este crucial să-i poți observa permanent, adăugă secretarul, ca și cum îmi simțise aversiunea față de ideea de a observa un necunoscut la baie.

— Oamenii au tendința să se simtă mult mai în siguranță aici. Aici își dezvăluie adevărata fire.

Am ridicat din umeri în întuneric, de parcă aș fi vrut să-i arăt că nu-mi păsa, chiar dacă gândul de a spiona oameni când se aflau pe WC mă făcea să mă simt ca un șobolan.

— Să ne întoarcem. Am văzut suficient.

I-am dat lanterna, el făcu o piruetă, iar eu am urmat lumina roșie obscură pe scări și înapoi în galeria subterană unde urma să-mi petrec următoarele zile după ce aveam să fiu „ucisă”.

•

În cameră, secretarul scoase schițele etajului pe care le văzusem în biroul lui. De data aceasta, dormitoarele erau numerotate de la unu la șapte: șase la etaj și unul la parter. Cel din urmă era rezervat persoanei care avea să fie trezită în mijlocul nopții pentru a confirma „moartea” mea. Nu era încă nicio listă de nume care să indice cine va sta în fiecare cameră. Am recapitulat diferitele etape ale planului încă o dată. Unde aveam să fiu „ucisă” și descoperită (în bucătărie), în ce loc urma să fiu dusă (în lada frigorifică) și cum îmi voi continua misiunea mai târziu. Am fost întrerupți când telefonul prin satelit al secretarului începu să sune. Răspunse, mormăi scurt și apoi închise.

— Ceilalți sunt pe drum. Vom merge să-i întâlnim.

Am luat-o pe scările înguste și am ieșit prin deschizătură, închizând-o cu atenție, pe urmă am ieșit pe ușa principală și am mers până la marginea stâncii, deasupra scării și a debarcaderului. Dedesubt se vedea o ambarcațiune, un pic mai mare decât cea cu care veniserăm, care tocmai acostase la debarcader. Prima persoană care urcă pe scară fu însuși Președintele, îmbrăcat într-un costum bleumarin de marină și încălțat cu pantofi lucioși.

Se zice că romanii n-au aflat niciodată trucul pe care grecii îl foloseau atunci când le-au copiat arhitectura templelor: elenii le construiau cu piloni care se îngustau în vârf și cu planuri orizontale arcuite, astfel încât templele păreau ușoare,

ca și cum aproape că pluteau. Romanii și le construiau într-un mod logic, cu linii drepte, care lăsau impresia că templele urma să se prăbușească în orice moment sub propria greutate. Așa arăta Președintele îmbrăcat cu haina lui groasă. Ca un om care urma să fie strivit sub propria greutate. Secretarul îl întâmpină imediat, îi scutură mâna energic și schimbară câteva vorbe. Președintele încuviință scurt cu o mișcare din cap către Katja în timp ce se mută lângă noi, făcându-le loc celorlalți, care urcau în spatele lui.

•

Prima persoană care urcă fu o adevărată surpriză pentru mine. Era o femeie trecută de cincizeci de ani și, deși n-o cunoșteam, fața ei îmi părea foarte familiară. Franziska Scheele era una dintre cele mai cunoscute gazde de emisiuni TV din țară; lucra de mai mulți ani pentru unul dintre multele posturi de televiziune de stat. Din câte îmi aduceam aminte, fusese gazda celei mai urmărite emisiuni politice din țară; era difuzată duminica seara și probabil că intervievase fiecare politician important al Uniunii. Părea mult mai fragilă în realitate decât pe sticlă: era înaltă și slabă ca un adolescent și drăguță, însă pe fața ei se vedea că vicisitudinile vieții își puseseră amprenta.

Părul negru era prins la spate într-un coc, lăsându-i fruntea liberă, așa cum îl avea de fiecare dată când apărea pe ecran, și purta o haină lungă de un verde-închis cu guler din blană; părea să fie făcută la croitor, călduroasă și uscată, de parcă era destinată pentru o vânătoare pe o moșie. Când puse piciorul pe ultima treaptă a scării, întinse o mână lungă, acoperită cu inele și cu o manichiură impecabilă, într-un gest care sugera să fie ajutată, ceea ce secretarul și făcu.

A doua persoană care urcă fu un bărbat cam de aceeași vârstă cu Franziska Scheele. Hainele lui păreau scumpe și neprotocolare: pantofi sport colorați, o șapcă, blugi de import și un fel de vestă din fâș, omul semănând cu un prinț consort din vechea Europă de Vest. Și fața lui era extrem de familiară, dar mai greu de identificat. Am presupus că era vreun afacerist; aveam impresia că-i văzusem fotografia în paginile roz-somon, la secțiunea financiară a ziarelor cotidiene.

Al treilea bărbat era în vârstă, peste șaptezeci de ani, și m-am trezit întrebându-mă pentru ce fel de poziție ar fi putut oamenii aceia să concureze dacă era luat în considerare unul dintre candidați trecut de vârsta de pensionare și abia urcând pe scară. Însă când mi-a scuturat mâna, a făcut-o energic, tinerește. Părul lui alb și fața brăzdată păreau să ducă greutatea anilor mai mult decât ochii, care erau curioși și limpezi. Ochii

unui băiețandru. „Exact opusul meu, am meditat eu. Ochii mei sunt ai unei persoane bătrâne”.

Apoi urcă încă o femeie, despre care am bănuit că era de vârsta mea. Părea să aibă dificultăți în a se cățăra pe scară, iar strângerea ei de mâna fu una fermă și directă. Îngrijită și curată, cu pantofi fără toc și o coafură practică și scurtă. Și imediat după ce am salutat-o, cel de-al șaptelea și ultimul participant la experiment urcă cele din urmă trepte ale scării și păși pe gazon. Am rămas ca trăsnită.

Era Henry.

Henry

Am remarcat-o pe Arma Francis cu mult înainte să mă observe. Cam așa cred că se întâmplă de cele mai multe ori cu ea, oamenii o remarcă înainte ca să-i remarce la rândul ei. Așa sunt unii oameni, mai ieșiți din comun decât alții. Când intră într-o încăpere, e imposibil să nu-i vezi. Anna obișnuia să dea năvală la serviciu de parcă ar fi fost mereu în întârziere și trebuia să alerge. Părea mereu absorbită de propriile gânduri, scotocind mereu în geanta mare. Mergea grăbită pe coridor, făcându-i pe toți ceilalți să pară că se mișcau încet. Întotdeauna părea că *trebuia să ajungă undeva*, chiar dacă era vorba doar de o ședință de dimineață, de automatul de cafea sau de un drum la toaletă. Biroul ei era ca un fort din hârtii, dosare, rapoarte și pahare de cafea pe jumătate goale și cu mucegai. Ea însăși stătea în mijlocul lor, ca și cum ar fi vrut să se baricadeze de restul biroului.

Avea vocea ascuțită și pătrunzătoare și toți cei din unitate o știau pe Anna, o femeie nu tocmai plăcută. Deși era indiscutabil bună la ceea ce făcea, i se dusese vorba în același timp că avea o fire cam dificilă. Mulți, spre exemplu, găseau enervant faptul că punea o groază de întrebări critice la fiecare întâlnire, de obicei, când aceasta era pe sfârșite, iar oamenii începeau să se foiască în scaune. Era de parcă nu se putea abține să nu pună la îndoială orice, fie că era sau nu un moment oportun. Comportamentul ăsta s-a agravat când a fost numit un șef nou, tânăr, nesigur, preocupat de propria persoană și carieră și nu prea interesat de ce făceam noi. Cel mai rezonabil lucru de făcut era să pretindem, desigur, că totul era în ordine și să ne vedem de treabă, însă Anna nu făcuse un secret din faptul că-l considera un idiot. Circulau zvonuri prin unitate că-și dorea ea postul de conducere, dar că nu-l primise, chiar dacă era mult mai competentă. C-o fi fost adevărat sau nu, n-am idee, cert e că ședințele unității începuseră să semene din ce în ce mai mult cu niște procese informale, în care Anna se proclama deopotrivă acuzator și judecător.

Era ceva fariseic în felul în care analiza fiecare sugestie cu care venea șeful nostru, de parcă ea se considera singura care putea să-l înțeleagă, ca și cum ignora că *toți* credeau că era un fraier, însă li se părea inutil, neesențial și neplăcut să se pună de-a curmezișul. Și tot urmărind-o cum se arunca în bătălii fără sorți de izbândă, în care reușea doar să pară din ce în ce mai imposibilă, am început să înțeleg că nu încerca să-și dea aere – pur și simplu, așa era ea. Imediat ce mi-am dat seama de adevărata ei natură, am început s-o plac mai mult. Deși

presupun că tot o consideram enervantă. Nu știu de ce a devenit interesată de persoana mea, cert e că s-a întâmplat aproape peste noapte. A trecut de la saluturi abia mormăite la a-mi căuta compania, la a iniția conversații scurte lângă automatul de cafea și la a alege să stea lângă mine la cantină. Am surprins-o de câteva ori privindu-mă foarte atentă din capătul celălalt al încăperii, gândindu-se, probabil, că ar fi putut găsi vreun soi de răspuns doar holbându-se la mine insistent.

La scurt timp după ce am observat schimbarea asta, am fost desemnați pentru același proiect. N-am fost tocmai entuziasmat; îmi imaginam că va combate fiecare idee cu întrebările ei interminabile și critice și că n-aveam să facem nimic, dar, spre surpriza mea, am descoperit că se lucra foarte ușor cu ea. Zvonurile despre competența ei deosebită s-au dovedit a fi adevărate și, pe deasupra, era modestă și destul de amuzantă. Energia ei a devenit mai puțin plictisitoare când era pusă la treabă și era ușor să te afli în preajma sa. Din ce în ce mai des, rămâneam singuri la serviciu. Nu era nicio problemă pentru mine să muncesc peste program, însă era surprinzător pentru Anna să facă asta seară de seară. Știam că avea o fetiță pe care o creștea singură, dar n-am întrebat-o niciodată cine avea grijă de copil seara și nici ea n-a adus vreodată vorba. Când munceam împreună, absorbiți de sarcinile atribuite, mă foloseam adeseori de această oportunitate ca s-o observ.

Umerii ascuțiți, părul scurt și blond cu bretonul lung care-i arunca umbre pe obraji, făcându-i palizi, verzui și ascuțiți în lumina darnică a neonului. Cei mai mulți oameni simt când sunt priviți, însă Anna era diferită; te puteai holba la ea cât voiai și nici c-ar fi observat. Îngropată, efectiv, în hârtiile de pe birou, putea munci ore întregi, fără să-și piardă concentrarea. Dar uneori își ridica privirea și arunca un zâmbet cu subînțeles: „Nu-i așa că-i drăguț cum muncim noi doi aici?” Și când am intrat și eu în conflict cu șeful nostru insipid o dată, mi-a luat partea fără nicio reținere și fără prea mult tam-tam și m-a apărat nu numai în fața lui, ci și în fața întregului grup. I-am mulțumit că mi-a ținut spatele. A ridicat, pur și simplu, din umeri, de parcă n-ar fi fost mare lucru pentru ea. Am presupus că făcusem ceva de i-am câștigat loialitatea, însă mă deranja puțin că nu știam precis ce anume.

•

Un alt aspect care m-a uimit tot petrecând atâta vreme cu ea a fost că nu părea fericită. Ceea ce considerasem la început ca fiind nemulțumire părea să fie mai degrabă o tristețe. Am întrebat-o la un moment dat despre tatăl fiicei ei și privirea i s-a întunecat; a răspuns evaziv și tăios, ca și cum el nu făcuse

niciodată parte din peisaj. Se pare că primea ceva ajutor din partea mamei sale, care se întâmpla să fie cea mai bârfită persoană pe la colțuri, pentru că fusese exclusă din partid pe motiv de neloialitate. Uneori o suna mama ei la serviciu și-ți dădeai seama imediat din vocea Annei când vorbea cu ea. Prelua apelul întotdeauna într-o altă încăpere. Revenită în birou, avea buzele strânse și rareori dura mai mult de cinci minute până când făcea o criză și începea să toace mărunt pe cineva. Adeseori se îmbăta la petrecerile cu personalul, era un pic obositoare și doritoare de atenție. Nu-mi dădeam seama dacă avea o problemă cu băutura sau dacă, pur și simplu, trecea printr-o perioadă grea.

•

N-am mai petrecut timp împreună după ce am plecat din unitate. O mai vedeam uneori, așteptând un tren către oraș și purtând mereu jachete care nu păreau suficient de călduroase. Și întotdeauna era cu genții ei mari și cu părul blond la vârfuri, cu vântul învăluind-o, de parcă era mereu viscol acolo unde stătea ea. Dar nu-mi făceam niciodată cunoscută prezența. Lucrurile erau un pic tensionate între noi după ce am renunțat să fac parte din proiectul la care lucra și în care, ca să fiu sincer, n-ar fi trebuit să mă implic de la bun început. A fost o greșeală din partea mea. Când m-a luat deoparte prima oară pe coridor ca să-mi spună despre proiect, m-am gândit inițial că șeful nostru pusese ceva la cale tocmai ca să scape de ea.

Fiindcă programul era destinat eșecului. O misiune suicidară fără buget și fără scopuri realizabile. Calcule nesfârșite și acte care-ți zdrobeau mintea. Oricine ar fi avut vreo urmă de mândrie profesională ar fi respins-o spunând că era imposibil de realizat. Mai puțin ea, se pare, care s-a trezit cu misiunea pe tavă. În timp ce încerca să intre în detalii, la o cafea în cantină, despre toate problemele care ar fi putut să apară, ea rupea metodic un șervețel de hârtie, până când în cele din urmă l-a transformat într-o grămadă de bucățele pe tava de plastic maroniu din fața ei, iar ochii îi străluceau că ai unui copil care vedea pentru prima oară un brad de Crăciun.

— Îți dai seama, nu-i așa, că toată treaba asta se va duce, probabil, naibii? mă întrebase ea la un moment dat, afișând un zâmbet larg.

Înfățișarea Annei era ciudată în astfel de momente. Uneori părea un pic dură și urâtă, ca o statuie veche a lui Birger Jarl[41], dar când era entuziasmată de ceva devenea de-a dreptul izbitoare. Stând cu ea și ascultând-o cum plănuia mari isprăvi, parcă eram niște copii care jucam roluri și totul era posibil. Entuziasmul ei era irezistibil și n-am oprit-o, deși știam, chiar și când stăteam acolo discutând planurile pe care le făcea

pentru noi, că ele nu se vor realiza niciodată. Imediat ce ne-am separat drumurile în gară, luându-ne la revedere călduros fiecare în trenul lui de navetă, am început să mă simt agitat și mai târziu în acea seară i-am trimis un e-mail în care i-am scris ce ar fi trebuit să-i spun chiar de la început: că n-aveam nici cea mai mică intenție de a face parte dintr-un proiect imposibil, căruia îi lipsea finanțarea.

Desigur, n-am spus-o chiar atât de direct; în schimb, am inventat o scuză rezonabilă cum că n-aș fi avut suficientă experiență, ceea ce nu era adevărat, însă firește că ea n-avea de unde să știe asta. Am presupus că trebuia să fi durut mai puțin decât adevărul. În orice caz, mesajul se pare că a ajuns la ea, deoarece n-a mai adus vorba niciodată, dar am remarcat că încă avea un efect asupra ei. Părea să-și fi pierdut interesul față de mine. Încă se antrena în discuții prietenoase lângă automatul de cafea, însă zâmbetul acela larg dispăruse. Începuse să mă trateze cu o răceală politicoasă. Probabil că era dezamăgită de mine și de refuzul meu și, deși știam că luasem decizia corectă, atitudinea ei schimbată mă făcea să mă simt stânjenit. A fost o ușurare, într-o oarecare măsură, să mă distanțez de ea când mi s-a oferit postul de director al unui program de reabilitare în clădirile F. M-am mutat acolo și am renunțat la vechea unitate.

•

S-a dovedit, desigur, că am subestimat-o. Când n-a mai vorbit despre proiect, am presupus că a abandonat ideea, însă n-a fost așa. Nu la mult timp după ce am plecat din unitate, am aflat că a continuat cu proiectul și nu numai că reușise dincolo de orice așteptări, dar i se dăduse undă verde să meargă personal în Kyzyl Kum. Așa că, la doar câteva luni după ce m-am instalat la noul loc de muncă, Anna și câțiva experți, în mod cert aleși pe sprânceană din celelalte unități, au trecut granița dintre Turkmenistan și Uzbekistan. Spre surprinderea multora, proiectul s-a dovedit a fi un mare succes. Mai întâi, au fost șușoteli despre asta la nivel intern, apoi totul a început să iasă la iveală încetul cu încetul. Toți știau cine era Anna Francis și vorbeau despre ea ca și cum ar fi cunoscut-o personal, chiar și persoane despre care știam că n-o întâlniseră niciodată. Cu cât era mai multă neliniște în zonă, cu atât se discuta mai mult despre proiectul Annei, în termeni din ce în ce mai admirativi. Un jurnalist de la una dintre agențiile statale de știri călătorise până acolo pentru a face un reportaj din tabăra de refugiați din Kyzyl Kum, unde Anna era detașată în calitate de coordonator.

Au urmărit-o peste tot prin tabără: conducea jeepuri, ajuta copii, mustra militarii, împărțea medicamente. A fost filmată

de la distanță în timp ce ea, o femeie singură, negocia cu o gherilă înarmată până-n dinți și în prim-plan pe când îi dădea un măr unui bărbat sărman. Și exact ca atunci când punea întrebările enervante la întâlnirile noastre, era greu de spus dacă știa sau nu, dacă juca un rol oferindu-le jurnaliștilor ce-și doreau sau dacă nici măcar nu știa cât de bine se potrivea în reportaj. Trăsăturile ei ascuțite, părul blond, privirea pătrunzătoare și, în mod deosebit, seriozitatea despre care n-avea habar o făceau să arate ca un arhanghel, cu un cort bătut de vânt în spate și cu o eșarfă deasupra capului, ca să nu provoace armata locală. Jumătate din reportaj era făcut din secvențe în care Anna privea încruntată în zare un peisaj searbăd, în timp ce eșarfa îi flutura în vânt. Un povestitor cu vocea domoală vorbea admirativ despre cât de periculos era în Kyzyl Kum, despre cât de minunat era proiectul și cel mai mult despre Anna. O epopee eroică, pur și simplu. Era lesne de înțeles că partidul jubila.

După reportajul acela, Anna Francis era mai peste tot. Un ziar de seară a nominalizat-o pentru un studiu intitulat „FEMEI CARE SUSȚIN UNIUNEA – Votați cea mai însuflețitoare femeie a anului!” și mulți oameni chiar au votat pentru ea. (În mod destul de ciudat, câștigătoarea a fost o prințesă care-și moștenise titlul inutil cu mult timp în urmă.) Am urmărit cu meticulozitate toate știrile despre Anna. Am citit tot ce era scris despre ea, am vizionat fiecare apariție la televizor, i-am studiat unghiurile feței pe tot felul de ecrane, i-am căutat numele de mult prea multe ori. În mod sigur, eram impresionat de ce reușise să realizeze, dar era mai mult de atât. M-am trezit vânând defecte și neajunsuri, căutând vreo urmă de eșec, că a supărat pe careva sau că a fost măcar blamată în vreun articol de opinie sau în vreun editorial. Am descoperit, de asemenea, că petreceam foarte mult timp, în special noaptea când nu puteam dormi, gândindu-mă dacă am greșit sau nu refuzându-i oferta. Și deși de fiecare dată concluzionam că am luat o decizie rezonabilă, tot nu mă simțeam bine. Eu luasem hotărârea corectă, iar ea pe cea greșită, judecând după toate cele enumerate aici, și totuși, într-un mod bizar, ea a fost cea care a câștigat.

•

Ceva ce sunt convins că mi-a sporit interesul pentru Anna Francis a fost că propria carieră în serviciile publice ajunsese într-un punct mort de când părăsisem unitatea. Slujba mea nouă îmi oferea, într-adevăr, o nouă titulatură, un salariu mai mare și alte beneficii, dar misiunile mele s-au dovedit a fi de ordin administrativ, monotone, supuse regulilor și adeseori de-a dreptul plictisitoare. Ceea ce păruse o promovare s-a dovedit

a fi, în realitate, o mutare pe orizontală, un pic mai încolo pe un coridor lung și cenușiu. Când am întrebat despre misiunile mult mai dinamice care-mi fuseseră promise, despre responsabilitatea și influența crescute, șefa mea m-a privit cu coada ochiului și mi-a zâmbit scurt și neutru. Am bănuit imediat că n-avea de gând să facă nimic în privința asta.

Sentimentul că mă blocasem undeva pe drumul vieții mă afecta într-o măsură surprinzătoare. În trecut evoluasem constant, primind noi oportunități și oferte, atât în domeniul militar, cât și în cel civil. Am muncit din greu și am avut rezultate. Deodată însă, lucrurile nu mai stăteau așa. Nemulțumirea m-a afectat fiziologic. Mai întâi, am luat în greutate, încet, kilogram după kilogram, și vedeam în oglindă cum ascuțimea feței dispărea treptat. Fără să mă gândesc din ce motiv se întâmpla asta, am început să merg cu mașina la muncă din ce în ce mai des și să-mi petrec serile acasă.

Toate astea au continuat până când mi-am dat seama ce se petrecea. Apoi mi-am revenit și m-am apucat de jogging. Kilometru după kilometru, seară după seară, alergam pe trasee din ce în ce mai largi în jurul casei. Nopți singuratice cu muzica dată la maximum; cartiere întunecate și goale, unde mai dădeai din când în când peste stăpânul vreunui câine, adolescenți care fumau pe ascuns în grupuri de câte trei la marginea pădurii și câte o mașină ale cărei faruri străpungeau întunericul luminând difuz strada. Kilogramele au dispărut; mi-am recăpătat conturul. Am început să-mi aleg cu grijă dieta, să citesc rețete și articole despre nutriție; am cumpărat mâncare sănătoasă și-mi făceam meniuri săptămânal.

Mi-am luat un cântar care calcula procentul de grăsime corporală, îmi măsuram ritmul cardiac și cantitatea de apă din corp, făceam diagrame până când am ajuns într-o formă mai bună ca oricând, chiar mai bună decât pe vremea anilor petrecuți în armată. Și totul a fost minunat până când am conștientizat că nu ajungeam nicăieri. Oricât de mult aș fi alergat, eram încă blocat în același loc din biroul meu de pe coridorul cenușiu. De când mi se încheiase cariera militară, mă concentrasem pe minimalizarea riscului de a face ceva care ar fi putut include implicarea mea personală. Am păstrat distanța ca să nu devin prea apropiat de vecini și de cei de la serviciu; am evitat să am animale de companie sau o familie sau orice alt angajament care mi-ar fi putut solicita atenția atunci când nu simțeam nevoia s-o ofer. Câștigam suficient de bine cât să-mi permit să plătesc (pe sub masă) pentru servicii de curățenie, fructe proaspete și mâncare gata pregătită, pentru propriul meu generator pe care-l porneam ori de câte ori era o pană de curent și, din când în când, pentru băuturi importate din Vest.

Cât mai confortabil cu putință, cât mai puține zone de conflict posibil. Eram independent, fără obligații; nu existau legături sau cerințe care să mă oprească din nimic. Puteam să muncesc cât de târziu și de mult voiam sau să-mi petrec weekendul dedicându-mă hobby-urilor mele fără să se plângă nimeni. Am considerat întotdeauna că ăsta era un mod ideal în care să-ți trăiești viața, însă dintr-odată părea că nu era suficient. Mă simțeam de parcă aș fi fost păcălit de cineva, dar nu știam de cine.

•

Atunci a apărut proiectul RAN. Chiar și în timpul primei conversații (cu un secretar cu o voce tăioasă și stridentă) părea să fie urgent. Ca un telefon pe care-l așteptam fără să știu când voi fi sunat. Când Anna îmi oferise un loc în echipa ei, am refuzat; eram hotărât să nu mai fac aceeași greșeală dacă o nouă echipă avea să vină să mă recruteze. Așa că am stabilit o întâlnire cu secretarul și peste câteva zile pășeam în holul unuia dintre cele mai bune restaurante de cinci stele din oraș. Purtam cel mai scump costum de import, în care speram să arăt cât de cât respectabil. Secretarul m-a primit într-un salon privat al restaurantului și a comandat pentru amândoi fără ca măcar să mă întrebe ce voiam să mănânc.

— Bine, spuse secretarul, deci sunteți interesat.

Afirmația asta mă năuci din moment ce abia dacă aveam cea mai vagă idee despre ce era vorba.

— Oh, absolut. Dar, desigur, sper să aflu ceva mai multe pe durata acestei întâlniri.

Secretarul făcu o față care dădea de înțeles că găsea inutilă întâlnirea, însă apoi trase aer în piept și începu să vorbească:

— După cum sunt convins că ați înțeles de la telefon, aceasta este o misiune de ajutorare. Veți participa la un proces de recrutare foarte sensibil în calitate de observator. Nu vă pot da foarte multe detalii până când nu sunteți de acord. Această misiune se va derula în secret, într-un loc îndepărtat, într-un grup închis. Va implica agenți sub acoperire și în anumite circumstanțe situația va fi… să spunem, tensionată? Vă vrem acolo ca factor stabilizator, cineva care să fie de ajutor și să ofere sprijin în timpul fazelor critice ale operațiunii și în același timp cineva care să intervină dacă situația s-ar schimba. V-am citit documentele și am deplină cunoștință despre trecutul dumneavoastră militar. Vă prețuim competența. Vă este de folos, iar dumneavoastră ne veți fi util nouă.

Mă simțeam confuz. Mă așteptam să mi se ofere o poziție în Secretariat, poate în departamentul de operațiuni secrete. În schimb, mi se oferise acea vagă misiune de ajutorare. Nu era nici pe departe ceea ce speram.

— Îmi pare rău, nu prea înțeleg ce anume voi face. Despre ce este vorba?

Secretarul scoase un plic și mi-l înmână. M-am uitat la el curios, iar el încuviință cu un semn din cap spre plic.

— Deschide-l!

Am scos un teanc de hârtii, după câte se părea un dosar personal, și când am întors teancul, un chip familiar se holba la mine de pe copia unui pașaport dintr-o poză fixată în colțul din stânga, sus. Era Anna Francis.

Henry trebuie să-mi fi citit foarte repede expresia de surprindere chiar acolo, pe stâncă, deoarece atunci când ochii ni s-au întâlnit, clătină ușor din cap, cu subînțeles. „Prefă-te că nu mă cunoști!” Și de parcă voia să prevină o neînțelegere din partea mea, păși direct către mine și se prezentă folosind prenumele și numele, ca și cum nu ne mai întâlniserăm niciodată până atunci. Am intrat în jocul lui, puțin uimită. Primul impuls a fost să simt recunoștință. Din motive pe care nu le pot reda, aveam senzația că m-aș fi expus în fața Președintelui și a secretarului dacă aș fi recunoscut că noi ne cunoșteam deja. Dar apoi mi-am dat seama că, după toate probabilitățile, ei știau foarte bine că noi ne cunoșteam, din moment ce lucraserăm împreună, iar în ochii lor acțiunile noastre curente trebuie să fi părut tare ciudate. Și apoi mă săgetă un gând și mai neliniștitor. Dacă ei știau că noi ne cunoșteam și i-au cerut lui Henry să ascundă acest lucru, *atunci care era rolul lui acolo*?

•

În hol, secretarul ne înmânâ cheile de la camere. A mea era la capătul holului de la etajul doi, iar alături stătea Katja. În cameră se afla geanta pe care fusesem rugată s-o pregătesc de dragul aparențelor, în așa fel încât lucrurile care rămâneau în urma mea să nu trezească suspiciuni. Adevărata mea geantă, care conținea în mare parte haine și lenjerie, se afla la Nivelul Strategic. Am lăsat ușa crăpată, ca să-i pot auzi pe ceilalți. Bărbatul care arăta a afacerist avea camera vizavi de mine și când secretarul intră să strângă telefoanele, calculatoarele și orice altceva ar fi putut fi folosit pentru a stabili un contactul cu exteriorul, l-am auzit plângându-se în gura mare de camera lui. Secretarul își ceru scuze supus, pe un ton complet diferit față de cel pe care-mi vorbea, atât pentru lipsa standardelor, cât și pentru inconvenienta de a fi obligat, afaceristul, să renunțe la bunurile personale. După aceea veni în camera mea. I-am dat telefonul personal.

— Adunarea e în salon în cincisprezece minute. Ești pregătită? întrebă secretarul.

— Da, presupun că ar fi bine să fiu, deoarece acum nu prea mai am de ales, nu-i așa?

Secretarul nu-mi răspunse la întrebare.

— După cum am zis, cincisprezece minute.

Închise ușa în spatele lui cu zgomot; eram singură în cameră. Mi-era greu să înțeleg de ce anume se plângea afaceristul. Odaia nu era extravagantă, ci elegantă și curată, cu

echipamente și mobilă care păreau să fie simple și de bun-gust, deși la o privire mai atentă se vedea că erau de calitate. Fotolii din piele de oaie, stofă produsă de compania Svenskt Tenn, măsuțe delicate făcute din lemn de calitate superioară. Nimic nu era ieftin sau ales la întâmplare. Era un frigider plin cu sticle de apă minerală, nuci, ciocolată și sticluțe mici de vin și de băuturi spirtoase ale unor mărci locale, dar și străine. Fiecare detaliu transmitea același mesaj discret: clasă și bani. Doar una dintre piesele acelea ar fi valorat mai mult decât toate bunurile unei familii întregi din Kyzyl Kum. Probabil mai mult decât întreaga lor casă.

M-am îndreptat spre fereastră și am privit afară. În spatele casei, stâncile țâșneau direct din mare, iar în dreapta era o mică plajă care părea să fie protejată de un canion. Colțuri de granit ca niște dinți ieșeau din apă. Mi-am amintit de golful acela din desenele insulei și cum secretarul menționase că era uneori posibil să pătrunzi acolo cu barca dacă nu bătea vântul. Nu erau prea multe locuri în care să mergi ori să te ascunzi; dincolo de faptul că întreaga casă era plină de ascunzișuri. M-am descălțat de tenișii uzi și i-am pus în fața focului care trosnea într-un șemineu; apoi m-am întins pe cuvertura crem a patului și m-am holbat la pereți, încercând să-mi dau seama unde se aflau camera de supraveghere și trapele glisante care ascundeau orificiile prin care vedeam în casă. Era o dungă întunecată de stucatură de jur-împrejurul tavanului; ar fi fost simplu să ascunzi o cameră minusculă acolo.

Orificiile erau mai greu de găsit, și totuși le-am descoperit în cele din urmă: găuri mici, întunecate în partea de jos a unui tablou agățat pe perete. M-am ridicat din pat, m-am dus la perete și m-am uitat prin ele, însă n-am văzut nimic în afară de întuneric. Mi l-am imaginat pe secretar stând dincolo de zid, privind cu ochii lui palizi de animal nocturn. M-am întins înapoi în pat și mi-am trecut mâinile pe țesătura cuverturii, urmărind liniile de sub palme cu buricul degetelor și încercând să privesc situația în ansamblu. Era neliniștitor faptul că Henry era pe insulă. Una era să ascunzi informații și să dai reprezentații teatrale de amator în fața unor străini, și cu totul altceva și mult mai dificil să faci asta în fața cuiva cunoscut. Și cel mai îngrijorător aspect: de ce se afla acolo? Chiar era unul dintre candidați? Auzisem de la colegi că-i mergea bine la noul loc de muncă, dar fusese chiar atât de plin de succes, încât să fie luat în considerare pentru grupul RAN? Nu-mi puteam pune gândurile în ordine și cu cât încercam să mă gândesc la asta, cu atât deveneam mai agitată, așa că m-am ridicat din pat, am luat o pereche de încălțări din geantă, mi-am periat părul și am coborât în salon.

•

Cei mai mulți erau deja adunați acolo. Franziska Scheele stătea într-un colț, purtând o conversație cu bărbatul din camera aflată vizavi de mine. În celălalt colț, bărbatul mai în vârstă ședea pe o canapea discutând cu Katja Ivanovici. Henry era așezat pe un scaun lângă ei, încuviințând plin de interes. Nici măcar n-a ridicat ochii când am intrat în cameră. M-am oprit în cadrul ușii și m-am uitat la oamenii adunați acolo, apoi am privit pereții, cercetându-i; am încercat să localizez locul în care stătusem și observasem nu cu mult timp în urmă prin spațiul dintre pereți. Am auzit pași în urma mea și, când m-am întors, i-am văzut pe Președinte și pe secretar coborând scările împreună și pălăvrăgind cu femeia care era cam de seama mea. Ea se duse în partea din spate a camerei, în timp ce Președintele și secretarul au rămas în mijloc. Conversațiile au încetat imediat și toți ochii s-au ațintit asupra lor. Foarte sobru, Președintele își drese vocea.

— Bine ați venit! Vorbesc în numele Ministrului când spun că suntem foarte bucuroși că ați acceptat să veniți aici și să luați parte la prima etapă a procesului de recrutare. Voi rezuma imediat programul, însă, înainte de asta, am o rugăminte: nu discutați între voi despre motivele pentru care vă aflați aici! Poate sună ciudat, dar vă asigur că avem motive întemeiate. Discreția absolută este crucială pentru poziția pentru care vă aflați aici, așa că trebuie, efectiv, să înțelegeți textual: n-aveți voie să discutați despre misiune.

Ne privi pe fiecare în parte, ca și cum ne sugera să-i confirmăm că am înțeles, pe urmă continuă:

— Dincolo de aceasta, bineînțeles că aveți voie să vă cunoașteți cât de mult vreți. Sunteți toți niște oameni deosebiți cu multe de spus și cred că vă veți bucura unul de compania celuilalt. Prin urmare, putem începe cu o rundă scurtă de prezentare, iar detaliile le puteți afla la cină.

Președintele se întoarse nerăbdător către secretar, care luă cuvântul:

— Deci avem aici pe cineva care nu cred că mai are nevoie de prezentare din moment ce o știți cu toții de la televizor. Bine ai venit, Franziska Scheele!

Franziska făcu un pas mic în față și aruncă tuturor un zâmbet regal, mândră de faptul că era în centrul atenției.

Secretarul îi rezumă virtuțile și meritele și apoi trecu la bărbatul cazat vizavi de camera mea. Mi se părea de neînțeles cum de nu l-am putut recunoaște. Jon von Post era unul dintre mai bogați oameni din țară; își transformase afacerea cu mobilă ieftină din plastic într-una dintre cele mai profitabile din Suedia. Cu câțiva ani în urmă, fusese catalogat de toate

ziarele „cel mai de succes”, „cel mai admirat” și, pur și simplu, „cel mai bogat”. Dar apoi, cumva surprinzător, se retrăsese din mai toate afacerile lui și, din câte știam, momentan mai făcea parte doar dintr-un consiliu de administrație ori două. Circulaseră zvonuri despre nu știu ce scandal și, văzându-l în momentul acela, nu păreau deloc adevărate. Sub hainele scumpe, părea epuizat și trebuie să fi pus vreo câteva kilograme de când nu mai ținea prima pagină a ziarelor. Și avea o față durdulie, într-o nuanță alarmant de roșu-purpurie. Ridică mâna fluturând-o rezervat, de parcă cineva abia îi dăduse voie să intre în trafic.

— Apoi o avem pe Katerina Ivanovici, continuă secretarul. Ea este singura de aici care nu este prezentă pentru *a primi* o slujbă, ci *se află* la slujbă, am putea spune. Se află aici pentru voi; veți petrece câteva zile în această casă, la urma urmelor, în condiții de izolare…

— Chiar nu pot înțelege de ce este necesară izolarea, îl întrerupse Franziska Scheele, cu autoritatea cuiva care fusese plătită decenii de-a rândul pentru a-i întrerupe pe alții.

Secretarul aruncă o privire nervoasă către Președinte, care interveni imediat:

— Draga mea Franziska, știi că prețuim părerea ta, însă pot să te rog să ai încredere în noi de data aceasta? De dragul meu, dacă nu pentru altceva?

Președintele întinse mâinile și-i zâmbi cuceritor. M-am gândit încă o dată cât de abil se dovedea când era vorba să știe exact cine de ce avea nevoie. Tocmai o informase că știau amândoi că era ridicol că trebuia să se joace de-a tabăra de vară cu niște adulți, dar astea erau regulile și amândoi trebuiau să se supună acelei șarade. Și a funcționat. Franziska ridică ușor din umeri, îi aruncă o privire grațioasă și consimți. Secretarul continuă s-o prezinte pe Katja:

— După cum am spus, avem un doctor la fața locului pentru siguranța tuturor. La subsol este un centru medical complet echipat, unde ținem și echipamentul de comunicare radio. Ne vom strădui să rezolvăm orice problemă care s-ar putea ivi, aici, pe insulă, însă dacă doar intervenția medicală de urgență este singura opțiune, atunci Katerina va avea, cu siguranță, posibilitatea de a cere asistență. Oricum, nu e ca și cum v-ați petrece vremea făcând alpinism, așa că… Totuși vreau să menționez următorul aspect: Katerina Ivanovici este unul dintre cei mai de încredere colegi ai noștri și ea lucrează îndeaproape cu proiectul RAN încă de la început.

Katja se simți stânjenită în timp ce secretarul o elogia. Nu părea nici pe departe la fel de degajată în lumina reflectoarelor precum cei doi participanți prezentați anterior.

Secretarul se întoarse apoi și-l prezentă pe colonelul Per Olof Ehnmark. Citirea listei lui de realizări luă ceva vreme: contraspionaj în ambele Războaie Reci, activitate pe plan internațional; fusese numit în tot felul de ordine. N-am fost prea atentă; căutam, în schimb, semnele a ceea ce secretarul menționase despre el înainte, știind în acel moment că el era cel cazat în camera de la parter. Așa că el avea să fie cel care urma să mă descopere „moartă", peste douăsprezece ore.

— Și-l avem și pe Henry Fall, zise deodată secretarul, smulgându-mă din propriile gânduri. Munca lui în strategia psihologică s-a dovedit de neprețuit pentru organizația noastră.

Henry schiță un zâmbet în timp ce secretarul vorbea despre realizările lui recente. Cum toți ochii erau ațintiți asupra lui Henry, îmi puteam permite să-l studiez. Trecuseră mai bine de doi ani de când îl văzusem ultima oară. Părea neschimbat, poate cu mai mult păr alb și cearcăne un pic mai adânci. Secretarul își drese vocea și continuă:

— Ultima, dar nu cea din urmă, poate că unii dintre voi ați recunoscut-o deja, Anna Francis.

Se întoarse și se uită la mine, iar eu țineam privirea în podea în timp ce secretarul vorbea despre eforturile mele neprețuite pentru Uniune depuse în Kyzyl Kum. Presupun că eram singura care-i observase tot timpul sarcasmul. Când termină, am ridicat capul să văd cum reacționează ceilalți. Am întâlnit privirea colonelului, care era caldă și prietenoasă, dar Franziska Scheele îmi întoarse spatele în mod vădit când m-am uitat în direcția ei. Henry îl urmărea cu atenție pe secretar, care cu o simplă bătaie din palme spuse:

— Și cu asta, cred că am terminat.

— Nu, nu chiar.

Toți întoarseră privirea către canapea, iar femeia de vârstă mijlocie cu pantofi comozi se ridică în picioare.

— Poate că ar trebui să mă prezint singură, din moment ce dumneata ai uitat de mine. Mă numesc Lotte Colliander. Sau cumva nu mai fac parte din acest grup? Ar trebui, oare, să revin acasă? întrebă ea și râse zgomotos, un râs care semăna mai mult a lătrat.

Secretarul privi neajutorat către Președinte și apoi amândoi, în tandem, începură cu scuzele. Desigur că nu trebuia să meargă acasă, firește că intrau în pământ de rușine că o săriseră tocmai pe ea. Lotte Colliander încercă să mimeze că asta n-o afectase, de parcă nu fusese cine știe ce, însă venele roșii de la gât îmi spuneau că era la fel de furioasă pe cât de înjosită. Lista ei de merite nu era deloc de trecut cu vederea: manager expert și recrutor, director Resurse Umane pentru un lung șir de firme importante, maratonist, două doctorate, unul

în Economia afacerilor și unul în Psihologie; și avea și grad militar. Nu mai auzisem de cineva care să se priceapă, efectiv, la toate.

— Acestea fiind zise, sper să rămâi, să participi la misiune și să-l ierți pe secretarul meu, care uneori e cam repezit, concluzionă Președintele.

În spatele lui, secretarul tresări de parcă fusese lovit în moalele capului. Lotte Colliander încuviință și se așeză fără să mai scoată o vorbă, însă imediat ce Președintele își luă ochii de la ea, își încrucișă defensiv brațele la piept.

— În continuare, să facem o informare despre ce se va întâmpla în zilele următoare.

Secretarul se întinse după un morman de dosare negre, pe care erau trecute nume, și începu să le împartă, în timp ce Președintele continuă să vorbească:

— Tot ce aveți nevoie să știți se găsește în dosarul pe care l-ați primit. Sunt personale, așadar, nu le lăsați la voia întâmplării prin casă. Mâine veți fi împărțiți în echipe, pentru a lua parte la anumite exerciții, majoritatea academice, dar sunt și unele un pic mai… practice, am putea spune. Citiți-le și veți afla mai multe detalii. Vă puteți petrece restul zilei cunoscându-vă mai bine, ceea ce vă va folosi în activitățile de mâine, deci profitați de ocazie. În seara asta, veți servi cina împreună, iar în bucătăria de la etajul acesta se găsesc mâncare și băutură, la fel ca și în crama alăturată. Aveți mâncare în bucătărie și pentru zilele următoare și vă asigur că v-am răsfățat. Nu va suferi nimeni de foame, însă va trebui să vă descurcați cu prepararea – considerați asta un exercițiu de echipă! Și acum, încheie Președintele întorcându-se spre secretar, e timpul ca noi să ne întoarcem pe continent.

•

Nu i-am însoțit până la debarcader așa cum au făcut ceilalți; în schimb, am rămas în salon. Am urmărit pe fereastră cum Președintele împreună cu Franziska Scheele și Jon von Post mergeau către scara care cobora către debarcader. Din puținul pe care-l văzusem deocamdată, am presupus că încă se plângeau de aranjamente. Franziska se tot împiedica în cizmulițele ei negre cu toc și părea că vântul avea s-o ia pe sus în orice moment, purtând-o pe deasupra mării. În urma primului grup erau Katja și secretarul. Colonelul și hipersensibila Lotte de la Resurse Umane nu se vedeau nicăieri.

— Deci ești aici.

Nu-l auzisem strecurându-se în spatele meu. M-am întors din reflex. Henry mă privea cu obișnuita lui expresie neutră.

— Și tu, a trecut ceva vreme! Ce mai faci?

Henry ignoră politețurile.

— Nu cred că trebuie să le dăm celorlalți de înțeles că ne cunoaștem.

Își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și privi pe fereastra din spatele meu cu fața la fel de inexpresivă. Vorbea pe un ton normal, de parcă pălăvrăgeam și noi, pur și simplu.

— De ce nu?

— Ne oferă un avantaj, nu crezi?

— Adică?

Henry chicoti arătându-și dinții albi și drepți și se întoarse spre mine.

— N-ai jucat niciodată jocuri de strategie? Aliațele secrete sunt alfa și omega.

— Așadar, noi doi vom avea o alianță secretă?

— Cred că ar trebui, răspunse Henry și mă privi în ochi.

Mai demult, când eram mică, am primit de la Nour o vedere color cu o imagine tridimensională arătând un scaun gol pe o plajă. Când mișcai puțin vederea, zăreai deodată o pisică fericită cu ochelari de soare, stând pe scaun, cu o lăbuță ridicată într-un salut vesel. Henry era ca genul acela de vederi: cum îl mișcai un pic, vedeai ceva diferit, ceva mult mai rebel, ceva ce era acolo doar dacă reușeai să privești la momentul potrivit și din unghiul potrivit. Și la fel ca în trecut, pe vremea când lucram împreună și din când în când arăta o fărâmă din sinele lui secret, un mic fluture dădu din aripi în pieptul meu.

— N-ai încredere în mine? adăugă Henry, întorcându-se cu spatele la fereastră.

Mi s-a uscat gura și am rămas acolo fără să spun nimic, întrebându-mă cum să răspund mai bine la întrebarea lui.

— Nu, am spus eu după câteva secunde. Am încredere în tine.

— Atunci, avem alianța noastră secretă, rosti Henry pe același ton obișnuit, de parcă nici el nu era sigur dacă glumea.

— Bine, am zis eu întinzând degetul mic.

Râse, mă privi cercetător, apoi întinse și el degetul mic. Ne-am atins solemn degetele mici pentru noul nostru pact, pe urmă el băgă mâna înapoi în buzunar și continuă să privească pe fereastră fără niciun cuvânt. Am rămas acolo, lângă el, privind și eu și gândindu-mă la sumedenia de lucruri pe care nu i le puteam dezvălui. În cele din urmă nu m-am putut abține să nu întreb:

— Și deci ce presupune acest pact secret?

Henry continuă să se holbeze la marea cenușie, unde barca pe care se aflau secretarul și Președintele se vedea cum se îndrepta către casă.

— Vom vedea, spuse el. Vom vedea.

M-am scuzat și am plecat grăbită spre camera mea. Odată ajunsă acolo, m-am întins pe pat, încălțată, holbându-mă la tavan. Deodată, totul mi s-a părut mult mai complicat decât mă așteptasem. Cel mai sigur părea să fie să stau cât mai departe de Henry, dar ăsta era și cel mai dificil plan și poate chiar nu cel mai deștept. Era ceva adevăr în vorbele lui, că asta era o situație în care ar fi fost nevoie de aliați și era cel mai potrivit să fac jocul pentru a căpăta credibilitate în calitate de participant. Însă la asta se adăuga faptul că el avea ceva care mă făcea să mă port ca un copil avid de atenție, în stare să danseze cu pantalonii pe cap doar ca să fie remarcat. Mi-am dat seama că lucrurile stăteau așa cu Henry încă de când am primit e-mailul acela ciudat. De câte ori vorbeam cu el începeam să analizez și să critic orice spuneam sau făceam. Am părut furioasă sau prea fericită? Am vorbit prea mult sau prea puțin? Mi-am pierdut însușirea de a mă purta normal în preajma lui, pentru că nu mai știam cum mă percepea. Poate că nu știusem cu adevărat niciodată și poate că ăsta era motivul pentru care nu mă puteam abține să nu mă gândesc la el.

M-am întins după dosarul pe care-l primisem de la secretar și l-am deschis. Conținea patruzeci de foi goale. M-am holbat la ele o vreme, întrebându-mă ce putea să se găsească în dosarele celorlalți. Apoi am scos un pix din geantă și mi-am petrecut câteva minute notând tot ce aflasem din materialele preliminare, pe care secretarul mă forțase să le memorez. Pe urmă am adăugat câteva observații personale în legătură cu întâlnirea de după-amiază. Am notat detaliile pe care mi le aminteam, tonul vocilor, privirile și gândurile proprii legate de cele mai mărunte lucruri care se întâmplaseră până atunci, ca să mi le întipăresc în memorie. În timp ce lucram, am înțeles două lucruri. Primul, cât de disparată era, în realitate, acea selecție de oameni. Am reflectat asupra acestui gând și mai devreme, că reprezenta un grup ciudat, dar în acel moment parcă mă străfulgerase și mai tare. Nici Președintele, nici secretarul nu scăpaseră vreun detaliu despre poziția pentru care se recruta și despre ce presupunea ea, însă era greu să-ți imaginezi de ce fuseseră selectați toți acei oameni.

O gazdă de emisiuni TV, un fost militar, un afacerist, o vedetă maratonistă și expertă în Resurse Umane… Apoi mi-am dat seama că ar putea exista, într-adevăr, un numitor comun. Aveau toți experiență în poziții de conducere și în controlarea altora. Am înțeles brusc de ce se potrivea și Henry. Logica asta m-a condus la cel de-al doilea lucru: în materialul care mi-a fost dat pentru studiu în biroul secretarului, nu era nimic despre Henry. Niciuna dintre informațiile pe care le primisem nu se potrivea cu profilul lui Henry. Astfel că n-am aflat mai

multe, decât ceea ce știam dintotdeauna, și asta reprezenta în mod cert o problemă, dar mă întrebam, din nou, care să fi fost explicația. Fusese inclus mai târziu? Mai exista vreo altă explicație? De ce nu fusesem informată despre toți participanții? Situația mă făcea să mă simt extrem de neliniștită. La sfârșitul documentului scris de mâna mea, în dreptul lui Henry am notat „CINE ESTE EL? DE CE SE AFLĂ AICI?” și am subliniat cu linii groase.

Am recitit de câteva ori tot ce scrisesem despre fiecare dintre ei înainte să arunc hârtiile în focul din șemineu. Când în urma lor rămase doar cenușa, am luat-o și am aruncat-o în WC. Pe urmă am curățat șemineul. Secretarul fusese foarte clar în legătură cu asta: nu trebuie să existe nicio urmă care să compromită natura secretă a misiunii.

Henry

Când am zărit-o pe Anna pe gazonul maroniu și înghețat al casei, m-a șocat. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani de când ne văzuserăm ultima oară. De la subțirică la costelivă, de la palidă la străvezie. Pielea îi era întinsă pe craniu și trăsături cândva ascuțite păreau în acel moment scobite. Era clar că proiectul de la Kyzyl Kum nu fusese o vacanță. Dimpotrivă, părea s-o fi afectat foarte mult. Și nu era doar faptul că părea epuizată, ci și de-a dreptul *distrusă*, într-o manieră oribilă.

Judecând-o după expresia feței, în mod evident nu era pregătită să mă vadă, dar cumva am reușit să-i dau de înțeles că n-ar fi trebuit să dezvăluim că ne cunoșteam, pentru că într-o fracțiune de secundă a preluat controlul asupra mimicii și m-a întâmpinat indiferentă. I-am strâns mâna subțire și rece, semănând mai mult cu o legătură de rămurele uscate, și am schimbat câteva politețuri. Am observat că secretarul urmărea cu atenție scena cu coada ochiului. Anna reușise cumva să rămână ultima încolonată pe drumul către casă și-mi era greu să întorc capul și să mă uit la ea în timp ce trăgeam ditamai geanta după mine. Casa părea la fel de neprimitoare și de impozantă ca întotdeauna și, apropiindu-mă de ea, mă trecu un fior pe șira spinării. M-am făcut că mă chinui să urc valiza pe scări și astfel m-am întors ca să arunc o privire în spate pe când mă luptam cu bagajul.

Cerul și marea păreau unite în diferite nuanțe de gri, într-un contur ondulat și încețoșat. Jos, lângă debarcader, barca se legăna încet pe valuri. Barcagiul o acostase într-un loc atât de nepotrivit, încât ambarcațiunea se hârșâia de debarcader, iar bufniturile puteau fi auzite până la treptele de la intrare. Îmbrăcată în geaca neagră din piele, Anna își târâia picioarele pe poteca pietruită de pe coastă, mărginită de tufișuri joase. O rafală rece de vânt mă învălui pe scări și am urmărit cum Anna se împleticea pe dealul de dedesubt. Studiasem prognoza meteo câteva săptămâni, încercând să stabilesc ce zile puteau fi optime, dar în cele din urmă a trebuit să renunț. Era imposibil în circumstanțele acelea să prezici dacă vremea avea sau nu să țină cu noi, la cât de schimbătoare era pe insulă.

Odată intrat în hol, secretarul mi-a dat cheia de la camera mea, am urcat scările, am descuiat, am închis ușa după mine și am început să despachetez repede. Chiar când am terminat, secretarul a deschis ușa fără să bată.

— Adunarea în zece minute. Coboară și încearcă să fii cât mai plăcut. Nu te purta suspicios. Nu pierde nimic.

Voiam să-l întreb despre starea de sănătate a Annei și să-i spun că era destul de îngrijorător ceea văzusem până atunci, însă n-am apucat, că și trase ușa după el.

Runda de prezentare de la parter a fost destul de plictisitoare. Am observat că secretarul nu mi-a menționat gradul militar când m-a prezentat, dar am înțeles, de asemenea, că era mai bine dacă nu știau ceilalți. „Nu atrage atenția inutil asupra ta; nu lăsa senzația că ești o amenințare sau că ești competitiv". Singurul lucru de notat, pe lângă faptul că Lotte Colliander s-a supărat când au uitat de ea, a fost stânjeneala Annei atunci când venise rândul ei să fie prezentată. Secretarul era exact genul de autoritate cu care Anna avea, de obicei, probleme, deci am presupus că gândea despre el că era un imbecil și m-am așteptat să înceapă să-l pună în dificultate în legătură cu un detaliu sau altul, așa cum făcea mai tot timpul când eram colegi. („Păi, tehnic vorbind, nu ne-am aflat, efectiv, în Kyzyl Kum, ci imediat în afara lui sau cel mult la graniță…") În schimb, ea nu spuse nimic, părând să studieze nu știu ce detaliu al covorului, cu maxilarul încleștat, în timp ce secretarul vorbea despre meritele ei. Când se termină ședința și camera se goli, ea rămase în urmă, privind pe fereastră.

Umerii îi păreau mai ascuțiți și mai înguști și am simțit imboldul de a o înveli cu o pătură. Am mers lângă ea și am încercat să intru în conversație cât mai natural posibil, ca să mă asigur că n-avea să mă dea de gol și străduindu-mă în același timp să înțeleg cât de mult ghicise. La început a mers bine, însă apoi, deodată, în timp ce vorbeam, afișă iar zâmbetul acela. Se scuză pe nepregătite, iar eu am rămas acolo, urmărind cum silueta ei subțire dispăru pe scări și din câmpul meu vizual. Am urcat în aceeași direcție, doar că am mers în camera mea și m-am întins pe pat. Știam de ce am acceptat misiunea. Era decizia corectă, perfect rezonabilă, iar gândul ăsta mă făcea un pic mai calm, dar tot nu mă puteam abține să-mi doresc să fi existat o altă cale de ieșire din asta.

Anna

N-am observat că se întunecase afară până să cobor pe scara principală și să mă alătur celorlalți. Mă întrebam dacă Henry era încă în cameră și pentru o clipă chiar luasem în considerare să bat la ușa lui, ca să văd dacă voia să coboare cu mine, însă am decis să n-o fac, ca nu cumva să risc să fiu refuzată. Simțeam că tot ce avea de-a face cu el era atât de chinuitor pentru mine. Am coborât pe scara principală și m-am oprit la jumătate, unde prin niște ferestre uriașe până în tavan se vedea marea. Casa purta aceleași semne ca toate clădirile oficiale ale partidului. Pe pereți erau fotografii ale marilor conducători și în culori pastel, picturi în stil național romantic pe care membrii partidului păreau să le îndrăgească – păduri și cascade, copii blonzi jucându-se în jurul unor utilaje agricole într-o fermă, elani trăgând cu ochiul din păduri pe lângă uzinele hidroelectrice. Toate etajele erau acoperite cu linoleum.

Dar mai erau câteva detalii care indicau vechimea casei, la fel ca în cazul Nivelului Strategic. Un birou de scris vechi, un scaun capitonat în catifea cu ținte din alamă. Lemn închis la culoare; sculpturi masive. Obiecte care fuseseră făcute de mână, și nu în fabrici. Oare cât de veche era, în realitate, clădirea aceea? Trebuie să fi fost construită cu mult timp înainte să ne alăturăm Uniunii, odinioară, pe vremea lui Nour. Scara pe care mă aflam arăta de parcă ar fi fost salvată de pe Titanic și când am mângâiat balustrada din lemn negru și lucios am simțit un sentiment de siguranță, ca și cum Nour era acolo veghind asupra mea. Sentimentul ăsta mă surprinse, din moment ce Nour nu fusese niciodată genul de mamă-cloșcă. Mai degrabă o mamă-dinozaur, genul de mamă care depune oul și apoi pleacă.

M-am întrebat în clipa aceea ce făceau ea și Siri. Poate că luau cina, poate că urmăreau o emisiune la televizor, poate că Siri era deja sub pătura cu bule albastre, uitându-se în tavan și întrebându-se ce făceam eu. Poate că nu se gândea deloc la mine. M-am trezit privind pe fereastră în întuneric, de parcă ar fi existat vreo șansă să văd ce făceau, până când mi-am dat seama că fereastra era orientată spre cealaltă direcție, dincolo de țărm, spre largul mării. M-am apropiat și mai mult de fereastră ca să văd dacă pot distinge ceva în întuneric. Respirația mea a lăsat un cerc de abur pe geam; afară era frig, iar răcoarea ferestrei m-a făcut să mă cutremur înfiorată. Auzeam vuietul rafalelor de vânt puternice și ferestrele zumzăind cu un zgomot surd, ca într-o peșteră. Prin fereastra

mare se vedea Luna suspendată deasupra orizontului, uriașă și galbenă ca într-un desen, lăsând o dâră luminoasă pe suprafața mării. Nu mai era nimic altceva afară, doar marea. Lucioasă, rece, udă, întunecată, adâncă. Nicio altă insulă, nicio altă barcă, nimic.

Deodată, ceva lovi cu viteză geamul chiar sub ochii mei. Am țipat și am sărit înapoi, împiedicându-mă, pe urmă am alunecat pe treapta din spatele meu, cât pe ce să mă rostogolesc pe scări. Am întins mâinile spre balustradă și am prins-o. Nivelul adrenalinei care crescuse instantaneu scăzu la fel de rapid, imediat ce am înțeles că vreo ramură trebuie să fi lovit geamul. Dintr-un copac, probabil; era prea întuneric ca să-mi pot da seama. M-am uitat înapoi la fereastră, dar eram deja mult prea departe ca să disting vreun detaliu în întunericul de afară. Lumina din interior transformase fereastra într-o oglindă și mi-am văzut propria reflexie, o făptură speriată și plutind aievea. Mi-am cuprins obrajii în palme ca să mă liniștesc și când am simțit că dețineam din nou controlul am continuat să cobor.

•

Pregătirile pentru cină erau în plină desfășurare când am intrat în bucătăria spațioasă. M-am uitat de jur-împrejur și aproape că nu-mi credeam ochilor. Nu mai văzusem niciodată atâta abundență. Tejghele pline ochi cu mâncare: cărnuri, pateuri, colțunași umpluți, aspic – toate aranjate metodic și cu instrucțiuni. Cina serii părea să fie formată din antreuri pe care ceilalți tocmai le băgaseră la cuptor învelite în foi mari de hârtie de copt. Am observat sigiliul familiar al restaurantului parlamentar pe tăvi. Aparent, ei erau cei responsabili de aprovizionarea cu mâncare și băutură. M-am întrebat dacă genul acela de extravaganță era menit să mențină vreun soi de standard așteptat de candidații mai importanți. Pentru Jon și Franziska era ceva perfect normal să ia prânzul și cina în restaurante în care cetățenii de rând n-aveau acces. Bineînțeles că n-am fost niciodată acolo și, dacă aș fi fost vreodată, sunt convinsă că nu m-aș fi bucurat de mâncare, deoarece mi-aș fi pierdut toată energia simțindu-mă din altă lume: observată și neobservată, deopotrivă. Pe masă era un coș mare cu fructe proaspete: banane, ananas, papaya, struguri, fructul pasiunii și nuci de cocos. Holbându-mă la nuca de cocos, am înțeles că nici măcar nu știam ce gust avea.

Ceilalți munceau deja din greu, scoteau și băgau mâncare în frigidere și cuptoare, vorbind tot timpul. Am rămas în cadrul ușii și, ca de multe alte ori înainte, simțeam că între mine și ceilalți era o folie subțire din plastic. Păreau atât de relaxați, atât de incredibil de naturali. Mi-a fost greu întotdeauna să

petrec timp cu alți oameni și-i invidiam profund pentru faptul că nici măcar nu păreau conștienți de ce făceau: erau împreună și se comportau firesc, nu se gândeau de ce sau filosofau pe marginea acestui subiect. „Dar ce fac? m-am întrebat eu. Ce știu despre asta? Poate că sunt ca niște gimnaști, care par mereu să facă salturi în aer fără niciun efort, când, în realitate, dexteritatea lor ascunde mii de ore de durere, de repetiții, de lacrimi și lipsă de speranță. Poate că așa este și aici. Însă tot îi invidiez”.

— Roșu sau alb?

M-am întors și am privit peste umăr. Lângă mine stătea colonelul cu brațele pline de sticle cu vin care arătau precum recuzita dintr-o piesă de teatru cu pirați. Ba chiar unele dintre ele erau prăfuite.

— Ce cramă minunată au aici! Sunt foarte bine aprovizionați. E orice-ți dorești, ba chiar și vinuri franțuzești și italienești! L-am întrebat pe Președinte și a spus că ne putem servi.

Ridică una dintre sticle și o privi cu un soi de uitătură drăgăstoasă pe care, de obicei, bărbații o rezervă pentru nevestele sau poate chiar pentru mașinile lor.

— Doamne sfinte, vinuri Bordeaux… au trecut ani de când…, mormăi el, apoi se uită la mine cu ochii ăia albaștri strălucitori care-l făceau să arate ca un băiețandru. Fie vorba între noi, fără să jignesc vinurile de la Marea Neagră, dar asta… asta este altceva, dă-mi voie să-ți spun. Pot să te tentez cu Sancerre sec… sau poate cu ceva mai tare?

— Habar n-am despre ce vorbiți. Roșu e perfect, am răspuns eu.

— Aha! Bine, bine. Și aveți vreo preferință? Demisec? Dulce? Sec?

— Nu, alegeți dumneavoastră. Păreți a fi persoana potrivită pentru asta.

Colonelul zâmbi satisfăcut, se răsuci pe călcâie și se furișă înapoi în forfota din bucătărie. Mi s-a părut de treabă. Un gând neliniștitor, ținând cont la ce urma să-l supun.

Colonelul se întoarse ținând în mână două pahare cu vin ridicol de mari și-mi întinse unul. Deși părea să fie puțin vin pe fundul paharului, suspectam că turnase acolo jumătate de sticlă.

— Vedeți dacă vă place ăsta!

Am acceptat paharul și am luat o sorbitură. Am simțit arome de fructe, arome lemnoase, ceva abia perceptibil, ceva puternic. Era cel mai bun vin pe care-l gustasem vreodată. M-am holbat la el uimită și încuviințând în semn de încântare.

— Exact cum am crezut. Deci ați fost în Kyzyl Kum?

Am întors în mod reflex privirea, așa cum făceam mereu când venea vorba despre asta. Colonelul părea să fie o persoană cu simț de observație, cineva care-și petrecuse întreaga viață antrenându-se să ghicească felul de a fi al oamenilor și să evalueze ce spun (și ce nu spun). Am încercat să par cât mai nonșalantă posibil.

— Da.

Colonelul agită vinul din pahar o clipă, apoi continuă pe același ton scăzut, ca să nu ne audă cei din jur:

— Sper că nu vă deranjează că întreb. Chiar sunt interesat. Am fost detașat în zonă, înainte de noul secol.

Știam deja, de pe vremea când lucram cu dosarele personale, că aveam ceva în comun cu colonelul, deși nu fusesem pregătită ca el să aducă vorba atât de deschis.

— Înțeleg dacă e un subiect despre care nu vreți sau poate nu puteți discuta. E genul de lucru despre care este foarte dificil să vorbești. Sunt foarte puțini cei care înțeleg.

Tonul lui nu era nici critic, nici acuzator, doar prietenos. Amândoi îi urmăream pe cei din bucătărie. L-am văzut pe Henry tocând legumele de cealaltă parte a mesei, absorbit de ceea ce părea a fi o conversație captivantă cu Lotte, în timp ce Franziska scoase o tavă din cuptorul strălucitor cu convecție. Mi-am mulțumit în sinea mea pentru că n-am bătut la ușa lui Henry, cruțându-mă de sentimentul stânjenitor pe care l-aș fi avut când n-ar fi deschis. Probabil că aș fi făcut din țânțar armăsar.

— Mulțumesc, i-am replicat eu simplu colonelului.

Aveam impresia că ar fi trebuit să spun mai mult, dar nu știam ce, așa că am stat acolo, lângă el, tăcută, ținând în mână paharul cu vin. Tăcerea nu era jenantă; ba chiar se simțea odihnitoare. În alte circumstanțe, poate că ar fi fost o persoană cu care chiar să am ce vorbi.

— Cum de ați ajuns aici? l-am întrebat eu.

Deși nu eram la fel de iscusită ca Henry, tot înțelegeam principiul lui de bază – adu cealaltă persoană în centrul discuției în loc să schimbi subiectul. Oamenilor le place să vorbească despre ei, aproape tuturor.

Colonelul mă privi cu o sprânceană ridicată, amuzat.

— Sunteți cumva de părere că arăt un pic prea în vârstă pentru genul ăsta de misiune? Că ar trebui să mă pensionez, să locuiesc pe Insula Rügen și să mă îngrijesc de artrită? Ei bine, ați putea avea dreptate. Dar știți, e greu pentru cineva care și-a petrecut întreaga viață dând și executând ordine să refuze atunci când cineva îi spune: „Pensionează-te!” Și totuși, muncesc. Nu la fel ca înainte, desigur, însă sunt încă în

serviciu. La birou. De-a lungul anilor am descoperit că poți avea realizări și acolo, nu-i așa?

— Unde sunteți detașat acum?

— La Personal. Din păcate, doar atât vă pot spune.

— Înțeleg, am zis eu, în mare parte doar ca să nu tac.

— Chiar înțelegeți? mă iscodi el, la fel de amuzat, de parcă nu prea îi venea să mă creadă. Pare un pic prostesc, în vremurile astea, tot misterul ăsta. Firește că sunt unele cazuri în care se justifică, dar în mare parte este doar o modalitate a oamenilor de a se crede speciali și interesanți. Sau poate că aveți altă părere? continuă colonelul. Sunteți genul care-și dorește ștampila de „confidențial" pe orice?

— Este acesta unul dintre acele cazuri?

— Mai exact ce anume?

— Unul dintre acele cazuri în care confidențialitatea este justificată.

Colonelul rămase tăcut pentru o clipă, mângâindu-și bărbia și gândindu-se.

— Da, răspunse el într-un târziu. Da, de data aceasta cred că este justificată.

Înainte să formulez următoarea întrebare, Lotte Colliander se apropie de noi și întinse un teanc de farfurii. I-am dat colonelului paharul cu vin, ca să le pot lua.

— Te superi dacă așezi masa?

Fără să aștepte vreun răspuns, ea adăugă un teanc de șervețele peste grămada de farfurii. Un turn neechilibrat mi se bălăngănea în brațe.

— Unde mâncăm?

— În salon. Mesele se aranjează chiar acum.

M-am uitat din nou în bucătărie. Jon von Post și Katja lipseau. M-am întrebat dacă era Katja deja în salon, pregătindu-se pentru următoarea fază a misiunii noastre. Dacă da, atunci probabil că o subestimasem. Am urmat-o pe Lotte. Avea un pas grăbit; era îmbrăcată într-o fustă-creion bleumarin și purta niște pantofi practici cu tocul scurt. Nici prea înalți, nici prea joși. Deși era destul de scundă și probabil cu doar un an sau doi mai mare decât mine, mă simțeam de parcă duceam cărțile pentru o profesoară. Era genul de persoană care dădea impresia că se născuse adult. Întoarse ușor capul ca și cum îmi auzise gândurile și le dezaproba.

•

L-am auzit pe Jon von Post chiar înainte să intrăm în salon.

— … așa că atunci i-am spus că n-avea nicio șansă să primească aprobarea. Însă e încăpățânat. Desigur că n-a ascultat, deși…

Lotte bătu la ușă și nu mai așteptă să i se deschidă. Odată înăuntru, am rămas amândouă, pur și simplu, în prag. Jon și Katja erau în cealaltă parte a camerei, Katja cu spatele la perete, iar Jon aplecat peste ea, blocându-i orice cale de scăpare. Nu-ți dădeai seama că stătea atât de aproape, așa că, dacă n-ar fi fost expresia de om suferind a Katjei și cât de ușurată păru să ne vadă intrând, nici n-am fi observat.

— Minunat, avem farfurii!

Jon nu părea nici pe departe la fel de stânjenit precum Katja. De fapt, părea mulțumit. În mod clar n-avea nicio problemă cu faptul că stătea mult prea aproape de o femeie care nu-și dorea asta. Nimic nou sub soare.

N-am reușit să-i văd fața lui Lotte, dar își îndreptă spatele și lăsă să-i scape un oftat greu, de parcă văzuse astfel de scene de mult prea multe ori. Și sunt convinsă că așa era. Centre de conferință, cine, baruri cu băuturi alcoolice. Bărbați din ce în ce mai beți cu portofele groase și diverse privilegii, bând pahare cu votcă unul după altul și devenind din ce în ce mai haotici și indiscreți. Pe urmă cuprinși de o dorință arzătoare de a avea și de a lua, mai înclinați ca oricând să dea vina atât pe femeile care spun „da”, cât și pe cele care spun „nu”. Ea o cerea. „A naibii curvă care-o face pe pudica!” În ciuda tuturor proiectelor de egalitate și a documentelor de politică a statului în privința tratamentului binevoitor, era mereu la lucru.

— Nu vrem să întrerupem nimic, doar am venit să așezăm masa.

Lotte păși hotărâtă, luă o față de masă care era împăturită pe tăblia strălucitoare din lemn de jacaranda și începu s-o scuture. Katja profită de moment, se furișă pe lângă Jon, apucă de celălalt capăt al feței de masă și o ajută pe Lotte s-o întindă pe masă. Am intrat în cameră și cu un oarecare efort am pus grămada de farfurii pe o măsuță mică de servit. Jon rămase lângă perete, bălăngănindu-se pe picioare cu un pahar în mână. Nici măcar nu-i trecu prin minte să ajute.

Katja aruncă o privire scurtă către mine, ca să vadă dacă ne aflam pe aceeași lungime de undă, apoi întrebă cu glas tare:

— Știe cineva unde sunt paharele de vin? N-am găsit aici decât paharele mici de vin de Porto.

Lotte, care părea să fie genul de persoană despre care ziceai că era patologic programată să preia frâiele oricărei situații, mușcă momeala imediat și răspunse:

— Știu eu unde sunt, în bucătărie. Să mergem să le luăm. Haide, mă poți ajuta să le aduc.

Îi aruncă lui Jon o privire impunătoare și în final păru să se prindă că se aștepta de la el să dea o mână de ajutor. Am făcut

câțiva pași în urma lor și am închis încet ușa de la salon imediat ce plecară. M-am întors către Katja.

— Ai paharele? Am sticluța aici. Va trebui s-o faci tu, îmi șopti ea.

•

Secretarul scoase o sticluță transparentă și mi-o dădu. În lumina galbenă a Nivelului Strategic, lichidul părea tot galben.

— E un sedativ. N-are gust, n-are culoare și e nevoie doar de o picătură ca să inducă somnolență. Are avantajul că-și face complet efectul după câteva ore.

Se uită la Katja de parcă vru să i se confirme că înțelesese corect efectele medicale și apoi se întoarse din nou către mine.

— Așa că e mai bine să aveți grijă de paharele voastre.

— O să-l punem în paharele cu vin de Porto, ne lămuri Katja. După ce o să servească vreo două pahare la cină, n-o să-și dea seama că au băut un somnifer.

— Bine, spuse secretarul, deci tot ce trebuie să faci este să pui câte o picătură în fiecare pahar fără să observe nimeni. N-o să-i amețească de tot, desigur, nici nu vrem asta, pentru că ar trezi suspiciuni, însă va ușura un pic lucrurile atunci când va trebui… Ei bine, fă ce ai de făcut. Și nu uita – două picături în paharul martorului principal.

•

Când rămase doar paharul colonelului, am auzit pași apropiindu-se și niște voci.

— Grăbește-te, grăbește-te! sâsâi Katja în timp ce turnam doza dublă, cu foarte mare atenție: picături minuscule, care nu puteau fi văzute pe fundul paharului.

Am închis sticluța și am vârât-o în sutien. Katja se holba la ușă. Păruse atât de calmă și de stăpână pe ea mai devreme, dar în acel moment se panicase și nu puteam să nu mă întreb câtă muncă de teren avea, de fapt, la activ.

— Nu mai afișa fața aia vinovată și începe să aranjezi masa, i-am sâsâit eu printre dinți în timp ce-i înmânam toate cartonașele cu nume pe care trebuia să le pună pe fiecare loc, în afară de cel așezat în dreptul locului meu și cel de lângă mine.

Apoi am mers să iau teancul de farfurii de pe măsuța de servit și abia le ridicasem, când ceilalți intrară pe ușă. Colonelul și Franziska fură primii, iar Henry îi urmă. Se opri în cadrul ușii pentru o clipă și se uită de jur-împrejur.

— Ai nevoie de ajutor?

— Poți să iei câteva din astea, am zis eu, făcând semn cu capul spre farfuriile din brațe.

Se apropie de mine și ridică jumătate din teanc.

— În stilul Anna Francis, trebuia să le iei pe toate în același timp, spuse el încet, rânjind.

— Ce spirit de observație ai, să faci o analiză atât de profundă a personalității mele când m-ai cunoscut cu doar câteva ore în urmă, am replicat eu la fel de încet.

Zâmbi din nou și pe urmă întrebă pe un ton normal:

— Cum vrei să le așez pe masă?

— Una mare și una mică pentru fiecare mesean. Sunt convinsă că te vei descurca.

Henry consimți și începu să așeze farfuriile, începând dintr-un capăt al mesei. Am făcut și eu la fel, dar din celălalt capăt. Mi-au atras atenția mâinile lui aranjând farfuriile. Avea o anumită precizie în mișcări, ca și cum făcea economie de energie. Mi-am luat privirea de la el și m-am concentrat pe treaba mea.

Când eram mică, Nour îmi zicea „domnișoara Cioburi”, pentru că spărgeam foarte des farfurii și pahare. Mă sfătuia mereu să strâng după mine când spărgeam ceva. „Trebuie să înveți prețul lucrurilor”, îi plăcea ei să spună. Însă de data asta, nu scăpasem nimic. Henry și cu mine ne învârteam unul în jurul celuilalt cu farfuriile mari și mici și apoi cu șervețelele, cuțitele, furculițele și alte tacâmuri, și paharele de vin (pe care le aduseseră Jon și Lotte), fără să vorbim; parcă era o coregrafie tăcută și armonioasă felul în care ne mișcăm amândoi în tandem de jur-împrejurul mesei. Au fost aduse mâncarea și băutura și, în final, se puteau așeza cu toții la locurile lor.

•

Eram adunați în jurul mesei. Un grup neobișnuit care începuse să dea din mână în mână apetitivele. Mezelicuri, tartine, făcute din ingrediente apetisante și greu de identificat. O salată roșiatică, alta verzuie; un soi de frunză, un cub de carne afumată, o bucată de pește alb. Era versiunea de apetitiv specific tradiției „șapte feluri de prăjituri”. Colonelul, pe care-l așezasem lângă mine, îmi dădea la mână fiecare platou, iar eu i-l pasam lui Henry, care stătea în fața mea. Lângă el erau Lotte și Franziska – și când m-am uitat la farfuria ei, mi-am dat seama că nu luase, desigur, câte un fel din fiecare, ci își selectase două bucățele microscopice pe care le plimba de colo colo prin farfurie. N-o puteam blama. Nu erau prea multe femei care să reușească să rămână în televiziune atâția ani, chiar decenii la rând. Cele mai multe erau înlocuite cu câte un tânăr talent când aveau vreo cincizeci de ani. Femei care nu făceau atâtea nazuri și care costau foarte puțin. Care erau mult mai plăcute. Faptul că ministrul Informației era cumnatul ei trebuie să-i fi fost de folos, în mod sigur; de fapt, o și auzisem

intrând în detalii despre asta. Relațiile înseamnă putere și dacă le ai, îți poți permite să ceri. Dar fără să te îngrași, se pare.

Franziska observă că mă uitam la farfuria ei și-și aținti ochii asupra farfuriei mele pline.

— Vai, chiar ți-e foame!

Puteai mărunți hârtie în colțurile gurii ei, atât de tăios îi era zâmbetul. Am vrut să răspund ceva, s-o scrutez aspru, să-i dau de înțeles că știam că încerca să mă intimideze, însă am conștientizat imediat că nu merita efortul. Aveam să petrec doar o noapte cu ea. Așa că am ales să-mi văd de mâncarea mea. Dar mă deranja că avea să rămână cu ideea că mi-a închis gura și că m-a făcut de rușine.

•

Secretarul își întoarse privirea către mine.

— Sarcina ta este să îmbeți martorul.

M-am uitat la el și am așteptat explicațiile.

— Martorul, adică persoana pe care Katja o va trezi când vei fi „moartă”. Care va confirma că „ai murit”. Asigură-te că stai lângă ea la cină. Nu știi cine va fi încă, însă va fi persoana căreia îi va fi desemnată camera de la parter.

Secretarul arătă către schița etajului, întinsă pe masă.

— Vom bloca unele camere de la etaj, o să dăm vina pe niște țevi de apă, deci una dintre persoane va trebui să doarmă la parter, ceea ce în mod logic o va transforma în persoana pe care doctorul o va trezi când te va „găsi”.

— Și sarcina mea este s-o îmbăt la cină.

— Da. La urma urmelor, nu vrem să fie prea receptivă atunci când va trebui să vadă și să mute un cadavru viu.

— Așadar, vom droga și îmbăta persoana?

Secretarul țuguie buzele ca răspuns la tonul meu dezaprobator:

— Ei bine, în astfel de situații e mai bine să-ți iei măsuri de siguranță decât să regreți. Cu cât va bea mai mult, cu atât efectul drogului se va intensifica. Și dacă martorul va fi mahmur când se va trezi, cu atât mai bine. Plus că nu va fi o misiune grea. E alcoolic.

•

— Mai doriți niște vin?

N-am așteptat să-mi răspundă, ci, pur și simplu, am luat sticla și am umplut paharul colonelului.

— Mulțumesc, mulțumesc!

Își duse imediat paharul la gură și luă o ditamai înghițitura. M-am uitat rapid în jur, la paharele celorlalți; cu siguranță, colonelul își dădu pe gât băutura cu mult înaintea altora. Cei mai mulți oameni terminară primele trei pahare cumva organizat, ca un grup, adică beau cam cu aceeași viteză ca

vecinii lor de masă. După câteva pahare, imediat ce s-au ameţit şi nu mai sunt stăpâni pe reacţiile lor, dispare şi tendinţa asta. E neobişnuit să vezi oameni precum colonelul, care beau mai repede decât ceilalţi chiar de la început. Doar dacă n-au o problemă cu băutura.

•

La masă, începuse o discuţie oarecum ciudată. Toţi participanţii erau unici, interesanţi, competenţi, obişnuiţi să fie sufletul petrecerii. Şi-n plus, erau toţi într-o competiţie pentru acelaşi post. Şi chiar dacă nu ştiau pentru ce fel de poziţie se pregăteau, se pare că era atât de dorită, încât toţi considerau că merita să participe câteva zile la o misiune pe o insulă uitată de lume dincolo de arhipelag. Deocamdată, cel puţin, toţi ascultau de Preşedinte şi nu discutau despre sarcinile lor. Am presupus că nu voiau să-şi distrugă şansele bârfind. Jon şi Franziska găsiseră un soi de metodă conversaţională în care făceau cu rândul vorbind despre propriile persoane. Imediat ce unul din ei se oprea să tragă o gură de aer, începea celălalt. Conversaţia era încâlcită, din moment ce niciunul din ei nu asculta ce spunea celălalt. I-am auzit făcând referire neîncetat la diferite celebrităţi din politică şi afaceri şi spunându-le pe numele mic. Şi ca atare şi ei se simţeau nişte VIP-uri care încercau, se pare, să se impresioneze unul pe altul. Katja stătea la un capăt al mesei, între ei, ascultând. În puţinele dăţi în care voia să intre în conversaţie şi să aibă şi ea un cuvânt de spus, era repede redusă la tăcere.

•

La capătul nostru de masă, Henry era cel care preluase în mod vizibil comanda, în stilul lui obişnuit, făcându-i pe alţii să vorbească. Din felul în care punea alternativ întrebări colonelului şi-i umplea paharul, suspectam că şi el ştia de slăbiciunea lui şi se străduia s-o exploateze, la fel cum făceam şi eu. Pe de-o parte, era bine, deoarece însemna că puteam să mă relaxez şi să-l las pe el să facă treaba; însă pe de altă parte, mă întrebam ce motiv ar avea Henry să încerce să-l îmbete pe colonel. Poate că era firea lui competitivă; poate că voia să-şi sporească şansele de a primi slujba scoţându-l pe colonel din joc sau măcar punându-l într-o lumină proastă. Lotte mai intervenea uneori în conversaţie, dar ulterior renunţă să mai iasă în evidenţă. Pe urmă deveni din ce în ce mai interesată de noi. La un moment dat, se întoarse direct către mine şi mă întrebă:

— Şi ce faci acum, că te-ai întors acasă?

Am ezitat înainte să răspund.

— M-am întors la slujba mea.

Lotte păru uimită.

— Surprinzător! Mă gândeam că ai primit vreo funcție de conducere, după toată agitația din jurul tău.

Nu știu dacă-mi observase reacția, deoarece adăugă cu același aer prietenesc, de parcă ar fi vrut să înlăture tensiunea din tonul ei prefăcut:

— Se pare că ai făcut o treabă minunată. Dificilă. Trebuie să fi fost incredibil de solicitant să muncești într-un asemenea loc.

Am bâiguit ceva în semn de aprobatoare și am continuat să mănânc.

— Bine măcar că n-ai o familie pentru care să-ți faci griji. Soțul și copiii mei nu m-ar lăsa niciodată să plec într-un asemenea loc.

— Am o fiică, am precizat eu neputându-mă abține și am regretat imediat.

Lotte păru uimită și de data asta.

— Oh, câți ani are?

— Nouă.

— A, înțeleg. Bine. A fost cu tine? Nu, n-are cum să fi fost, nu-i așa?

— A stat cu mama cât am fost plecată.

Lotte părea să aștepte să spun mai multe. Rotițele din minte se învârteau și mă gândeam ce să zic înainte de a lăsa timp pentru invitații la alte explicații și mai dureroase.

— Câți copii ai? interveni Henry salvându-mă.

M-am întrebat dacă citise panica în ochii mei. Lotte se întoarse spre el.

— Păi, sunt mari acum și nu mai au nevoie tot timpul de întreaga mea atenție, așa că din acest motiv am luat în considerare postul acesta de la bun început, da, au doisprezece și paisprezece ani, băieți, unul…

A tot sporovăit despre antrenamentele de hochei și despre cât de bune erau unele școli. Nici nu îndrăzneam să mă uit la Henry; mă concentram asupra lui Lotte și în cele din urmă am reușit să strecor o întrebare care o făcu să continue să vorbească despre ea, iar conversația alunecă încet spre o zonă mai sigură.

•

Când m-am decis să-i spun lui Nour că eram însărcinată, am făcut în așa fel încât să amân cât mai mult cu putință vestea, până când ar fi fost mult prea târziu ca să mai pot face avort. Probabil deoarece știam că asta mi-ar fi sugerat și am avut dreptate. Eram în bucătăria ei, era duminică. Nour a părut surprinsă când o anunțasem mai înainte că voiam s-o vizitez și, fără să mă întrebe motivul, mi-a spus doar că eram bine-venită. Când am ajuns acolo, se deranjase să pună cafea pe masa din

bucătărie și un fel de chifle uscate, pe care cred că le avea prin dulap de luni bune. Mă întrebam de unde le avea, mai ales că, din câte știam, Nour nu primea prea multe vizite. Părea puțin probabil să le fi cumpărat ea și cu atât mai puțin să le fi făcut în casă.

M-am gândit să-i ofer informațiile și răspunsurile potrivite la toate întrebările printr-o singură formulare elegantă, în așa fel încât să-i dau explicația pe care deja o alesesem.

— Am aflat că sunt însărcinată și, din moment ce e prea târziu să fac avort, voi păstra copilul.

Trebuia s-o fi convins și totuși n-a fost așa, pentru că Nour nu spuse nimic. Apoi își scoase pachetul nelipsit de țigări de foi maronii Cigarillos, se întinse după chibriturile de pe masă, pufăi până se aprinse țigara, trase un fum adânc, îl suflă și se uită gânditoare la norul de fum.

— Pe bune, fumezi acum?

— E bucătăria mea, iar tu te afli aici pentru că așa vrei, răspunse Nour ridicându-se să ia o scrumieră.

Se întoarse, se așeză și continuă să mă privească iscoditoare.

— În a câta săptămână ești?

— A nouăsprezecea. Deci, după cum știi, e prea târziu să-l dau afară.

— Și dacă ți-aș spune că nu e prea târziu?

— Cum adică?

Am simțit o transpirație rece pe șira spinării. Mirosul de cafea amestecat cu cel de țigară îmi făceau greață.

— Se poate să știu pe cineva care să rezolve problema. Înainte se puteau face avorturi până la cinci luni și jumătate, știi, dacă erau circumstanțe atenuante. Viol sau boală sau nebunie. Dacă mama era considerată ca fiind nepotrivită. Genul ăsta de lucruri.

Greața devenea din ce în ce mai acută; simțeam un gust acru în gură și inima îmi bătea nebunește în piept.

— Deci asta-i părerea ta? Că sunt o mamă nepotrivită și ar trebui să-l dau afară?

— Spun doar că nu e simplu să fii o mamă singură.

Tonul lui Nour era puternic și tăios. Se aplecă peste masă.

— Chiar îți dorești copilul ăsta, Anna? Vrei să fii ca mine? De una singură cu un copil care te va împiedica să muncești, să…

Se opri brusc. Îmi ardeau obrajii. Era de parcă m-ar fi plesnit. M-am ridicat, cu picioarele tremurând și m-am clătinat puțin. Nu era tocmai genul de moment decisiv pe care mi-l dorisem. Nour refuza să mă privească în ochi și se uita încăpățânată pe fereastră.

— Spun doar că nu-i chiar atât de ușor, adăugă ea în cele din urmă.

— Nour, îmi pare teribil de rău că ți-am distrus viața încântătoare și cariera prin faptul că m-am născut și-mi cer scuze din suflet…

Vocea îmi era falsă și auzeam clar cât de ridicol suna ce spuneam, însă nu-mi păsa.

— Dar copilul ăsta este al meu și nu voi face avort. Voi avea grijă de el și-l voi iubi. Doar pentru că se pare că a fost atât de al naibii de greu pentru tine nu înseamnă că o să fie greu și pentru mine. Îl voi păstra și va trebui să accepți asta.

Continuă să privească pe fereastră, țuguindu-și buzele ușor deranjată și apoi rosti pe un ton caustic:

— Păi, atunci mă văd nevoită să-ți spun: Felicitări și mult noroc! Ne vedem când ai să vii dărâmată. Deoarece așa va fi. Fără doar și poate.

Mi-am tras puloverul de pe spătarul scaunului pe care stătusem, oarecum tulburată, însă înainte să plec m-am aplecat peste masă.

— Știi care-i partea ironică, Nour? Că tu îmi dai sfaturi despre a fi părinte. Dacă aș fi în locul tău, aș ține gura închisă.

Am ieșit în hol, cu capul sus, apoi m-am aplecat să-mi leg șireturile de la pantofi cu mâinile tremurându-mi de furie. Îmi era deja greu să mă aplec, deși abia dacă mi se vedea burta. Pe urmă mi-am tras repede jacheta și am ieșit pe ușă, coborând pe scări. Știam că-mi voi petrece următoarele zile, săptămâni, luni derulând conversația asta în minte, că voi regreta fiecare cuvânt de o mie de ori, că-mi voi dori să le retrag; că urma să mă blestem deoarece n-am zis altceva sau fiindcă am deschis gura, dar în momentul acela eram foarte furioasă și parcă pluteam pe stradă. Mă simțeam de parcă mă eliberasem.

N-am mai văzut-o pe Nour decât atunci când s-a născut Siri, când a apărut la maternitate cu rochia aceea gigantică roz cu alb, din dantelă, care arăta ca un profiterol. Atunci s-a deschis un nou capitol.

•

Mâncarea era adusă și servită, din ce în ce mai multe sticle erau deschise și trecute de la unul la altul. Brânză și desert. Și mai mult vin. Mesenii se împărțiseră în mai multe grupuri mici. Franziska schimbă locul cu Katja și faimoasa gazdă de emisiuni TV și Jon erau absorbiți într-o conversație care părea mai mult a preludiu. Franziska râdea cu capul pe spate, pipăindu-și clavicula; Jon stătea cu picioarele desfăcute și aplecându-se către ea, ca și cum urma să-și îngroape fața în decolteul ei în orice clipă. Katja inițiе o conversație cu Lotte; părea să le intereseze pe amândouă, ceva despre schi fond.

Zumzetul conversațiilor deveni din ce în ce mai puternic în jurul mesei. Mai toți se amețiseră, inclusiv eu, așa cum descoperisem spre groaza mea. Când Katja servi paharele mici cu vin de Porto, niciunul dintre meseni nu refuză și nu observă că nici eu, nici ea nu ne-am atins de paharele noastre. Era aproximativ zece seara, ceea ce însemna că „moartea" mea iminentă avea să survină peste cinci ore.

L-am surprins pe Henry scrutându-mă în unele momente pe parcursul cinei, fără să-și întoarcă privirea când m-am uitat la el. Și când câțiva dintre cei de la masă începură să se ridice, sări deodată în picioare, înconjură masa și-mi puse o mână pe umăr.

— Te pot servi cu ceva? Whisky, brandy, vin?

— Mi-ar plăcea un pahar mare cu apă.

Mă întrebam dacă Henry avea să procedeze așa cum obișnuia să facă la acele puține petreceri de serviciu la care fusese în anii trecuți: să le mulțumească tuturor și să dispară. Însă se întoarse cu paharul și se așeză din nou pe locul din fața mea. Degetele ni s-au atins când îmi dădu paharul; m-am întrebat dacă o fi fost doar un accident. După o vreme, i-am simțit piciorul frecându-se de al meu. M-am uitat la el; îl asculta pe colonel cu atenție, făcându-se că nu mă observă chiar când își mută piciorul ușor între picioarele mele, până când genunchii ni s-au atins. Fața de masă era destul de lungă la capătul unde stăteam noi, așa că nimeni nu putea să vadă ce se petrecea. Am strâns ușor genunchii în jurul genunchilor lui; strânse și el drept răspuns.

Deci așa era. Nu era doar în mintea mea, tot ce se întâmplase cu mine se întâmplase și cu el. Aveam deopotrivă un sentiment de eliberare și de tristețe. Nici că putea fi mai prost momentul. Când colonelul făcu o pauză în conversație, Henry se aplecă spre mine. Avea ochii mari și pupilele dilatate.

— Știi cumva dacă mai există vreo altă cale de a acosta o barcă într-o altă parte a insulei?

— N-am nici cea mai vagă idee, am mințit eu. De ce?

— Acum că vântul s-a întețit, ar fi o idee bună să știm dacă mai există vreun loc în afară de debarcader unde să acosteze barca și să ne ia.

M-am uitat la el confuză, până când i-am înțeles apropoul.

— Poate că ar trebui să mergem să vedem.

Henry afișă o expresie de parcă asta ar fi fost o idee nouă pentru el și am înțeles încă o dată cât de bine se pricepea la disimulat.

— Isteață idee! Mergem la o plimbare?

Ne-am ridicat în același timp.

— Vă duceți deja la culcare?

Colonelul părea dezamăgit. Alcoolul și poate chiar și drogul din paharul de vin de Porto pe care-l golise începuseră să-l afecteze serios. În locul persoanei atente pe care o cunoscusem mai devreme în acea zi era un om bătrân cherchelit și absorbit de propria persoană, care tot povestea cu aventurile lui. Secretarul avusese dreptate – colonelul era alcoolic și golea și umplea paharul din ce în ce mai iute.

— Mergem doar să vedem cât de puternic este vântul. Ne întoarcem imediat!

Colonelul se dădu în spate cu scaunul și mi-a fost teamă că se va oferi să ne însoțească, dar Henry îl asigură că nu era nevoie să se ridice și-i zise:

— Între timp, ce-ar fi să vizitați crama? Am auzit că știți foarte multe despre vinurile vechi și despre struguri și alte asemenea. Anna mi-a spus că dumneavoastră trebuie să vă mulțumim pentru vinul fantastic pe care l-am băut la cină.

Colonelul se simți flatat și promise că va încerca să aleagă câteva sticle pentru masă până când ne vom întoarce noi și, înainte să turuie în continuare, am reușit să ieșim din cameră.

•

Henry îmi luă jacheta din cuierul de pe hol și mi-o întinse. Ne-am îmbrăcat în liniște și am deschis ușa mare de la intrare. Afară, vântul era aspru. Deși nu era un bărbat masiv, el împinse ușa cu umărul și reuși s-o deschidă. Am mers unul lângă altul, până la plaja din spatele casei, în tăcere. Vântul năprasnic se pare că ne împiedica să flirtăm. Henry își ținea mâinile vârâte adânc în buzunarele de la haină și mă întrebam dacă nu cumva regreta propunerea făcută sau dacă, pur și simplu, fusese doar un gest spontan; poate că am înțeles greșit, la urma urmelor.

Ne-am oprit când am ajuns la țărm. Henry privi de jur-împrejur.

— Nicio șansă să acostezi aici cu vântul ăsta, spuse el după un moment. Uită-te la stâncile alea din larg. Și dacă o ține așa, barca n-o să poată acosta nici în partea cealaltă, chiar dacă-i mai adăpostit acolo. Dacă se iscă furtuni, vom fi complet izolați.

Aproape că uitasem motivul pentru care eram afară, deoarece am presupus că era doar un pretext, însă aspectul acela mi-a atras atenția. Se întoarse și mă privi.

— Se iscă furtuna. Uită-te la nori! Uită-te cât de repede se mișcă!

Nori mari și cenușii goneau prin fața Lunii, incredibil de repede, ca într-o animație. M-am uitat la Henry. Fețele noastre erau apropiate. Privirea lui era ca fumul într-un glob de cristal.

Nu-mi puteam lua ochii de la el și nici nu mă puteam apropia mai mult.

— Ce facem, de fapt, aici? șopti el.

— Ce vrei de la mine? am șoptit eu drept răspuns.

Deodată, Henry rupse vraja.

— Păi, poate că ar fi mai bine să ne înapoiem, zise el tăios, apoi se întoarse și porni către casă.

Îmi târșâiam picioarele în urma lui. Cu fiecare secundă care trecea, mă simțeam din ce în ce mai proastă, păcălită, expusă, demascată. Lăsasem garda jos, m-am arătat slabă; acțiunile mele erau la fel de prostești și de stânjenitoare ca ale unui amator fără pic de experiență în misiunile strict secrete. M-am purtat ca o adolescentă îndrăgostită, exact la fel de ciudat cum îmi era teamă că mă voi purta în compania lui. Știam partea asta a sinelui meu amețit de băutură, o parte din mine care putea să rămână fixată pe o nedreptate, pe o vorbă, pe o jignire și apoi să le analizeze ore în șir – și uram asta. Simțeam un nod în stomac și aproape că mi-au dat lacrimile.

Chiar când eram pe cale să deschid gura și să-i spun ceva, mă trase de braț și mă târî cu brutalitate după marginea unei stânci, îmi puse mâna la gură ușor și șopti „ssstt!”, pe urmă arătă către Lotte, care cobora panta. Se opri și rămase acolo, după colțul casei, destul de aproape de locul în care ne aflam noi. Spre marea mea surpriză, își deschise geanta și scoase un telefon cu conexiune prin satelit, mare și diform, care părea să fie funcțional. Formă și am auzit-o salutând persoana de la capătul liniei. M-am concentrat ca să aud ce spunea, însă era mult prea departe și vântul șuiera prea tare.

Henry stătea aproape, în spatele meu. Îi simțeam respirația. Se lipi de mine și mă sărută pe gât. M-a invadat brusc o emoție puternică și mi-am dat seama că nu-mi păsa de nimic altceva, că voiam în continuare atingerile lui.

Am auzit-o pe Lotte încheind conversația și dispărând înapoi în casă. Am rămas în brațele lui Henry, nemișcată, de parcă eram la o vânătoare și aș fi văzut deodată o căprioară.

— Haide! spuse el. Nu putem rămâne aici.

•

Corpul lui era un pic mai zvelt decât îmi imaginasem. Fața îi era ușor rotundă și probabil că din acest motiv mă așteptam să aibă corpul tipic al unui bărbat de vârstă mijlocie care făcea muncă de birou, puțin grăsuț și cu o burtică rotunjoară. Dar în timp ce bâjbâiam în întunericul albăstrui al camerei lui, mi-am dat seama că era mai degrabă sfrijit. Pieptul lui era plat și claviculele erau mult ieșite în afară; mi-am trecut degetele peste stern. Trupul lui, care fusese atât de greu de imaginat, deveni real sub mâinile mele. Să-l văd atât de aproape, fiecare

fir de păr, fiecare unghi, era ca o rază de lumină care-mi bătea în ochi, așa că i-am închis. Mâinile lui se mișcau pe trupul meu de parcă ar fi citit ceva scris în alfabetul Braille, înregistrând linia care era marginea omoplatului, protuberanțele verticale ale coloanei vertebrale, rotunjimile tari ale șoldurilor. Când eram mică, aveam o „carte magică de colorat”, cu pagini albe, însă când dădeai cu pensula udă pe ele, apăreau forme, culori și flori. Așa simțeam când Henry își mișca mâinile pe trupul meu, ca și cum fiecare parte atinsă din mine revenea la viață ca sub un indigo.

N-am țipat când am avut orgasm și nici el, deoarece nu era genul de partidă de sex în care să exagerezi. Și nici nu fusese cea mai bună partidă pe care o avusesem.

•

După aceea, în timp ce stăteam întinși pe spate unul lângă altul în pat, mi-a trecut distrat degetul pe obraz. Camera era întunecată, însă draperiile de la ferestre nu erau trase, iar norii încă se vedeau cum treceau grăbiți și neobosiți prin dreptul Lunii, pe cerul nopții.

— La ce te gândești, Anna? murmură el, aproape pentru sine.

— La trădare, am răspuns eu.

Își întoarse fața adormită către mine.

— Trădare. Știu cum e.

M-am holbat în tavan și am studiat micile crăpături; ieșeau în evidență în lumina palidă a Lunii ca niște vase de sânge. Gândurile m-au năpădit, repede și copleșitor. Puteam simți gustul de fier pe limbă, aroma trădării, a sentimentului de a fi înșelat, a eșecului, a unei decizii greșite. Nu-mi puteam îngădui să mă gândesc la asta, știam că nu-mi făcea bine. Dar gândurile mele pluteau după vrerea lor și deodată mă aflam din nou în cortul rece din tabără. Eram cuprinsă de dorința subită de a-i spune totul despre Kyzyl Kum și ce se întâmplase acolo cu adevărat la sfârșit, totul despre misiune, totul despre trădarea pe care urma s-o comit și pe care, cumva, deja o săvârșisem.

Henry îmi mângâie din nou obrazul cu dosul degetului.

— Încearcă să dormi, spuse el, și apoi mă sărută pe obraz, se întoarse cu spatele la mine, își trase pătura pe cap și rămase nemișcat.

Am continuat să mă holbez la tavan, ascultându-i ritmul respirației: lung, uniform și adânc. Se auzea un horcăit surd de fiecare dată când trăgea aer, așa că am mai rămas un pic, doar ca să fiu mai aproape de el câteva momente. Apoi m-am ridicat, am tras hainele pe mine, m-am furișat din camera

întunecată în picioarele goale, am apăsat clanța ușii și m-am strecurat cu grijă afară ca să fiu „ucisă”.

•

Odată ajunsă în bucătărie, Katja era deja acolo. Se plimba enervată de colo-colo.

— Trage ușa și încui-o! Am crezut că nu mai vii.

Katja îngenunche pe podea. Era îmbrăcată într-un costum de balet și, cât căută prin geanta ei, am observat pe spate logoul Teatrului Mariinsky, care vreme de două secole a încântat lumea cu cântăreți celebri de operă și balerini de legendă. Asta explica postura ei dreaptă, însă am presupus că trebuie să fi fost foarte tânără când a renunțat, înainte să se fi rănit, pentru că părea să se miște fără urmă de durere sau rigiditate chiar și în acel moment, în mijlocul nopții.

— Când ai renunțat la dans? am întrebat eu, mai mult să mă aflu în treabă.

— Chiar vrei să discutăm nimicuri acum? șușoti Katja încet.

M-am așezat pe podea lângă ea și am tăcut în timp ce scotocea în geantă. Seringi, canule, sticluțe mici cu etichete, comprese – le aranjă pe toate în linii drepte și uniforme pe un prosopel, despre care bănuiam că era verde ca de spital, deoarece era greu să-mi dau seama de culoare în întuneric. M-am uitat la instrumente și m-am cutremurat.

— Întinde-te pe spate! șopti Katja.

M-am conformat. Și apoi a început. Katja luă o tușieră ciudată. Își trase o pereche de mănuși din vinil și presă degetele în tușieră pe rând. Pe urmă mă apucă de gât și strânse ușor, lăsând unghiile să pătrundă un pic mai adânc în carne.

— Mișcă-ți capul un pic, altfel n-or să rămână urme credibile.

Am făcut cum mi-a cerut și ea mă strângea în continuare cu blândețe, dar și cu fermitate. Când termină, scoase lanterna și-mi lumină gâtul, după aceea încuviință mulțumită.

— Arată bine, spuse ea.

Din reflex, eram cât pe ce să-i mulțumesc, însă m-am oprit și am rămas acolo în liniște, în timp ce Katja mânuia diferite seringi. Se aplecă peste mine.

— O să-ți fac o injecție în vârful limbii, ca să pară că, într-adevăr, ai fost strangulată, doar pentru eventualitatea în care se uită careva în gura ta. Căile respiratorii vor rămâne deschise, ca să poți respira.

Am consimțit.

— Ești pregătită? mă întrebă Katja și, fără să aștepte răspunsul meu, mă apucă ferm de cap. Deschide gura și scoate limba!

M-am conformat. Dar chiar când era să mă înțepe, am întrebat îngrijorată:

— Katja? Ești sigură că o să funcționeze?

— Desigur. Sunt medic, poți să ai încredere în mine, răspunse ea, privindu-mă nedumerită.

Se aplecă din nou să mă înțepe, însă am ridicat mâna și am pus-o pe brațul ei.

— Spune-mi că am să mă trezesc.

Oftă, dar am insistat:

— Îmi spui să am încredere în tine și am, însă nu tu ești cea care face asta – eu sunt. Așa că vreau, pe cât de încredere zici că ești, să-mi promiți că mă voi trezi.

M-am holbat la ea; era greu să-i citesc ochii pe întuneric, pentru că atunci când s-a aplecat spre mine nu vedeam decât două găuri mari și negre. Nu spuse nimic preț de o clipă, apoi vorbi:

— Îți promit că ai să te trezești. Ai cuvântul meu, pe onoarea mea de doctor.

— Bine.

Mi-am lăsat capul înapoi pe spate.

— Poți deschide gura, te rog?

Am deschis-o, scoțând limba și am simțit înțepătura. Limba mi s-a umflat imediat. Simțeam cum mă cuprindea panica.

— Relaxează-te, respiră pe nas. Așa, respiră lung pe nas. Gândește-te la copii; ei respiră mereu pe nas când dorm. Iată! Bravo!

Mi-am reglat respirația și am simțit cum panica dispărea.

— Acum o să-ți pun niște picături în ochi care-ți vor paraliza pupilele. O să ai și niște firișoare roșii în ochi. O să treacă. Îți deschid pleoapele acum… Bun. Ține ochii închiși și n-o să se simtă chiar atât de ciudat.

Am făcut cum mi-a spus, iar ea continuă să vorbească. Iritarea îi dispăru din voce; rostea cuvintele cu o voce calmă de doctor.

— Acum, Anna, o să-ți fac ultima injecție. Este un sedativ și relaxant muscular. O să-ți reducă respirația, iar corpul o să fie amorțit, în doar o secundă îți vei simți pleoapele grele. Este posibil să auzi sau să vezi ceva cât ești în starea asta, dar totul va fi vag și nu vei putea comunica. Imediat ce vei adormi, voi aștepta până când sunt sută la sută sigură că ești inconștientă și abia atunci mă voi duce să-i bat colonelului în ușă, exact așa cum ne-am înțeles. O să vină cu mine aici și să sperăm că va fi suficient de beat și de drogat cât să fie de acord că ești „moartă” și să mă ajute să te duc în lada frigorifică, unde te voi trezi cu o altă injecție imediat ce voi putea. Nu va fi deloc

confortabil, Anna, însă ai să te descurci. Apoi am să-i trezesc și pe ceilalți și…

Vocea ei deveni din ce în ce mai stinsă, de parcă mergea cu spatele printr-o sală de marmură.

— Numără invers, Anna, am auzit-o eu din cealaltă parte a sălii de marmură.

Am început să număr în gând, după fiecare respirație. *Zece, nouă, opt*, podeaua se simțea rece și lipicioasă sub mine, *șapte, șase, cinci*, m-am gândit la Siri în pătuțul ei, înconjurată de animalele din pluș care se holbau cu ochii lor de năsturași, mirosea ca zăpada sau poate avea și gust de zăpadă, *patru, trei*, brațe uscătive, obraji moi, părul pe care-l dau într-o parte cu degetul arătător, *doi, unu*, la revedere.

•

Când m-am trezit mă simțeam de parcă un elefant stătea pe pieptul meu. Durerea era violentă și de nedescris. Nu-mi dădeam seama dacă era o contracție sau o dilatare a coastelor, doar că era extrem de dureroasă. Am încercat să trag aer în piept, dar fără prea mult succes. Mă străduiam în zadar să mă concentrez asupra feței care se mișca prin fața ochilor mei și după câteva secunde am conștientizat că trebuia să fi fost Katja, cu părul blond și palidă.

— Anna! Anna! Mă auzi?

Am încercat să răspund, însă sunetul care-mi ieși pe gură era neinteligibil. Aveam ceva în gură. Am întors capul și am încercat să scuip, până când mi-am dat seama că încercam să-mi scuip propria limbă. Saliva mi se prelingea pe obraz. Însă Katja părea mulțumită.

— Bun. Îți revii. Ți-am făcut injecția, ia-o ușor, încă ești sub influența medicamentelor.

Am dat să mă ridic, dar corpul nu prea mă asculta. Katja mă apucă de braț și înfipse un ac în el.

— Ai să te simți mai bine în curând, spuse ea și-mi flutură o lanternă micuță prin fața ochilor. Ai încă pupilele un pic lenețe, însă e perfect normal. Crezi că te poți ridica în șezut?

Am încercat iar și de data asta am reușit să-mi îndrept partea de sus a corpului și să mă ridic. Deodată, camera a început să se învârtă și am bâjbâit după ceva de care să mă agăț. Katja mă prinse și totul în jurul meu părea o secvență dată cu încetinitorul, într-un film. Am simțit-o clătinându-se un pic când m-am prins de brațele ei.

— Anna, ascultă-mă! Înțeleg că nu te simți prea bine, dar ne cam grăbim. Trebuie să sigilez lada frigorifică, iar tu să ajungi la Nivelul Strategic înainte să dea cineva năvală aici. Colonelul e sus, îi trezește pe ceilalți și trebuie să ne întâlnim

cu toții în salon în zece minute. E încă mort de beat, așa că nu se mișcă prea repede. Ești în stare să cobori?

Am înțeles că nu eram într-un pătuț, ci în lada frigorifică. Exact când am conștientizat acest lucru, am simțit și cât de frig era în jurul meu. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Katja luă o pătură termică, strălucitoare, de pe un raft din spatele ei.

— Ia asta cu tine! Trebuie să cobori acolo acum!

Katja apăsă butonul de pe perete și se deschise trapa în podeaua lăzii frigorifice. Nu părea la fel de sprintenă și în formă ca atunci când am cunoscut-o pe debarcader. Ochii îi erau umflați și injectați.

— Cum a reacționat colonelul? am întrebat-o eu.

— Nu prea bine. Ascultă, vorbim mai târziu despre asta.

Se uita nervoasă peste umăr, de teamă să nu vină cineva. Cu greu, m-am întors pe burtă și am încercat să găsesc scara de sub picioarele care-mi tremurau.

— Încui acum. Nimeni nu poate deschide trapa. Tu poți deschide din interior folosind codul, însă n-o face decât dacă n-ai încotro.

Am încuviințat, am apucat pătura termică și am aruncat-o prin trapă. Chiar înainte să dispar și eu, Katja îmi puse mâna pe braț.

— Succes!

Trase capacul lăzii frigorifice și am auzit clicul încuietorii când apăsă. Eram singură în întuneric.

•

Mi-am croit drum bâjbâind pe scară. Ajunsă jos, m-am înfășurat în pătură și am căutat întrerupătorul de pe peretele din spatele meu. Lumina galbenă îmi dădea senzația că era seară, deși era aproape în zori. M-am apropiat de frigider cu picioarele încă tremurând, am găsit o sticlă cu nu știu ce lichid pentru sportivi și am dat-o pe gât în gâlgâituri mari. Îmi simțeam buzele și limba amorțite; o picătură din băutura dulce și artificială mi se prelinse în colțul gurii și pe gât.

Am mers la chiuveta mică și mi-am dat cu apă rece pe față până când am început să-mi mai revin. Am pus deoparte pătura termică, am căutat prin geantă și am găsit un maiou, pe care l-am tras pe mine. Apoi am mers la ușa care ducea către lumea secretă a casei, spațiul dintre pereți, și am intrat. Încă tremurând, am orbecăit pe scara îngustă și, în final, am ajuns la draperia care-mi arăta că mă îndreptam spre peretele salonului. Am găsit stucatura de pe tavan, am tras trapele glisante care acopereau orificiile și am privit în cameră.

•

Nu coborâseră încă toți. Katja stătea cel mai aproape de orificiile din perete, cu spatele la mine. Am presupus că

alesese locul acela ca să-i urmăresc cât mai bine pe ceilalți. Jon stătea pe un scaun, îmbrăcat în niște pijamale ridicole de flanel cu dungi, uitându-se în jur somnoros. Lângă el era Franziska, într-un halat portocaliu, elegant, cu volane, cu părul strâns în același coc sobru și părea că avusese timp să se machieze, ori nu se demachiase deloc. Când Jon se uită în altă direcție, am observat că ea profită de ocazie să-și aranjeze decolteul. Lotte stătea lângă Jon într-un halat de baie și cu șosete groase în picioare, îndreptându-și bretonul. Lângă Lotte era colonelul, în pantaloni de trening și bluză din lână, cu ochii roșii. Și apoi intră Henry. Am rămas mască și mi-am dus uimită mâna la gură. Cu doar câteva ore în urmă stătuse gol, întins lângă mine, iar în acel moment era acolo. Aruncă o privire șovăielnică prin încăpere, pe urmă se așeză pe un scaun și se uită atent la ușă. Aveam impresia că aștepta pe cineva, probabil pe mine. Franziska începu imediat să se plângă întrebând suficient de tare cât s-o audă toți de ce a trebuit să se dea jos din pat. Katja o întrerupse și luă cuvântul:

— Mulțumesc că ați venit. Îmi pare rău că am fost nevoită să vă trezesc în mijlocul nopții, însă adevărul este că… s-a întâmplat ceva.

— N-ar trebui s-o așteptăm pe Anna? interveni Henry, care căută din nou cu privirea prin cameră, de parcă aș fi fost pe acolo pe undeva, iar el nu mă văzuse.

Katja se întoarse către el.

— Tocmai asta e. Nu prea știu cum să spun asta, dar…

Se opri, trase aer în piept și apoi continuă:

— Anna a murit.

Deși eram pregătită s-o aud spunând ceva de genul ăsta, tot am simțit un fior străbătându-mi corpul. *Arma a murit*. Dacă ar fi fost să mor de-adevăratelea, acolo, în acel moment, nu m-ar fi căutat nimeni. În ceea ce-i privea pe oamenii aceia, eram moartă. Totul era mult mai macabru decât mă așteptam. Am încercat să mă concentrez la ce se întâmpla în cameră. Toți se holbau la Katja ca și cum nu înțelegeau ce spunea. Păreau niște copii mult prea mari, cu fețele uimite și gata să meargă la culcare.

— … și, din păcate, trebuie să vă informez că a fost ucisă.

M-am străduit să privesc fiecare persoană în parte și să le notez în minte reacțiile. Jon tocmai se holba la Katja cu gura căscată, de parcă vorbea limbi străine. Lângă el, Franziska avea aerul uneia care căuta înnebunită în minte întrebarea potrivită, dar degeaba. Lotte cerceta încăperea nervoasă, în timp ce-și mușca unghia de la degetul mare, mai s-o smulgă, iar colonelului îi atârna capul greu. Era, firește, singurul care nu fusese surprins. Cu puțin timp în urmă îmi cărase trupul în

lada frigorifică din centrul medical. Mă întrebam ce față trebuie să fi făcut atunci.

Însă, desigur, cea mai interesantă dintre toate fu reacția lui Henry. Nu doar pentru că era el, bărbatul cu care făcusem dragoste, ci pentru că fu diferită de a celorlalți. Se făcu mic de parcă fusese împușcat în spate, pe urmă se aplecă în față obosit și respirând atât de greu, încât îi săltau umerii. Katja încercă să rezume ce se întâmplase, cum m-a găsit în bucătărie când s-a trezit să-și ia un pahar cu lapte, cum l-a trezit pe colonel și cum m-au dus la lada frigorifică, unde mă încuiaseră. Henry se ridică deodată și merse către Katja; îi spuse ceva pe un ton scăzut. N-am înțeles ce anume, însă când ea răspunse, am înțeles că solicitase să mă vadă. Katja se adresă tuturor celor din încăpere:

— Mi-e teamă că nu se poate. L-am contactat deja pe secretar și am primit instrucțiuni foarte clare. Trupul neînsuflețit al Annei este într-o ladă frigorifică sigilată în centrul medical și nimeni nu va atinge cadavrul înainte de a sosi personalul care va îndeplini procedurile specifice în astfel de cazuri.

Abia atunci începură și ceilalți să înțeleagă veștile și izbucni un talmeș-balmeș de întrebări și speculații. Vorbeau unii peste alții și-mi era greu să-i urmăresc. Franziska se obișnui în cele din urmă cu situația și o bombarda pe Katja cu întrebare după întrebare: Ce s-a întâmplat? *Cum* s-a întâmplat? Era sigură că n-a fost un accident? Era Katja cu adevărat calificată să stabilească astfel de lucruri? Și când va veni echipa de salvatori? N-avea nici cea mai mică intenție să rămână pe o insulă unde s-a petrecut așa ceva și cerea să i se permită să-l sune personal pe Președinte, și asta imediat.

— Mi-e teamă că nici asta nu se poate, spuse Katja din nou, mecanic, și eu mă întrebam de câte ori, oare, avea să rostească vorbele acelea înainte de a se încheia misiunea. Se pare că echipamentul de comunicare radio din subsol nu funcționează.

— Poftim?! întrebă colonelul.

— Prima oară când am luat legătura cu secretarul a funcționat perfect, însă legătura s-a întrerupt și când am încercat să sun din nou, n-a mai mers. Poate fi din cauza vremii.

Era o noutate și pentru mine și mă întrebam cum de se întâmplase. Era chiar adevărat că furtuna afectase comunicațiile sau Katja o mințea pe Franziska pentru a nu fugi la subsol ca să-l sune pe Președinte? Am încercat să mă conving că era ultima variantă, dar nu mă puteam abține să nu cred că era un semn rău. Se pare că și colonelul era de aceeași părere, fiindcă deodată păru mai treaz decât oricând.

— Nu-i de bine, rosti el laconic.

— Nu-i posibil să se fi sinucis? întrebă brusc Lotte fără să se adreseze cuiva anume.

Când observă că toți ochii erau ațintiți asupra ei, continuă, frământându-și mâinile nervoasă în poală:

— De fapt, n-o cunosc pe Anna, însă, din câte am văzut, ei bine… părea destul de ciudată și nefericită. Poate că a trecut prin vreun fel de traumă cât a fost plecată și apoi a venit aici și…

Vocea îi deveni din ce în ce mai puternică și vorbea din ce în ce mai repede, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe ea însăși.

— Mi-a spus că și-a lăsat copilul în urmă și a mers acolo, a participat la războiul ăla lungi perioade de timp. Și când am întrebat-o despre asta, s-a oprit, pur și simplu, din vorbit și părea devastată, și…

— Nu, nu s-a sinucis, o întrerupse Katja.

— De unde știi? Depresia e un lucru obișnuit printre oamenii care trăiesc astfel de experiențe. Are un nume… Cumva tulburare de stres posttraumatic? Poate că ea…

— Nu te poți strânge singur de gât, spuse Katja direct.

— Dar…

Lotte se temperă un pic și nu mai adăugă nimic.

— Nu-i stătea în fire, zise Henry, aproape doar pentru sine, însă nimeni nu răspunse.

Toți erau tăcuți, mai puțin Lotte, care începuse să suspine încet și-și șterse câteva lacrimi cu mâneca halatului. Stând acolo în întuneric, în spațiul strâmt, urmărindu-i pe ceilalți, am simțit cum îmi amorțeau picioarele și cum o transpirație rece îmi curgea pe frunte.

— E posibil să mai fie cineva pe insulă?

Vorbise Jon. Se uită la Katja și apoi la colonel. Acesta păru să se gândească puțin, pe urmă răspunse:

— E o variantă, desigur. Va trebui să cercetăm insula cât mai curând, dar înainte de asta ar trebui, probabil, să încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat aseară. Cine a văzut-o ultima oară pe Anna?

Mi-am îndreptat atenția asupra lui Henry. De când mersese la Katja să-i ceară să mă vadă, se prăbușise înapoi în scaun și stătea, pur și simplu, acolo, cu capul plecat.

— Probabil că eu am fost ultimul…, răspunse el fără să ridice ochii.

N-am înțeles ultima parte a frazei.

— Ce? întrebă colonelul.

— Am spus că dormeam când a plecat. Am văzut-o ultima oară în dormitorul meu; era acolo când am adormit și după ce m-a trezit Katja eram doar eu.

Ridică ochii. Părea absolut dărâmat, ceea ce mă bucura într-un mod bizar. Am încercat să mă forțez să nu mă holbez doar la el, ci să-i urmăresc și pe ceilalți. Jon rânji când înțelese faza cu dormitorul, însă apoi păru să se rețină și zâmbetul îi dispăru. M-am simțit stânjenită că toți cei de pe insulă știau că mă culcasem cu Henry și mă întrebam ce părere va avea Președintele despre această „mică improvizație". Am presupus că n-o să-i placă, dar era prea târziu să mai pot face ceva. Colonelul nu comentă ceea ce tocmai aflase. În schimb, pe un ton neutru, întrebă:

— Și ai vreo idee cât era ceasul când ai adormit?

— Era după două, probabil înainte de trei.

— Deci asta înseamnă că între două și patru Katja a găsit-o la parter.

Am observat cum colonelul îl privea încă pe Henry de parcă și-ar fi dorit să-l mai întrebe și altceva, însă nu mai spuse nimic; în schimb, începu să-i chestioneze metodic pe toți cei de față despre cum și-au petrecut seara și noaptea. Când veni rândul lui Jon și al Franziskăi, amândoi părură dubios de nedoritori să ofere detalii clare, până când ieși la iveală că și ei părăsiseră grupul împreună și urcaseră în camera lui „pentru un pahar înainte de culcare", așa cum se exprimară. Franziska părăsise camera lui pe la două, ceea ce mă făcu să tresar. Dacă m-aș fi întâlnit cu ea pe hol, asta ar fi complicat mult mai mult lucrurile.

— Ce fel de comportament adolescentin este ăsta?! exclamă Lotte.

— Am crezut că vom avea dreptul la o viață privată aici, izbucni Franziska.

Mi se părea că ea era cel mai puțin mâhnită dintre toți; totuși am simțit că lipsa de intimitate o afecta personal.

După ce fiecare își spuse declarația, în încăpere se lăsă iar tăcerea. Toți se uitau la colonel, iar eu mi-am notat în minte că el fusese cel care preluase controlul asupra situației. Sau, mai degrabă, toți îi dăduseră lui comanda. Speram să-mi amintesc cum a decurs conversația; creierul meu era încă amețit de la medicamente și picioarele îmi tremurau de la efort. Mă întrebam cât mai puteam rezista în perete până să leșin și mă rugam să se termine cât mai repede.

— Bine, iată ce-o să facem, zise colonelul, după ce rămăsese tăcut o vreme.

Își frecă ochii injectați. Dat fiind sedativul și cantitatea de alcool băută seara, părea surprinzător de inteligent și cu mintea limpede.

— Începe să se lumineze. Ne vom împărți în echipe și vom cerceta insula ca să vedem dacă suntem sau nu singuri. Dar

înainte să facem asta, vreau să precizez două lucruri.

Ceilalți îl priveau ca și cum era profesorul lor.

— În primul rând, trebuie să ne păstrăm calmul. Nu trebuie să ne speriem, pentru că frica este mai periculoasă decât orice. Nimeni nu acuză pe nimeni de nimic. Nu știm ce s-a întâmplat și nu vom trage concluzii pripite înainte să aflăm.

Își luă răgaz să-și treacă privirea de la unul la altul; mi s-a părut că s-a uitat la Franziska mai mult.

— În al doilea rând, trebuie să fim atenți. Am văzut și eu trupul neînsuflețit al Annei și din puținele cunoștințe de patologie pe care le am sunt de acord cu Katja. A fost strangulată.

Rămase tăcut pentru o clipă cu privirea în pământ, apoi continuă:

— Asta înseamnă că fie sunt mai mulți oameni pe insula asta, fie…

Se opri. Am observat că Lotte avea ochii mari și speriați în timp ce se uita prin cameră la toți suspecții de crimă. În mod clar nu se gândise până atunci că ăsta era cel mai probabil scenariu. Nu mă așteptam să reacționeze atât de prost. Zguduită emoțional, conștientizând cu dificultate ceea ce era evident. Experiența mea de la Kyzyl Kum ar fi sugerat opusul, și anume că mamele reacționau, de obicei, cel mai bine sub presiune, în timp ce bărbații înfumurați ca Jon erau cei care cedau. „Oare Lotte ar fi reacționat diferit dacă ar fi fost și copiii ei cu ea pe insulă?”, m-am întrebat eu în gând și mi-am notat în memorie să trec asta în raportul final.

— Ce încercați să spuneți? întrebă Lotte cu vocea stinsă.

Colonelul se întoarse către ea.

— Spun că niciunul dintre noi n-ar trebui să fie lăsat singur. Trebuie să fim împreună tot timpul. Ne putem împărți în echipe, însă nimeni nu umblă de unul singur. Ne supraveghem unii pe alții. Asta-i tot ce putem face acum.

În interiorul peretelui, îmi tremurau picioarele total lipsite de control și simțeam o transpirație rece pe piept și pe gât. Vederea îmi era încețoșată. Dacă nu mă așezam sau beam ceva, aveam să leșin. Vocea colonelului se auzea mai slab. Se ridică.

— Iată ce propun: mergeți în camera voastră și schimbați-vă hainele, dar lăsați ușa întredeschisă – să ne asigurăm că ne putem auzi unii pe alții în permanență. Apoi ne vedem aici în cinci minute și ieșim afară împreună.

Nimeni nu se opuse; începură să părăsească împreună camera, ca un grup. Am rămas nemișcată acolo câteva secunde, holbându-mă la încăperea goală, înainte să-mi croiesc

drum afară din perete pe picioarele nesigure și să mă îndrept spre bârlogul meu subteran.

•

Încă de la început secretarul recunoscuse că era un mare inconvenient în legătură cu sistemul antic de supraveghere – pierdeam contactul cu participanții imediat ce ieșeau din casă. N-aveam cum să-i urmez afară.

— E o cameră video chiar deasupra ușii principale, însă ne-a fost imposibil să montăm altele. Sunt distruse, pur și simplu, explică secretarul.

În loc să-i spun că ar trebui să monteze camerele undeva unde să nu se ajungă la ele, l-am întrebat ce aveam de făcut dacă grupul ieșea din casă.

— Presupun că ar trebui să încerci să te întremezi, răspunse el.

Când îmi văzu privirea ezitantă, continuă:

— Aș recomanda la modul cel mai serios să-mi urmezi sfatul în privința acestui lucru. N-o să ai ocazia să dormi prea mult în zilele astea două, așa că va trebui să profiți de odihnă când faci o pauză. Mergi și dormi când ei ies afară. Dacă vei putea.

A fost cât pe ce să cad în nas pe scara către Nivelul Strategic. Sfatul secretarului părea mult mai rezonabil în acel moment decât prima oară când îl auzisem. M-am împleticit până la frigider, am luat o altă băutură energizantă care ocupa jumătate din spațiul dinăuntru și am golit-o dintr-o înghițitură. Apoi am tras pe mine pătura și m-am întins pe podea, sprijinindu-mă de perete și așteptând să mă simt mai bine. Tremuratul picioarelor începu încet să dispară, dar îmi simțeam în continuare capul greu și inert, iar luminile și culorile din micul meu buncăr îmi încetineau mișcările, de parcă m-aș fi aflat sub apă.

Cum am fost sigură că mă țineau picioarele, m-am ridicat, am scos tot de pe mine, mai puțin lenjeria și camizolul, m-am târât în patul mic și am încercat să reiau și să memorez tot ce tocmai se întâmplase în camera de deasupra mea. Însă am ațipit și am visat că eu, sau poate Siri, mă aflam într-o tabără, unde petrecusem o vară îngrozitoare când eram mică, și prindeam raci într-un lac. Nour mă forțase să merg și am sunat acasă în fiecare zi plângând, până când cu greu a acceptat să vină să mă ia. Nici măcar nu-mi amintesc dacă, într-adevăr, fusese rău acolo; poate că a fost vorba mai mult de o luptă de putere între mine și ea.

Când, în sfârșit, a fost de acord să vină să mă ia, am simțit-o ca pe o victorie, dar când a coborât din Trabantul ei vechi, cu o grimasă în colțul gurii, iar eu stăteam acolo pe aleea pietruită

cu valiza și un consilier de tabără resemnat, am înțeles că, de fapt, ceea ce-mi părea a fi o victorie nu era nici pe departe așa ceva. Nici atunci Nour nu se pricepea deloc să lase trecutul în urmă. Partea cea mai rea a fost că exact când am primit ce voiam și eram pe cale să merg acasă, tabăra devenise cu adevărat distractivă. Am luat parte la o expediție de prindere a racilor în noaptea de dinaintea sosirii lui Nour. „Ar trebui să ai măcar o amintire plăcută din tabără”, îmi spusese Ivan, un consilier de tabără cu mâini prietenoase și ochi mari căprui. Unul dintre cei mai drăguți.

Am coborât la mal cu lanternele, în jurul nostru pădurea întunecată fremăta, iar noi umpleam oală după oală cu raci. Se iveau deja zorii când ne-am întors înapoi la cabană cu picioarele umede și reci. Revenind, în visul meu eram deopotrivă cu și Siri, însă de fiecare dată când băgăm mâna să caut raci, părea că oala se mărea și devenea infinit de uriașă. Simțeam racii mișcându-se pe lângă mâna mea, dar nu-i puteam prinde. Mi-am scos lanterna și am făcut lumină; capcana era plină de raci negri care se târau unii peste alții, însă imediat ce-mi vâram mâna înăuntru dispăreau iar. Visul a continuat până când am auzit ceva care m-a readus la realitate. Părea că deasupra, în centrul medical, căzuse ceva.

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDIEI
MAI 2037

Președintele intră pe ușa camerei de interogatoriu. Ea se ridică repede, ca un soldat, iar partenerul ei făcu la fel când ea îi aruncă o privire insistentă.

— Văd că sunteți surprinși! zise Președintele zâmbind larg și fluturându-și mâna în semn de pe loc repaus. Vă rog, luați loc. Putem rămâne singuri, vă rog?

Gardianul încuviință și se întoarse în camera de supraveghere. Președintele se așeză în fața lor pe scaunul celui care urma să fie interogat.

— N-am vrut să vă șochez, venind așa neanunțat. Vreau doar să vă urez succes și să mă asigur că ne-am înțeles în legătură cu aceste interogatorii.

Absent, Președintele își trecu mâna peste rever de parcă ar fi vrut să scuture praf sau niște firimituri invizibile.

— Că ne-am înțeles?

Ea își dădu seama că partenerul ei era supărat și încerca să-și țină-n frâu vocea. Apoi el își drese glasul. Președintele îl privi cu blândețe.

— Nimic dramatic, vreau doar să verific și să mă asigur că suntem toți pe aceeași lungime de undă din moment ce intrăm în faza finală a investigației.

— Și la ce anume vă referiți, domnule Președinte?

Femeia se pricepea mai bine la a-l linguși pe Președinte, care avusese dintotdeauna o ușoară slăbiciune pentru ea. Amândoi știau asta, precum și că ea se prefăcea că nu-și dădea seama. Era un aranjament practic, din punctul ei de vedere. Erau niște avantaje. Președintele zâmbi din nou, mulțumit că i se pusese întrebarea pe care o aștepta.

— E destul de simplu, nu-i așa? La urma urmelor, pare clar că o singură persoană este responsabilă pentru tot. O persoană care n-a făcut ce trebuia să facă, nu sunteți de acord?

La asta se aștepta ea și de asta se temea. Cineva avea să fie sacrificat. Desigur. Președintele gesticula deasupra mesei, arătând spre ceva ce doar el putea vedea.

— Cred, continuă el pe un ton blând, că tot asta a dezvăluit și investigația, nu-i așa? Că anumite lucruri n-au fost lămurite așa cum ar fi trebuit. Că lucrurile, pur și simplu, au mers prost.

— Dar…, ridică el vocea.

Ea îi trase un ghiont pe sub masă și el se opri din vorbit. Președintele nu făcu nimic să reia șirul conversației. Și rămaseră toți acolo, tăcuți.

— Și cum vă percepeți propriul rol în toate astea, domnule Președinte? întrebă ea în cele din urmă.

Președintele o privi din nou.

— A, păi, n-a fost evident când ați citit ancheta preliminară și interviurile inițiale? N-am știut nimic!

Aflat pe scaunul de lângă ea, partenerului ei i se tăie respirația, însă ea îl lovi din nou cu coapsa, preventiv.

— N-ați știut nimic? întrebă ea accentuând ușor fiecare silabă.

— Nimic! răspunse Președintele, părând aproape fericit. Din păcate, dar nu ilegal. Asta se întâmplă uneori când ești responsabil de mai mulți oameni și mai multe proiecte în același timp. Nu poți fi la curent cu toate, adăugă el și se uită la amândoi, ochii plimbându-i-se de la unul la altul. Deci suntem pe aceeași lungime de undă?

Ea observă că partenerul ei părea cuprins de dubii, însă ignoră asta și consimți scurt cu o mișcare din cap.

— Desigur, domnule Președinte.

Președintele se ridică și întinse mâna lată întâi către el, apoi către ea, care se simți de parcă apucase o vâslă.

— Excelent, atunci, vă urez amândurora succes în activitatea de astăzi! Aștept cu nerăbdare să citesc raportul. Iar acum, dacă-mi permiteți, trebuie să mă ocup și de alte lucruri.

Se ridicară din nou, iar Președintele părăsi camera. Ei i-ar fi plăcut să-l întrebe despre Anna Francis, unde se afla în acel moment și ce făcea. Nici măcar nu știa dacă procedase bine sau rău abținându-se. Probabil bine, atâta vreme cât Președintele însuși n-a spus nimic. Dacă și-ar fi dorit ca ea să știe, ar fi informat-o. Ea lucra cu proiectul RAN îndeaproape și de suficient de mult timp cât să cunoască ce rol jucase Anna Francis în jocul acela și se întreba dacă Anna aflase deja asta. Presupunea că misiunea de a-i explica avea să pice pe umerii Președintelui.

Ea și partenerul ei se treziră că stăteau unul lângă altul, cu ochii ațintiți asupra ușii pe care Președintele tocmai ieșise. Ea întoarse capul către el și-i întâlni privirea.

— Dumnezeule! rosti el încet, lăsându-se greu în scaun.

•

Președintele mergea pe coridor. Imediat ce părăsise camera, îi și dispăruse zâmbetul de pe față. Cei doi bodyguarzi în costum veneau în urma lui ca niște umbre. Ușile se deschideau și închideau pentru el de parcă ar fi fost manevrate de mâini invizibile.

— Adu mașina, îi ordonă el tăios unui bodyguard, care o luă repede pe scări, pe când celălalt aștepta lângă lift.

Liftul sosi și urcară. Bodyguardul rămas stătea în față către dreapta, în timp ce Președintele se sprijinea de peretele din spatele bărbatului.

•

Când liftul ajunse la parter, mașina era trasă chiar în fața ușilor ascensorului. Bodyguardul din lift merse către mașină și deschise portiera din spate pentru Președinte, care urcă întrebându-se câtă vreme era de când nu mai făcuse singur asta. După ce închise portiera, bodyguardul urcă pe locul din față și demară.

Președintele se cufundă în scaunul din piele neagră. Privea pe fereastră în timp ce ieșeau din parcarea subterană, trecură de punctul de control și apoi pătrunseră în traficul din oraș. Norii cenușii de dimineață se împrăștiaseră dezvăluind o minunată zi de primăvară, lucru de altfel foarte rar, deoarece, în realitate, nu erau decât vreo două sau trei pe an. Puținii copaci rămași în centrul orașului erau de un verde proaspăt, cu un luciu aproape irizant.

Președintele nu prea era înclinat spre autocritică, dar de data aceasta se blestema. În mod clar nu era nimic în neregulă cu rezultatul operațiunii, deznodământul, însă era, totodată, forțat să admită că situația scăpase de sub control. Trebuia să fi prevăzut asta. Prea multe caractere tari și oameni acționând din propria inițiativă. Nu se blestemă doar pe el, ci îi blestema și pe oameni în general. Dacă ar putea să nu se mai gândească la ei și ar urmări, în schimb, instrucțiunile, totul ar fi mult mai simplu. Însă dată fiind situația, trebuia să accepte o parte din vină, măcar față de el. Nu public, desigur, deoarece dacă devenea oficial vina lui, n-ar mai fi îndreptat niciodată lucrurile. Își scutură din nou reverul, trecându-și degetele peste buzunarul interior. Miza era mare, dar avea să se descurce. Depindea de el.

•

Mașina trase în fața unei clădiri pătrățoase, înalte și cenușii. Complexul medical se numise cândva „Karolinska”, însă după mai mulți ani cuiva îi dădu prin minte să aducă un omagiu regelui Carol al XII-lea și soldaților lui. „Chiar și la sute de ani după moartea ta, încă riști să fii dezbrăcat de regalitate”, reflectă Președintele în timp ce mașina trecea încet de perimetrul spitalului. Mai întâi considerat a fi un erou câteva secole, suveranul fusese apoi recatalogat drept disident și dușman al Uniunii. Statuia lui Carol al XII-lea, care stătuse cândva în Grădina Uniunii din centrul orașului, fusese înlăturată cu mult timp în urmă. Președintele era suficient de în vârstă cât să-și amintească zbuciumul anilor ’90, când membrii skinhead se adunau acolo și aduceau tribut vechiului rege

războinic, care și-a petrecut scurta viață de adult bătând drumurile cu o armată uriașă și iscând războaie. Acest gen de comportament, se gândea Președintele, n-avea cum să fie chiar atât de greu de înțeles pentru conducerea Uniunii. Dar desigur că n-ar fi afirmat asta dacă ar fi fost întrebat.

Mașina se opri la punctul de control și ei așteptară să se deschidă porțile. Apoi trecură pe lângă intrarea de urgență către una dintre aripile mai joase, care ieșea din lateralul clădirii pătrățoase asemeni unui picior de crab. Mașina opri în fața unei intrări nemarcate și, cu aceleași mișcări coordonate ca și mai devreme, bodyguardul coborî și-i deschise Președintelui ușa, pe urmă se alinie imediat în spatele lui când intrară pe ușa glisantă.

În interiorul clădirii, se opri să studieze un tablou cu un peisaj care se afla în hol, în vreme ce un gardian se apropie de fereastră anunțându-i sosirea. Celălalt bodyguard parcă mașina teribil de repede, din moment ce i se alătură colegului lui după doar câteva minute. În scurt timp, își făcu apariția un îngrijitor, care însoți grupul după ce deschise mai multe uși încuiate. Mergeau pe coridoare cu lumini puternice și cu chenare verzui vopsite pe perete. Ici-colo erau măsuțe din lemn deschis, acoperite cu fețe de masă înguste și moi. Îngrijitorul se opri și bătu la o ușă. Un bărbat cu o barbă sură își făcu apariția și tresări când văzu că în fața biroului său stătea Președintele.

— Bună ziua, spuse Președintele cu voioșie. M-am gândit să vin să văd ce face pacientul nostru. Pot intra?

Fără să aștepte vreo invitație, trecu de bărbatul cu barba sură, cu pasul apăsat și hotărât, iar bodyguarzii închiseră ușa. Bărbatul cu barba sură arăta de parcă încerca să se orienteze.

— M-ați luat puțin cam pe nepregătite… Dar, desigur, e în regulă. Luați loc, aveți un scaun acolo…

Președintele ignoră semnul prin care bărbatul arătă către un scaun Windsor din colțul biroului și se așeză, în schimb, pe scaunul de la biroul bărbatului, așa încât acesta din urmă rămase în mijlocul camerei în picioare, un pic pierdut și neștiind cum ar fi trebuit să se poarte.

— Sper că nu deranjez, spuse Președintele, însă m-am gândit că e timpul să vizitez personal pacientul. Aș vrea să schimb două vorbe cu el, se poate?

Bărbatul începu să clatine din cap înainte ca Președintele să termine de vorbit.

— Nu cred că este un moment bun. Pacientul este sedat și se află încă într-o stare foarte proastă.

Președintele îl privi chiorâș.

— Fizic sau mental?

— Ambele. Vindecarea fizică merge în direcția bună, dar mental…

Clătină iar din cap. Președintele își plesni genunchii cu ambele mâini.

— Păi, în cazul ăsta, e mai bine să vorbesc cu pacientul chiar acum, pentru că am vești bune! Cred că sunt niște vești care-l vor face să se simtă mult mai bine.

Bărbatul nu părea să fie convins.

— Nu cred că e o idee prea bună…

— Ba da, este. Dacă nu se poate purta o conversație simplă despre niște vești bune cu pacientul de aici după săptămâni de îngrijire, va trebui să iau serios în considerare să trimit astfel de cazuri în altă unitate pe viitor. Și finanțările la fel. Oricum, să nu vorbim despre astfel de lucruri nefericite acum. Vreau să văd pacientul!

Președintele se ridică hotărât de pe scaun și-și încheie nasturele de sus al sacoului. Bărbatul părea să chibzuiască în sinea lui, apoi încuviință scurt. Luă un set de chei și bătu la ușă pe dinăuntru. Garda de corp le deschise ușa. Președintele îl urmă pe bărbat pe coridor. Se opriră în fața unei uși și bărbatul ciocăni din nou, de data aceasta cu mai multă grijă. Când văzu că nu răspunde nimeni, vârî cheia în ușă și intră. În cameră era doar un pat pe care, sub o pătură, se vedea forma unui corp care stătea cu spatele la ușă. La capătul patului era o măsuță cu câteva buchete de flori ofilite. Bărbatul se apropie de pat și scutură ușor umărul persoanei care stătea întinsă acolo. Pe urmă se întoarse către Președinte cu fața radiind de ușurare.

— Pacientul doarme. N-ar fi mai bine să reveniți într-o altă zi?

— Ba voi rămâne. Oamenii se și trezesc la un moment dat.

Bărbatul oftă adânc.

— Stați așa, spuse el, apoi dispăru și reapăru un minut mai târziu cu un scaun.

Cadrul scaunului era din metal și părea să fie acoperit cu același tip de linoleum verde ca și podeaua. Îl puse lângă pat, aproape de o fereastră crăpată și după aceea rămase acolo cu o expresie de nesiguranță pe față. Președintele făcu un gest din mână, lăsându-l să înțeleagă că e liber.

— Mulțumesc. Voi anunța când plec. Sunt convins că mai aveți și alte treburi de făcut.

Nu prea părea că bărbatul își dorea să plece, totuși părăsi camera. Președintele se așeză, pipăi încă o dată conținutul buzunarului interior și cu fruntea încrețită privi fața adormită din patul dinaintea lui.

ISOLA
PROTECTORATUL SUEDIEI
MARTIE 2037

Anna

Zăceam nemișcată în patul meu mic, ascultând sunetele care veneau din centrul medical a cărui podea era tavanul meu. O voce de femeie (Katja?) strigă „Nu, nu”, se auziră mai mulți pași și bufnituri și apoi un țipăt. Câteva bubuituri puternice, de parcă obiecte mari ar fi căzut pe podea și pe urmă se lăsă liniștea. După aceea pași care păreau că părăseau camera. M-am gândit câteva minute ce să fac, apoi m-am hotărât. Mușchii picioarelor îmi erau slăbiți și m-am chinuit să mă ridic din pat; pe urmă m-am împleticit prin cameră, am urcat scările înguste, am deschis trapa și am intrat în lada frigorifică. Dacă fusese greu să cobor până acolo, să mă întorc era aproape imposibil fără să fac zgomot sau să nu rămân blocată. Într-un târziu, am reușit să găsesc o poziție în care să tastez codul pe panoul de control care era ascuns la fel ca și butonul pentru trapă. După aceea, cât mai ușor posibil, am întredeschis capacul și am privit în cameră.

Era haos. Obiectele erau împrăștiate de parcă fusese o luptă. Patul de spital era răsturnat și sub el era Katja, care părea moartă. Dintr-o rană la cap se scurgea sânge.

Am deschis capacul mai mult, iar camera părea părăsită, așa că am decis să risc. Am ieșit cu greu din lada frigorifică și am mers împleticit până la Katja.

— Katja, am șoptit eu. Katja? Mă auzi?

Nu reacționă. Am pus o mână pe umărul ei și am zgâlțâit-o ușor. Tot nu reacționă. Am îngenuncheat în balta alunecoasă și lipicioasă de sânge, încercând să-mi dau seama dacă respira. Nu i-am perceput suflul și n-am îndrăznit să-i ridic capul ca să-l examinez atâta vreme cât patul era peste toracele ei, țintuind-o la podea, așadar, m-am ridicat și am încercat să-l mut.

Dar mișcările îmi erau foarte încete, probabil din cauza medicamentelor. Am auzit pași în spatele meu și m-am întors, însă n-am fost suficient de rapidă să văd cine era și să mă apăr. O lovitură puternică în tâmplă și totul deveni negru în fața ochilor.

Henry

L-am găsit pe colonel pe limba de pământ din spatele casei, exact în locul pe care Anna și cu mine îl vizitaserăm în noaptea de dinainte. Stătea acolo, holbându-se la apă. Vântul bătea cu putere, dar el se ținea bine pe picioare. Era un bărbat masiv și puternic, însă apropiindu-mă de el, am observat că avea umerii căzuți.

— Vedeți ceva? am strigat eu ca să știe că veneam din spate.

Se întoarse dezvăluindu-și ochii roșii, umezi și umflați. Se uita prin mine și atunci am înțeles că trebuia să fi fost teribil de mahmur. Sau poate trecuse de stadiul ăsta. Cei care sunt alcoolici de multă vreme adeseori nu suferă prea mult de pe urma mahmurelii sau mai degrabă le e rău în lipsa ei.

Colonelul își întoarse privirea către mare.

— E foarte trist, zise când m-am apropiat de el. Era o fată tare drăguță.

Chiar dacă „drăguță” n-ar fi fost cuvântul pe care l-aș fi ales ca s-o descriu pe Anna, era imposibil să nu remarc tristețea din vocea lui. Era rezonabil ca o persoană precum colonelul să placă pe cineva ca Anna. Doi obsedați de muncă. Am vrut să spun ceva, dar n-am știut ce, așa că am rămas acolo tăcut, în furtună. Am vârât mâinile cât mai adânc în buzunare și am ridicat umerii până la urechi încercând să mă protejez de frig, însă era în zadar. Lumina cenușie a zilei și vântul tăios plin de picături mici de apă sărată se simțeau ca șmirghelul pe fața mea.

— E ceva în toată chestia asta care nu se leagă! strigă deodată colonelul în vânt.

— Cum adică?

Vântul făcea ca ochii să-mi lăcrimeze. I-am șters cu dosul palmei. Vârfurile degetelor încă-mi miroseau a Anna și o serie de imagini – corpul său în întuneric – îmi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă. Curba sprâncenelor ei. Gaura de deasupra șoldului, adâncă.

— Asta. Tot. Insula asta. Moartea asta. Adunarea asta de oameni pentru misiunea asta.

Se întoarse spre mine și mă scrută, ca și cum ar fi așteptat să spun ceva, să-i ofer informația care-i lipsea. Când văzu că nu spun nimic, își întoarse privirea către nicăieri.

— Pur și simplu, nu se leagă, rosti el scurt.

O urmărea cu privirea pe Lotte, care, în haina ei din lână, cu coafura practică, ușor ciufulită, urca dealul într-o zonă în care tufișurile rare se transformau într-un hățiș aproape de nepătruns. Din când în când, bătea câte-o rafală de vânt care

aproape că o târa înapoi la vale. Mă întrebam dacă era înțelept ca ea să meargă acolo sau dacă ar fi trebuit s-o chem înapoi. În umbra casei mari, care se înălța deasupra ei ca un uriaș, semăna mai degrabă cu o bătrână care-și pierduse portofelul decât cu cineva care căuta un asasin.

— Și mai e și chestia cu echipamentul de comunicații radio, adăugă colonelul. Faptul că s-a stricat este neliniștitor. Foarte neliniștitor. Și chiar așa, știi ce-i aici?

Am clătinat din cap.

— Nici eu nu știu și ăsta e un alt motiv care mă neliniștește. Am crezut că e un loc de care să fi auzit. Voi fi sincer, încep să mă gândesc la scopul pentru care a fost creat. Pentru ce ar avea ei nevoie de o stâncă inaccesibilă cu o casă în vârf?

— La ce vă gândiți? am întrebat eu.

— Nu mă gândesc la nimic. Însă îmi pun tot felul de întrebări.

— Îl cunoașteți pe Președinte?

Vântul îmi spulberă cuvintele, dar colonelul păru să le înțeleagă oricum.

— N-aș putea spune că-l cunosc. Însă am auzit despre el cu multă vreme în urmă. E un carierist cu ambiții. Ăștia-s cei mai răi.

— Aveți încredere în el?

— Nu mai mult decât am în tine. Ori în oricine altcineva de aici. Bănuiesc că la fel simți și dumneata, nu?

Când văzu că nu răspund, colonelul continuă:

— Doar pentru că sunt un bețiv nu înseamnă că sunt și prost. Observ lucruri. Despre dumneata, de exemplu. Îmi dau seama ce faci. Și o faci bine. Dar tot te văd.

Mi-am simțit inima bătând cu putere. „Nu înseamnă nimic, este un agent bătrân, vede fantome, suspectează pe toată lumea”. Speram ca vocea să-mi pară neafectată când l-am întrebat la ce se referea.

— Oh, cred că știi prea bine, răspunse colonelul. Ești foarte atent. Îmi dau seama.

Nu părea să vrea să spună mai mult și nici eu nu voiam să-i sporesc paranoia cu întrebări suplimentare. „Și mai zicea să nu răspândim frică și suspiciune!” Mă întrebam dacă procedasem corect lăsându-l să preia comanda.

— Ce v-a trecut prin minte când ați găsit-o?

Întrebarea îmi scăpă fără să vreau. Eram convins c-o formulasem doar în mintea mea. M-am hotărât să fiu mai atent la propriile simptome de oboseală.

— La început, am crezut că a căzut cumva. Poate c-a leșinat, așa cum pățește adeseori nevastă-mea, îi scade brusc

tensiunea când se ridică. Și m-am gândit că s-a lovit la cap. Nu nevastă-mea, desigur… Dar urmele alea de pe gâtul ei…

Vocea i se stinse. Niciunul din noi nu dădu vreun semn că ar fi vrut să plece de pe plajă în căutarea vreunui ucigaș necunoscut. Mi-am dat seama că nici el nu credea într-o astfel de variantă. Se întoarse deodată cu fața către mine și întrebă:

— Apropo, de unde ai venit?

— Din partea cealaltă a casei.

— Cine mai era acolo?

— Jon și Franziska.

Colonelul se holbă la mine, iar ochii lui umezi deveniră deodată ageri.

— Jon și Franziska?

— Da, căutam pe la debarcader, dar păreau că se descurcau, așa că m-am gândit să vin aici ca să vă ajut pe voi doi.

— Jon și Franziska? întrebă colonelul a două oară, de data aceasta pe un ton și mai tăios. *Doar Jon și Franziska*?

— Da, am răspuns eu.

— Păi, atunci, unde-i doctorul, Katja?

Am rămas perplex și mă uitam la el ca un nebun. Înainte să pot deschide gura, colonelul se întoarse și începu să alerge.

— Stați așa! am strigat eu după el.

— Rămâi acolo, mi-a zis el, continuă să cercetezi insula!

L-am auzit spunându-i ceva lui Lotte când urca, iar ea îl urmă imediat în casă. I-am privit intrând, în lumina cenușie, și simțeam c-o să-mi plesnească inima. Când dispărură din câmpul meu vizual, m-am uitat la ceas și apoi am început să alerg și eu.

Anna

M-am trezit auzind un zumzăit insistent. Primul lucru pe care l-am văzut a fost podeaua și mi-a luat câteva secunde până să-mi dau seama ce era în neregulă cu ea. Era goală. Nici urmă de Katja. Am încercat să-mi ridic capul, însă durerea din tâmplă mă făcu să cad din nou. Eram amețită. Am dat iar să mă ridic și am reușit să mă târăsc în poziție de șezut. Cineva strânsese prin cameră. Patul nu mai era răsturnat; era la locul lui. Podeaua fusese spălată; o persoană care n-avea habar de balta de sânge provenită din rana de la cap a lui Katja n-ar fi remarcat firavele urme lăsate de mop în urmă. Singurul lucru ciudat în momentul acela în cameră eram eu stând acolo și purtând doar lenjerie. Am reușit să mă ridic, deși picioarele îmi erau moi. Îmi simțeam capul ca o bilă de bowling și gura năclăită de sânge. Apoi mi-am dat seama de unde venea sunetul care mă trezise: cineva suna insistent la soneria centrului medical. Iar după aceea am auzit cum băteau în ușă și trăgeau de mânerul acesteia.

— Adu cheia din bucătărie! strigă cineva.

Era clar că trebuia să mă mișc și să mă întorc la Nivelul Strategic, și asta repede. M-am împleticit până la lada frigorifică, am deschis capacul, am reușit să intru și pe urmă l-am închis. Am încercat cu înfrigurare să-mi amintesc codul. Nouă cifre. Greșit la prima încercare. I-am auzit luptându-se cu încuietoarea. Ușa centrului medical s-a deschis. Doar o singură încercare rămasă. Vocile se auzeau în cameră. O voce de femeie, fie Lotte, fie Franziska; era greu să-mi dau seama care din ele.

— Nu pare să fie aici.

— Ești sigură? întrebă colonelul.

I-am auzit foindu-se prin cameră. Era doar o chestiune de timp până când cineva avea să ridice capacul lăzii frigorifice. Am tastat încet cifrele, ultima mea șansă. Mâna îmi tremura incontrolabil.

— Vrei să verifici dulăpiorul cu medicamente? se auzi mai aproape vocea colonelului.

Mai aveam doar trei cifre de introdus.

— E ciudat că a dispărut, nu crezi?

Eram aproape sigură că era Lotte. Vocea ei venea de mai departe. Părea afectată.

Am introdus ultima cifră și tabloul de control se întunecă. Lada frigorifică era încuiată. Chiar atunci, capacul se zdruncină. Mi-am ținut respirația. Colonelul mai trase încă o dată de capac.

— Da, e foarte ciudat și regretabil. Știi cum să-l deschidem?

Tabloul de control din interior se aprinse chiar lângă fața mea. Mi-am dat seama că încerca tot felul de coduri și speram să fie la întâmplare. Din câte știam, Katja și cu mine eram singurele care ar fi putut debloca lada, dar Katja dispăruse și nu știam unde era, doar că cineva o înlăturase. Dacă fusese colonelul, atunci poate că făcuse rost de coduri. Mâinile lui pipăiau tabloul de control la câțiva centimetri de fața mea. Mi-am ținut respirația.

— Nu găsesc nimic aici. N-ar trebui să mergem în bucătărie? întrebă Lotte.

L-am auzit pe colonel ridicându-se; tabloul de control se întunecă. Pe urmă colonelul părăsi camera. Deci oricine o atacase pe Katja reușise s-o ascundă undeva pe insulă, asigurându-și calea liberă, din moment ce toți ceilalți aveau să pornească în căutarea ei. Această persoană trebuia cel mai probabil să fie cea care mă lovise. Cineva de acolo știa că, până la urmă, nu murisem.

Am zăcut acolo pentru un moment, respirând și evaluându-mi opțiunile. Am înțeles că persoana care ne atacase pe mine și pe Katja ar putea să se ascundă la Nivelul Strategic, unde ar fi dus-o și pe Katja. Dacă era așa, coborând, mă aruncam exact în brațele lui ori ale ei. Oricum, părea și mai periculos să rămân în cutia frigorifică până când aveau să sosească salvatorii de pe continent. Prin urmare, am decis să cobor.

Cât mai încet și precaut cu putință, m-am strecurat pe scara abruptă. Camera de jos era goală, așa cum am lăsat-o. Speram că asta însemna că doar Katja și cu mine eram cele care știau despre Nivelul Strategic și despre cum se ajunge acolo. Aveam încă genunchii pătați de sângele uscat și am udat un prosop ca să mă curăț. Apoi am pus prosopul într-o pungă pe care am sigilat-o, în cazul în care ștergarul ar fi putut fi servi drept dovadă. Erau medicamente pe raftul de deasupra mea și cu ceva efort am reușit să ajung la o sticluță cu analgezice, am scos trei pastile și le-am înghițit. Aveam gura uscată și a trebuit să înghit de câteva ori ca să se ducă. Gustul de medicamente îmi rămase în gură cât am stat la ecranele din cealaltă parte a camerei. Am încercat să-mi alung gândurile despre Katja și despre ce însemna dispariția ei, însă era dificil. Să-mi întrerup misiunea și s-o caut pe ea? Ezitam. Instrucțiunile îmi indicau că nu trebuia să mă expun, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Am decis că aveam mai multe șanse s-o găsesc pe Katja dacă o căutam din locul unde mă aflam și cu uneltele disponibile: ecranele și pereții.

Am început să cercetez imaginile, ecran cu ecran. La parter, îi vedeam pe Lotte și pe colonel căutând metodic prin

bucătărie și în salon; la etaj, Jon și Henry alergau pe hol și deschideau ușile de la toate camerele. Franziska stătea lângă trepte, cu brațele încrucișate, și nu părea să facă sau să spună nimic. Cu silueta mică, de un verde-albăstrui, părea să sufere de frig și se vedea clar în imaginea verzuie că-și strângea haina cu blană tot mai strâns, de parcă n-o acoperea suficient de mult. Cei trei dispărură de pe ecranul care arăta holul de la etaj și apărură, în schimb, pe cel ce reda imagini din holul mare. Intrară în bucătărie, unde erau strânși toți și, pentru a auzi ce se discuta, m-am grăbit să deschid ușa îngustă și să-i urmăresc din nou din spatele peretelui.

•

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Nu era cu tine?

Lotte cedă; părea că se afla în pragul unei căderi nervoase.

— Oamenii sunt responsabili pentru ei înșiși, nu? Era cu noi când am ieșit, sunt sigură de asta și nu este de datoria mea să țin evidența unde se află fiecare, replică Franziska.

Se sprijinea de scaunul de bucătărie în care se afundase Jon, care arăta din ce în ce mai rău. Probabil că și el era mahmur, la fel ca și colonelul, și se lăsase cu totul în scaun.

Franziska, în schimb, parcă-și revenise din șocul inițial și-și recăpătase forțe noi. Găsise cumva timp să se aranjeze și să tragă pe ea o ținută bine pusă la punct. Își dăduse haina jos și purta pantaloni negri evazați și pulover roz aprins care se încheia în față și avea un fel de model neregulat, de genul celor care par împletite de mână, dar în realitate sunt extrem de scumpe; probabil de import. Era genul de ținută extrem de naturală și comodă pe care ar fi ales-o pentru un interviu acasă dat unei reviste pentru femei.

Urmărind-o liniștită, am observat că avea o mică crestătură pe gât exact sub bărbie și că pielea îi părea cam întinsă în jurul ochilor când vorbea. Operație estetică, probabil. Erau zvonuri că membrii de partid sus-puși și alți demnitari aveau propriile clinici și că aduceau chirurgi esteticieni din America pentru operații, la tarife exorbitante și în taina cea mai mare. Mă întrebam dacă era și cazul Franziskăi. Poate. Cumnatul ei din departamentul intern i-o fi aranjat operațiile. De obicei, cam așa mergeau lucrurile. Auzeam fornăitul zgomotos al lui Nour în minte. Urâse întotdeauna genul ăsta de vanitate și superficialitate cu o fervoare care mă făcea să mă întreb dacă nu cumva sugera gelozie.

Mi-a trecut prin gând că Nour și Franziska trebuie să fi frecventat aceleași cercuri cândva și mă întrebam dacă se cunoșteau. N-ar fi fost imposibil. Poate Franziska fusese una dintre cele care pierdeau vremea prin apartamentul lui Nour din Hökarängen, ținând țigara într-o mână și în cealaltă

paharul cu votcă umplut constant, cântând cântece de Partid și discutând politică, în timp ce eu stăteam în camera alăturată cu perna pe cap, încercând să dorm. Mi-ar fi plăcut s-o întreb pe Franziska despre asta, doar ca să-i văd reacția, dar în acel moment era prea târziu. Și orice ar fi făcut în tinerețea ei, și-a asigurat, în mod evident, un rang înalt în aparatul de partid mult mai bine decât Nour, dată fiind actuala ei poziție. Dacă ar fi fost să le pui una lângă alta azi, ar fi fost clar că Franziska era povestea de succes. Însă doar privirea rezervată din ochii ei arăta ceva diferit.

•

Conversația despre ce ar fi putut să se fi întâmplat cu Katja continua în încăpere.

— De unde știm că n-a fugit de pe insulă? întrebă Jon, ridicând capul cu mare efort.

— N-are cum, spuse colonelul îngrijorat. Ați verificat debarcaderul, nu? Din câte știu, nu e nicio barcă pe aici în care să se fi îmbarcat pe mare pe vijelia asta.

— Atunci, s-o fi luat careva?

Jon nu părea să renunțe la teoria lui. Colonelul continuă să-l contrazică. Tonul lui era de parcă vorbea cu un copil obraznic, care refuza să asculte.

— Dac-ar fi luat-o vreun elicopter, am fi observat. Insula asta e prea mică și oricine ar fi aterizat ar fi fost văzut.

— Poate că se ascunde cu bună știință.

— De ce naibii să facă asta? izbucni Franziska.

Și tocmai mi-am dat seama că, până în acel moment, am auzit-o folosind doar două tonuri. Cel vesel, pe care-l întrebuințase cu Jon la cină seara trecută, și cel țâfnos și de nemulțumire, care părea să fie modul ei normal de a vorbi. Jon se uită la ea.

— Nu știu… Poate că-i este teamă. Poate știe ceva ce noi nu știm.

Jon trase aer adânc și adăugă:

— Poate că știe cine-i ucigașul și se ține departe de el…

— Sau ea, interveni Lotte.

— Sau ea, fu de acord Jon, sau poate o fi chiar ea cea care… Ea a fost cea care a găsit trupul Annei, la urma urmelor, nu? De unde știm că n-a sugrumat-o și apoi…

Se uită la ceilalți ca să primească susținere pentru teoria lui, pe care părea s-o găsească din ce în ce mai verosimilă. Vocea îi devenea din ce în ce mai fermă și didactică; era evident, încă o dată, că era obișnuit să fie ascultat.

— E foarte plauzibil. O ucide pe Anna, închide cadavrul, ca noi ceilalți să nu-l putem examina, și apoi se ascunde.

Consider că e un scenariu rezonabil și cred că ar trebui să ne purtăm ca atare.

— Podeaua, spuse colonelul încet.

Ceilalți se întoarseră și-l priviră.

— Ce?! întrebă Jon.

— Podeaua, repetă colonelul, mai tare de data aceasta. Părea că abia fusese spălată. Din câte mi-am dat seama, cineva a curățat-o de sânge.

Scoase o batistă albă din buzunar și o ridică. Pe o parte era de un maroniu ruginiu. Toți cei din cameră se uitară confuzi la batistă, iar colonelul conștientiză deodată că nu înțelegeau ce le arăta.

— Când am coborât în biroul medical împreună cu Lotte, am observat că cineva șterse ceva de pe podea. Așa că am luat batista și am șters un pic și cred… cred că este sânge și dacă este așa, atunci e rezonabil de presupus că este al Katjei. Ceea ce înseamnă că ea a sângerat pe podea și cineva – sau poate chiar ea – a curățat mai târziu. Deci după cum stau lucrurile acum, varianta cea mai plauzibilă ar fi că cineva i-a făcut rău și apoi a curățat sângele. Dar nu știm asta. În momentul ăsta, nu văd niciun motiv pentru care Katja să-și fi făcut rău singură și pe urmă să curețe după ea și să dispară. Briciul lui Occam[5], prieteni. Adică…

— Varianta cea mai probabilă este și cea adevărată. Da, știu, nu trebuie să-mi ții o prelegere, oftă Franziska.

Fără să-i bage în seamă sarcasmul, colonelul continuă:

— Asta este tot ce avem acum. Nimic mai mult. Nu știm nimic în plus.

— Însă ar putea să fie doar murdărie, spuse Jon, dar fără prea multă convingere în voce.

— Din întâmplare am testat stația radio cât am fost acolo, zise colonelul. Tot moartă.

Henry nu spuse nimic. Părea foarte ocupat cu turnatul cafelei într-o carafă care se închidea etanș. Un gest ciudat, în loc s-o servească direct din vasul cafetierei. Când începu să toarne cafea în cești tuturor, ai fi zis că era un servitor. Nu remarcasem până atunci că avea un fel de a se face neobservat uneori și știam c-o făcea intenționat când mai degrabă prefera să asculte decât să vorbească. Privindu-l, am simțit un fior prin tot corpul, o dorință de a trece prin perete și de a-mi lipi nasul de ceafa lui, de a-i cuprinde talia cu mâinile.

Părea obosit și înfrigurat plimbându-se de colo-colo cu carafa. Aș fi dat orice să zac undeva într-un pat cu el, mahmuri, urmărind filme vechi. Dar apoi mă invadă o certitudine stranie, care-mi spunea că n-avea să fie așa niciodată. Îmi venea să plâng.

— Și-n plus, zise colonelul aruncând o privire severă către Jon, cred că ar trebui să fim foarte atenți când formulăm o teorie despre vinovăție în problema asta. Dacă transformăm totul într-o vânătoare de vrăjitoare, atunci suntem pierduți; e crucial să ținem minte asta.

Franziska interveni imediat cu multe obiecții.

În timp ce stăteam acolo ascultându-i argumentând ce și cum să facă în continuare, cu două persoane dispărute și cel mai probabil moarte, și cum pomeneau de încă o cercetare amănunțită a casei, mi-am amintit că, în realitate, mai era o cale de comunicare, în afară de stația radio din centrul medical. Telefonul prin satelit al lui Lotte. Cel la care o văzusem vorbind cu o seară înainte. O urmăream cum se plimba agitată prin cameră. Spre deosebire de Jon și Franziska, ea nu era îmbrăcată extravagant. Singura aberație a stilului ei fad era geanta mare și lucioasă de care se ținea aproape cu disperare, cu ambele mâini, în timp ce se plimba de colo-colo. Până la fereastră. Până la un scaun. Am presupus că telefonul era în geantă și asta o făcea s-o care după ea în permanență.

Aveam instrucțiuni clare de la secretar că misiunea mea era să observ și nimic mai mult. Orice s-ar fi întâmplat, nu trebuia să intervin în cursul evenimentelor. Și totuși, cursul evenimentelor a interferat cu mine într-un mod pe care secretarul n-ar fi putut să-l prevadă. Mai întâi, eram, într-o oarecare măsură, descoperită. Cineva de pe insulă știa că nu eram cu adevărat moartă, cel mai probabil rănită, însă vie. Apoi Katja dispăruse și ea și dacă nici ea nu era moartă, era cel puțin grav rănită. Fusese foarte mult sânge pe podea. Mă tot întrebam dacă n-ar fi trebuit să urc și să le spun celorlalți ce știam, însă am decis că era mai sigur să rămân ascunsă. Deocamdată, nimeni, în afară de mine, nu știa de existența Nivelului Strategic, deci momentan aveam un avantaj. Plus că mi-am amintit și de amenințarea Președintelui din camera de conferință de la etajul paisprezece. Să închei misiunea ar fi avut consecințe la care nici măcar nu mă gândisem. Dar poate că mai exista o posibilitate: aș fi putut încerca să-l contactez pe secretar, reflectam eu în timp ce o urmăream pe Lotte strângând în brațe geanta de parcă ar fi fost o pernă electrică.

Deodată, colonelul se ridică zelos.

— Trebuie să cercetăm casa din nou, temeinic. În cazul în care Katja se ascunde sau este ascunsă pe undeva, trebuie să fie grav rănită. Propun să ne împărțim în două echipe.

— Cred că am avea nevoie să și mâncăm, rosti Henry calm.

— Bine. Adevărat, consimți colonelul și-i aruncă o privire recunoscătoare. Tu și Lotte rămâneți aici, cercetați parterul mai întâi și apoi, dacă nu găsiți nimic, puteți începe să pregătiți

micul dejun; noi, ceilalți, vom cerceta restul casei împreună. Și ne vom ruga s-o găsim pe Katja înainte să fie prea târziu.

Și spunând asta, le aruncă Franziskăi și lui Jon o privire insistentă, pe urmă plecară toți din bucătărie.

Mă tot gândeam cum să gestionez situația, de vreme ce grupul se împărțise în două. Într-un final, am decis să cobor la monitoare și să-i supraveghez pe toți în același timp. În jumătatea de oră care a urmat, am studiat felul în care cele două echipe căutau peste tot, cum Lotte și Henry scotociră mai întâi prin bucătărie și apoi în salon; după aceea, au luat la puricat toate dulapurile și fiecare colțișor dintre ele, în timp ce colonelul, Franziska și Jon cotrobăiau camerele de la etaj. Lotte ducea cu ea geanta în fiecare cameră, punând-o deoparte doar când trebuia să-și folosească ambele mâini.

Mi s-a părut că l-am văzut pe Henry aruncând ocheade la geantă când Lotte era ocupată în altă parte și am presupus că se gândea și el la telefon. Poate căuta o ocazie să-l scoată din geantă sau poate că era doar curios așa cum eram și eu. Din câte se părea, nu-i spuse nimic lui Lotte. În cele din urmă, se opriră din căutare și dispărură în bucătărie ca să pregătească micul dejun. După o vreme, li se alătură și grupul de la etaj, moment în care am părăsit ecranele și m-am întors în spațiul din peretele bucătăriei. Nu că aș fi avut prea multe de ascultat. Cei cinci oameni își mâncau micul dejun într-o liniște apăsătoare; în vremea aceasta, lumina cenușie de afară se transformă aproape imperceptibil în dimineață târzie, iar vântul se înteți.

•

Brusc, Henry se ridică și merse la fereastră. Se întoarse către ceilalți și întrebă:

— Ce e chestia aia care se mișcă în depărtare?

Colonelul merse lângă el să vadă.

— Nu știu. Poate să-mi aducă cineva binoclul? Cred că l-am văzut pe hol.

Lotte se ridică și dispăru din câmpul meu vizual, după care se întoarse cu un binoclu pe care i-l dădu colonelului. Acesta îl puse la ochi și apoi scoase un strigăt.

— La naiba! Este debarcaderul!

Toți săriră din scaune; colonelul își luă haina și ieși pe ușă în grabă. Ceilalți îl urmară. Pe scaunul de lângă Lotte rămase geanta.

•

Când am fost extrem de sigură că toți cei din casă ieșiseră alergând către debarcader, m-am strecurat afară din lada frigorifică și m-am dus în centrul medical. Fără să mă gândesc cu adevărat ce făceam, m-am grăbit până la raftul cu

medicamente, am găsit sticluța și am vârât-o în buzunar. Apoi am ieșit din încăpere. Casa părea enormă când nu era nimeni înăuntru. Am fugit în bucătărie, ghemuită, ca să nu fiu văzută pe fereastră. Am luat geanta lui Lotte și m-am luptat un pic cu mecanismul de închidere înainte s-o deschid. Părea să fie genul de persoană căreia îi lipsea doar chiuveta din bucătărie din geantă. Portofel, chei, gumă, un orar al autobuzelor, tampoane, plasturi, chitanțe prinse cu o agrafă de birou, o ciocolată mâncată pe jumătate, clame, un desen de copil, mototolit, cu un soi de mâzgălitură portocalie, o brățară care părea să fi fost cumpărată de la un magazin ieftin de gablonzuri.

Când eram mică, Nour avea o servietă mare pe care o căra cu ea. N-aveam voie să mă uit înăuntru, motiv pentru care adoram s-o scotocesc când nu era atentă. Era ca un lexicon secret, o cale de a o înțelege.

Adunam dovezi, chitanțe de prin locurile în care-și bea cafeaua sau lucruri pe care și le cumpăra; mă uitam prin calendarul ei ca să descopăr cu cine se întâlnise. Loială modului ei paranoic de a fi, nu trecea prea des informații exacte, ci doar o inițială sau ora. Memoram toate astea, ca și cum aș fi avut nevoie să dețin informații despre Nour, deși niciodată n-am prea reușit să-mi explic de ce.

Am căutat metodic prin geanta lui Lotte, chiar dacă mi-am dat seama imediat că telefonul nu era acolo. Am băgat în buzunar o clamă, am închis geanta și am pus-o la loc. Apoi am ieșit din bucătărie, am luat-o pe scări și pe urmă pe hol. Am numărat ușile de pe stânga până când am ajuns la camera lui Lotte. Eram pregătită să umblu la încuietoare cu agrafa de păr (o abilitate dobândită pe vremea copilăriei și ulterior perfecționată la Kyzyl Kum), însă ușa era deschisă, așa că am intrat. Lumina era obscură, obloanele trase pe jumătate și hainele aruncate peste tot. O pereche de chiloți din bumbac, în mod clar folosiți, erau mototoliți într-o pereche de ciorapi, iar patul era nefăcut, de parcă cineva, pur și simplu, aruncase păturile și fugise. Probabil că exact așa s-a și întâmplat. Dacă mi se părea ireal când mă strecuram prin spațiile dintre pereți, în acel moment eram aproape panicată. Era groaznic și lipsit de bun-simț să mergi prin camera unui necunoscut, să-i cauți prin haine și bunuri, prin dulap, prin baie. Mă simțeam ca o persoană sărită de pe fix, care depășise limita. Și deși mă ascundeam de doar o jumătate de zi, mi se părea aiurea să stau în mijlocul unei camere, la vedere, în loc să fiu ascunsă într-un coridor întunecat. Am tras aer în piept, m-am adunat și mi-am început scotoceala.

Am căutat prin cameră, minuțios, și din când în când aruncam câte-o privire pe fereastră. Ceilalți păreau extrem de ocupați la marginea stâncii și țineam pumnii strânși să stea acolo cât mai mult. Mi-a luat ceva timp să-i cotrobăiesc prin cameră; mă simțeam încă amețită din cauza medicamentelor administrate de Katja cu ore în urmă și după lovitura la cap. De câteva ori m-am trezit stând, pur și simplu, cu ceva în mână, fără să știu cum ajunsesem acolo sau de cât timp stăteam așa. Am încercat să fiu cât mai minuțioasă cu putință, căutând până și în rezervorul vasului de toaletă, dar oricât de temeinic căutam, telefonul era de negăsit. Desigur, exista posibilitatea să-l aibă cu ea, ascuns pe undeva, deși era puțin probabil, pentru că telefonul era destul de butucănos. Să-l țină asupra ei ar fi însemnat să-l descopere cineva. Însă deodată, un alt gând îmi veni în minte. Mai era cineva care știa despre telefon – cineva a cărui cameră avea un perete comun cu camera lui Lotte.

Henry.

•

Nici camera lui Henry nu era închisă și am rămas în prag o clipă înainte să intru. Odaia părea diferită în lumina zilei, dar un lucru era identic: abia dacă exista vreo dovadă că fusese acolo. Spre deosebire de dezordinea găsită la Lotte, camera lui Henry era liniștită ca o celulă de mănăstire. Nu era nimic în odaie care să indice că el stătea acolo, de fapt, că stătea cineva, oricine, acolo. Patul era făcut ca într-o cameră de hotel, așternuturile întinse și toate bunurile puse deoparte, mai puțin o carte de pe noptieră. Am început să mă uit sub pat, unde i-am găsit valiza goală. Despachetase tot ce adusese cu el și apoi pusese cu grijă valiza simplă, bleumarin, cu eticheta completată, sub pat.

Din motive pe care nu prea le înțelegeam, găseam exasperantă toată ordinea acea a lui. Am mers la dulap și l-am deschis. Și hainele erau aranjate într-o ordine perfectă. O pereche de pantofi din piele maronie în partea de jos. Două sacouri. Pantaloni închiși la culoare. Cămăși călcate pe umeraș; câteva maiouri. Pe un raft se aflau două pulovere împletite în nuanțe care-mi aminteau de un material folosit pentru muncitorii din construcții. L-am recunoscut pe unul din ele din prima noapte. Acea ordine remarcabilă mă irita, însă o găseam și atractivă, într-un mod ciudat. Era ceva senzual că mă uitam la hainele lui, că le atingeam. Haine care i-au atins pielea, pieptul, brațele. Am întins mâna și am mângâiat o cămașă de un albastru-cenușiu, apoi m-am aplecat s-o miros. Am perceput în nări balsam de rufe. Dungile de la mâneci erau

atât de bine făcute, că păreau aproape ascuțite și mă întrebam dacă-și călca singur cămășile sau și le ducea la curățătorie.

Scotocind prin dulapul lui Henry, asta mă făcea să mă simt ca și când dețineam cumva controlul, de parcă, în sfârșit, puteam să-l observ cât de mult voiam fără ca el să știe. Am ridicat puloverul pe care l-a purtat în prima seară și l-am mirosit. Am simțit un iz vag de aftershave și, evident, al lui Henry însuși.

Pentru o secundă mi-a trecut prin minte să-l iau cu mine, dar mi-am dat seama repede de absurditatea asumării unui astfel de risc. L-am pus la loc și am continuat să caut la întâmplare. Și apoi am găsit. În spatele hainelor era un dulăpior în perete. Ușa părea se semene cu cea a unui seif, însă am încercat-o și nu era închisă; am deschis-o. Și deși era destul de întuneric în dulap, am văzut imediat ce conținea seiful. O grămadă de hârtii – un dosar personal – cu o copie a pașaportului meu deasupra. Și un pistol.

•

Am sărit de parcă ușa seifului m-ar fi fript și am scos un strigăt de uimire. Am făcut câțiva pași grăbiți către fereastră; spre groaza mea, ceilalți începeau să se întoarcă, și repede. Fără să știu exact de ce, am luat pistolul din seif, am închis ușa, am pus hainele la loc, am închis dulapul, am ieșit din cameră și m-am grăbit înapoi pe scări. Am auzit ușa principală deschizându-se exact când mă băgăm în lada frigorifică. Pe urmă cineva strigă: „Du-te jos și ia pătura termică!” Se auzeau pași apropiindu-se de mine; de data asta am reușit să blochez lada din prima încercare. Am stat nemișcată, inima îmi bătea tare, în timp ce cineva cotrobăia prin cameră, în mod clar, în grabă. Se pare că a găsit ce căuta și am auzit cum a părăsit cu pași repezi încăperea, închizând ușa. Am încercat să mă concentrez numărând ușor până la o sută. Apoi mi-am început călătoria dificilă prin trapă, străduindu-mă să mă mișc cât mai încet pe scările înguste. Am ajuns înapoi în camera mea subterană, gâfâind, cu pistolul greu în mână.

— Unde e? Unde e? țipa Lotte chiar în urechea mea.

A fost nevoie de o fărâmă de autocontrol ca să nu-i zic să tacă. În schimb, mă tot luptam să urc pe scară, în hainele reci ca gheața și grele; când am ajuns sus am căzut pe spate și mi-am tras suflul. Mi-am desfăcut vesta de salvare, udă și greoaie, și am dezbrăcat-o, apoi m-am răsucit pe-o parte și am tușit. Îmi curgea apă sărată din gură în timp ce mă opinteam. Mi-am odihnit fruntea pe iarba călcată și noroioasă, încercând să respir normal. Fusese cât pe ce să nu mă mai întorc la țărm.

•

Cu un sfert de oră în urmă, dăduserăm toți năvală la debarcader. Sau, mai bine zis, pe gazonul de lângă scară, deasupra locului unde fusese cândva debarcaderul. La momentul respectiv, cheiul se desprinsese și era asaltat de valuri înalte în larg. Fără el, o barcă de dimensiuni mai mari n-ar fi putut nicicând să acosteze, cel puțin atâta vreme cât avea să dureze vremea rea. Ceea ce însemna că eram cu adevărat izolați.

— Trebuie să încercăm să-l recuperăm! am strigat eu către ceilalți.

Vântul se întețise și mai tare și, dacă o ținea așa, în curând avea să fie furtună de-a binelea. Ploaia lovea din toate părțile.

— E o barcă gonflabilă în garajul pentru bărci, strigă Jon.

— Fugi și adu-o! i-am zis eu.

Se întoarse după câteva minute trăgând după el o șalupă gonflabilă mare, în stilul celor din marină, cu un motoraș exterior. O rafală de vânt aproape că-l azvârli pe Jon de pe stâncă. Lotte fugi spre el să-l ajute și împreună începură să coboare ambarcațiunea la apă, dar vântul o dezechilibră și chiar fu cât pe ce să mă dărâme și pe mine de pe scară de vreo două ori. Odată ce am reușit s-o cobor încet pe limba subțire de plajă, am stăpânit-o cu greu și, într-un final, am pus-o pe apă în micul adăpost oferit de stâncă.

— Vii? am strigat eu la colonel.

Se uită la mine ezitant, dar apoi se hotărî și coborî. Jon vru să-l urmeze.

— O să fie prea grea! Rămâi aici!

Jon se opri pe prima treaptă a scării și urcă înapoi. Un licăr de ușurare îi brăzdă fața. Colonelul urcă în barcă, trecu de mine și se așeză în partea din spate. Am luat vâslele de pe fundul bărcii, m-au îndepărtat câțiva metri de stâncă, am pornit motorul și apoi am manevrat șalupa pe marea agitată către debarcaderul desprins și asaltat de valuri.

Ajunși la o distanță sigură de rocile ascuțite și suficient de departe cât să nu putem fi auziți, mi-am ajustat poziția, sperând ca spatele meu să nu le permită celorlalți să ne vadă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-am strigat eu, oprind motorul și apropiindu-mă de el.

•

Am tras aer adânc în piept și am așteptat reacția colonelului. Mă privea fix în ochi. Nu mai avea privirea umedă și absentă și mi-am dat seama cât de mult respect trebuie să fi impus la viața lui. Era un bărbat care știa ce trebuia făcut.

— Ești absolut sigur de asta? întrebă el.

— Absolut, am răspuns eu, sperând că intuiția nu mă va înșela.

Își mută privirea către plajă și râse încet.

— Să fiu al naibii! exclamă el.

Apoi se aplecă și, cu o mișcare iute, de parcă mai făcuse asta de nenumărate ori, răsturnă barca și am căzut amândoi în apa rece ca gheața.

Anna

După ce m-am calmat în subsol, am înțeles că nu fusese deloc o decizie bună să iau pistolul. Riscam să-i trezesc suspiciuni lui Henry, deoarece, evident, arma nu putea să dispară de una singură din seif, așa cum, fără îndoială, se va gândi. Și dintre multele întrebări care mă măcinau în acel moment, trei mi se păreau importante: De ce avea Henry armă? Ce era cu dosarul despre mine în posesia lui? Și de ce n-am luat și dosarul, dacă tot am luat arma?

M-am blestemat pentru că am gândit și repede, și încet în același timp. Henry nu părea să fie doar un simplu participant la misiune; prezența lui pe insulă părea să aibă legătură cu mine. Fără să reflectez cu adevărat la asta, am presupus tot timpul că puteam avea încredere în el, că eram în aceeași echipă. Dar arma și dosarul din seif îmi dădeau impresia că dibuisem o ușă ascunsă către mintea lui și ce am descoperit înăuntru era ceva ce nici nu-mi doream și nici nu mă așteptam să găsesc.

Am pus pistolul pe biroul din fața mea și am început să-l inspectez. Un model care mi-era necunoscut, însă asta nu însemna nimic, din moment ce singurele arme pe care le văzusem de aproape fuseseră vechile puști Mauser, revolverele și pistoalele-mitralieră AKM sovietice ale armatei din Kyzyl Kum. Arma lui Henry nu semăna nicicum cu ele; părea mult mai modernă, precum cele militare. Era subțire și prevăzută cu un încărcător plin cu gloanțe; n-avea nimic din detaliile rustice pe care le asociam cu armele pentru hărțuirea civililor. Știam că Henry fusese cândva în armată; îmi spusese chiar el despre asta cu mult timp în urmă când vorbiserăm despre proiectul de asfaltare a unui drum în Kyzyl Kum. Însă erau mulți cei cu un asemenea istoric; nu însemna neapărat ceva. Doar dacă nu cumva mai avea încă legături. *Spion*? Am respirat adânc. Reticența lui era mereu neobișnuită, ceva ce părea aproape patologic. Sau profesional. M-am gândit la camera extrem de ordonată, la purtarea lui simplă, la discreția afișată. De fapt, nu știam cu adevărat nimic despre el, în afară de câteva lucruri pe care mi le spusese el. Până în momentul în care i-am găsit arma. Gândurile mi se învârteau în minte. Nici nu-mi puteam da seama dacă eram paranoică sau naivă; nu mă puteam raporta la nimic. Nu existau sfaturi sau indicații pentru cum să reacționez într-o astfel de situație.

•

M-am așezat și m-am holbat apatică la ecrane, cu arma în față și încercând să-mi dau seama ce să fac, când deodată

întregul grup se ivi pe holul principal. Deși nu era chiar întreg. Lipsea colonelul. N-am avut timp să mă întreb de ce, pentru că Henry urcă pe scări, îndreptându-se spre camera lui. Mi-am croit drum în perete, am alergat repede pe scările capitonate și am intrat imediat după el în spațiul dintre pereții camerei lui, unde erau orificiile. Mai întâi își dădu jos hainele ude. Trăgea de ele de parcă nu putea să se dezbrace suficient de repede. Haină după haină, până când rămase gol. Mi-era greu să înțeleg că făcuserăm dragoste cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă; corpul lui părea și străin, și cunoscut în lumina cenușie a zilei. Vedeam că avea o serie de cicatrice: una lungă pe coapsă și una care părea a fi o urmă de pistol, pe piept, foarte aproape de inimă. Îi simțisem cicatricele de pe piept, dar eram mult prea captivată de el ca să le dau cu adevărat atenție. Merse în baie. Am auzit dușul. Am început să mă mișc ca să-l pot urmări prin perete.

Am rămas acolo, nehotărâtă, câteva clipe, fără să trag trapele glisante care acopereau orificiile. Mă simțeam ciudat să urmăresc necunoscuți prin perete, însă era o nimica toată în comparație cu ce simțeam urmându-l pe Henry în baie fără ca el să știe măcar: dezgust și rușine. Iar stările astea îmi dădeau senzația că nu mă aflam tocmai într-un loc potrivit. Voiam să-l văd pe Henry sub duș și mi-era jenă de asta. Am început să pipăi după trapa din perete, dar oricât de mult bâjbâiam, tot n-o găseam. Nu era niciun orificiu. La început m-am simțit frustrată și aproape un pic furioasă, apoi îngrijorată. Fusese Henry instalat într-o cameră în care să nu poată fi observat în baie, în mod intenționat? Iar el știa de asta? Și ce aveau toate astea de-a face cu arma? Am încercat să ascult prin perete, însă tot ce auzeam era zgomotul neregulat al jeturilor de apă pe trupul lui Henry.

•

Într-un târziu, închise dușul și intră înapoi în dormitor cu un prosop alb în jurul taliei. Nu vedeam dulapul de unde urmăream, dar îl auzeam foindu-se în jurul lui, căutând, probabil, haine. Pe urmă, zgomotul fu mai intens, ca și cum mișcările lui deveniră mai spasmodice. Făcu un pas înapoi, uitându-se în jur cu ochii mari și uimiți. Nu puteam interpreta asta altfel decât că-și dăduse seama că-i dispăruse pistolul. Aruncă toate hainele din dulap, pe urmă răvăși patul, scoase valiza, o trânti peste haine și cotrobăi peste tot. Era o imagine aproape comică. Ba căută chiar și după cartea de pe noptieră. În sfârșit, renunță. Se așeză pe marginea patului, holbându-se în gol. Rămase acolo aproape un minut, apoi păru să ajungă la un soi de hotărâre; luă ce-i trebuia din grămada de haine, se

îmbrăcă în viteză și părăsi camera. L-am urmat prin spațiul dintre pereți.

•

Ultima oară când au luat-o pe Nour a fost când s-a îmbolnăvit bunicul. Asta se întâmpla la câțiva ani după ce revenise acasă. A fost o procedură dificilă să primească permisiunea de a emigra, pentru că Bosnia nu mai făcea parte din Uniune, însă în cele din urmă l-au lăsat să plece. N-a fost niciodată prea activ în partid și când devenise clar că era pregătit să renunțe la pensie, au înțeles, probabil, că ar fi fost mult mai profitabil dacă scăpau de el. Nu știu dacă Nour l-a jelit atunci, pentru că n-a spus nimic. Nu fusese o problemă, până când el s-a îmbolnăvit. Nour voia să meargă să-l viziteze, dar nu i se permitea. „E nevoie de tine aici, i se spunea. Nu putem permite să iasă atâtea informații din țară". Le era teamă că ar fi cerut azil politic. Asta se întâmpla după ce m-am mutat, așa că n-am văzut prea multe, însă știu că înainta cerere după cerere. „CERERE DE ÎNGRIJIRE A PĂRINTELUI AFLAT PE PATUL DE MOARTE", scria ostentativ pe unul dintre plicurile pe care le trimitea; l-am văzut în hol, gata de dus la poștă. Chiar și atunci, suspectam că nu-i mergea prea bine când era vorba despre o viză externă și știam că exista deja o ruptură între ea și partid, dar nu cred că am înțeles cât de disperată era în realitate.

Într-o zi, am primit un telefon de la Nour. Îmi cerea s-o iau de acasă și s-o duc la spital. Mi s-a părut ciudat, nu-i stătea deloc în fire; ba chiar se mândrea, de obicei, că nu era niciodată bolnavă. Când am ajuns la ea, ușa era deschisă, iar în apartament mirosea a închis și a stătut. Am strigat-o. N-am primit niciun răspuns. Vasele din chiuveta din bucătărie păreau că stăteau acolo de zile bune. Pe masă era un tub cu niște unt uscat. Am mers pe vârfuri până în dormitor. Nour era în pat, dormind. N-o mai văzusem dormind de pe vremea când eram copil. Arăta foarte rău. Era palidă, aproape verzuie, și se părea că i se umflaseră brațele. Trebuie să-i fi fost rău destul de mult timp. Camera avea un miros dulceag de corp nespălat, iar pe podea, lângă pat, erau pahare, cești, farfurii și multe cutii goale de analgezice. M-am așezat pe marginea patului și am atins-o pe braț. Nu știam dacă s-o trezesc, dar după o vreme mi-a simțit prezența. Întoarse capul și mă privi.

— Anna? întrebă ea surprinsă.

— De când ești bolnavă?

Nour mă privea de parcă nu înțelegea prea bine ce spuneam.

— De când ești bolnavă? am întrebat eu din nou.

Își drese vocea un pic. I-am întins un pahar cu apă. Îl luă și ridică puțin capul să bea, apoi căzu la loc pe pernă și mă privi

cu ochii pierduți.

— Anna, trebuie să mă ajuți să ajung la spital. Trebuie să fiu cercetată.

— Examinată, am corectat-o eu. Ai nevoie de un examen medical. Ești bolnavă.

Clătină din cap enervată.

— Nu, nu, trebuie să mă cerceteze. O să mă pensioneze pe motiv de handicap.

Părea hotărâtă. Ridul obișnuit dintre ochi îi reapăru. N-am înțeles ce voia să spună.

— Nour, ești doar bolnavă, de ce te-ar pensiona?

— Vor fi nevoiți s-o facă, spuse ea strângând din buze ca un copil încăpățânat. Vor fi nevoiți acum.

Deodată, am înțeles. M-am cutremurat.

— Nu, am rostit eu sec.

— Ba da, zise ea privindu-mă cu fermitate în ochi.

Am rămas așa o vreme, uitându-ne fix una la alta. Mai auzisem de asta înainte, că oamenii apelau la soluții extreme ca să devină inutili pentru partid și să obțină aprobare de ieșire. Însă crezusem mereu că nu erau decât legende urbane.

— Ridică-te ca să mă uit, am spus eu.

— Nu-i nevoie, replică Nour. O să vadă cei de la spital.

— Vreau să văd. Te rog, ridică-te!

Fără tragere de inimă și cu mare efort, se ridică în șezut. I-am tras cămașa de noapte. Avea o compresă pătată lipită de șale. Emana un miros de acru. Am înlăturat cu atenție leucoplastul, iar ea scânci în timp ce suprafața lipicioasă se dezlipea. În urma leucoplastului rămaseră urme cenușii. Rana din care scoseseră mult prea mult lichid spinal era în mijlocul coloanei între două vertebre și dădea pe afară de puroi.

— Stai aici; am să te curăț.

Nour nu protestă, ci doar oftă, așa că am intrat în baie, am umezit cu apă călâie niște hârtie igienică, am căutat prin dulăpiorul de medicamente până ce am găsit ceva în loc de compresă și m-am întors în dormitor. Era exact așa cum o lăsasem. Părul negru îi atârna în ochi; nu-i vedeam expresia feței.

— Nu prea pot merge, spuse ea deodată. Trebuie să mă ții tu.

— Dar în rest cum ești? Te mai doare și altceva?

— Capul, răspunse ea. Însă era de așteptat.

— Nu puteai să-ți scapi un fier pe picior? am spus eu, mângâindu-i ușor părul.

Nour clătină din cap.

— Nu fi proastă! Oasele rupte se repară. Trebuie să fie ceva credibil.

I-am spălat rana cu grijă. Arăta oribil. Am vrut s-o întreb cine i-o făcuse, dar știam că n-avea să-mi spună și oricum era mai bine așa. Persoana ar fi riscat să aibă probleme; la fel și eu dacă aș fi știut.

— Ești o fraieră, am rostit eu încet.

Era, desigur.

— E tatăl meu, rosti ea stins. Nu-l pot lăsa să moară singur.

I-am pus o compresă curată și am mângâiat-o pe spate. Apoi i-am aranjat pernele în așa fel încât cea mai moale să-i stea sub coloană.

— Bun, acum întinde-te!

Se conformă oftând și mă privi cu o expresie serioasă.

— Aș fi făcut la fel și pentru tine, să știi. Și tu ai face la fel pentru mine. E tot ce poți face.

— Știu, am replicat eu.

Pe urmă n-am mai rostit nimic; doar am stat acolo pe marginea patului o vreme.

•

La spital, evident că a fost o întreagă scenă. Primul doctor care a examinat-o a chemat un altul. După aceea au venit cei de la poliția secretă. Am fost dusă într-o cameră fără ferestre, unde o persoană în uniformă, a cărei poziție oficială era neclară, m-a interogat ore în șir. Am știut ce plănuia să facă? Știam cine a realizat procedura și motivul pentru care a făcut-o? N-avea niciun sens să refuz să răspund la ultima întrebare, deoarece știam după întrebările puse că știau deja, deci le-am declarat cum stăteau lucrurile: bănuiam că avea legătură cu faptul că bunicul era bolnav în Bosnia, iar ea voia să fie pensionată pe caz de boală, ca să meargă acolo pentru a avea grijă de el. M-au bombardat cu aceleași întrebări iar și iar, cu variații prea puține sau deloc. Într-un târziu, stăteam în fața spitalului, în lapoviță, și mi s-a permis să merg acasă, fără să fiu lăsată s-o văd pe Nour.

Am aflat ulterior că o mutaseră la spitalul penitenciarului și că rămăsese acolo o lună și jumătate. Ei i-au spus (și asta a ieșit la iveală foarte târziu) că am renunțat la ea. Șase săptămâni mai târziu, când am sunat la spitalul penitenciarului, m-au informat că se întorsese acasă. Și așa era. Cu pensia de handicap și în cârje. Între timp, bunicul murise, iar Nour a rămas cunoscută ca o disidentă care avea nevoie de cârjă oriunde trebuia să meargă. N-am mai vorbit niciodată despre toate astea, dar de gândit mă gândesc deseori. Ce nu faci pentru ai tăi!

•

Am văzut mulți oameni mutilați în Kyzyl Kum. Mamele își mutilau fiii acasă; bărbații se împușcau în picioare, ca să nu fie

înrolați. Am văzut atât de multe cadavre, că-mi părea ceva normal. Unii erau necunoscuți, alții îmi erau dureros de apropiați; unii erau atât de desfigurați, încât aproape că simțeam ușurare că nu mai trebuiau să trăiască, iar alții păreau că dormeau. Unii erau bătrâni, alții, mult prea tineri. Dar nicicând nu mi-a trecut prin minte că voi trăi vremuri în care să-mi doresc să văd în față un cadavru, ceea ce se aplică în mod cert misiunii mele: două persoane dispărute pe o insulă din mijlocul pustietății și ale căror cadavre erau de negăsit. Cel puțin așa am înțeles situația ascultându-i pe Franziska, Jon, Lotte și pe Henry, care stăteau în bucătărie și încercau să pună cap la cap ceea ce tocmai se întâmplase. Colonelul dispăruse în apă când barca s-a răsturnat și în acel moment furtuna era prea întețită ca să mai iasă în larg să-l caute. Ca să nu mai vorbim că se pierduse și barca gonflabilă. Așadar, eram cu adevărat izolați. Jon nu părea să fie satisfăcut de răspunsurile pe care le primea de la Henry.

— Și ce-a spus când erați acolo?

— Am vorbit doar despre ce s-a întâmplat cu debarcaderul, cum s-a desprins.

— Și la ce concluzie ați ajuns?

— Păi, n-aveam cum să știm până când nu ajungeam să-l examinăm, însă presupun că există… o oarecare suspiciune că l-ar fi slăbit cineva.

— De ce ar fi vrut cineva să-l slăbească?

Henry se opri din a studia punctul invizibil la care se tot holbase până atunci și se întoarse către Jon.

— Ca să ne izoleze, bineînțeles. Acum nu mai putem pleca de aici. N-au cum să vină cu barca. Oricum, nu până când nu se potolește vântul.

— Dar…

Henry continuă tăios:

— Cert e că cineva de pe insulă chiar vrea să ne facă rău. Însă n-avem cum să știm sigur, așa cum nu știm dacă debarcaderul s-a desprins, pur și simplu, sau dacă nu cumva colonelul care a ucis-o pe Anna și a făcut-o pe Katja să dispară a sabotat mai apoi și cheiul. Deoarece a dispărut și el, și barca, iar echipamentul stației radio din subsol nu funcționează…

— Și cine-i de vină că au dispărut barca și colonelul? îl întrerupse Jon. Ai de gând să stai aici dând din gură când tu ești vinovatul…

— Dacă ai vreo sugestie despre cum ar trebui să rezolvăm, sunt numai ochi și urechi, rosti Henry scorțos.

Nimeni nu mai spuse nimic. Apoi camera păru neobișnuit de liniștită. Franziska fu cea care sparse liniștea. Pentru prima

oară în tonul ei nu se simțea nici reproș, nici lingușeală, ci doar epuizare.

— Suntem toți obosiți. Și în stare de șoc, presupun. Cel puțin în ceea ce mă privește. Aș propune să mâncăm ceva și să ne odihnim, pe urmă să ne dăm seama ce e de făcut.

Era o sugestie rezonabilă, iar vorbele ei mă făcură să-mi amintesc că nici eu nu mai mâncasem de câteva ore. Îmi simțeam picioarele grele, umflate și eram slăbită și înfometată. Pe când ceilalți se organizau (Franziska și Jon în bucătărie, după mâncare; Henry și Lotte, în salon, făceau focul și aranjau masa), m-am împleticit până în subsolul meu și am ajuns la frigider. Am făcut un sandviș uriaș cu de toate și apoi l-am devorat în treizeci de secunde la lumina galbenă a lămpii și cu ochii lipiți de ecrane. Franziska și Jon se alăturară, într-un final, celorlalți doi din salon.

Scena era una aproape liniștită. Ei stăteau în fața focului în scaunele lor confortabile, mâncând sandvișuri și servindu-se cu ceai dintr-un samovar frumos. Au rămas acolo ceva vreme. Am presupus că se simțeau epuizați. Când și când, urcam și ascultam dacă vorbeau despre ceva interesant, dar în mare parte stăteau, pur și simplu, tăcuți. Nimeni nu sugeră că ar trebui să iasă afară să-și reia căutările. Păreau decișii să aștepte. Toți, în afară de Franziska, își luară cărți din biblioteca mare și se adâncirăîn lectură. Franziska n-avea astâmpăr. Se așeza pe sofa lângă Jon uitându-se apatică la foc sau se plimba agitată prin cameră și se holba pe fereastră la mare. Soarele apunea. La un moment dat, Henry și Jon coborâră la centrul medical ca să testeze stația radio. Vântul părea deja să bată cu forță maximă și lovea casa făcând ferestrele să vibreze.

Abia dacă era trecut de nouă seara când Franziska și Jon anunțară că merg la culcare și părăsiră camera. Îi urmară curând Lotte și Henry, care urcară în camerele lor. Când i-am verificat la scurt timp, păreau să fie toți în pat; Jon dormea pe canapeaua din camera Franziskăi; ceilalți doi erau fiecare în patul lui. Am decis să dorm și eu, așa că m-am ghemuit în pat și am setat alarma, ca să mă trezesc în câteva ore, să-i verific pe toți. Nici n-am apucat să pun capul pe perna tare, să trag pătura cenușie de armată peste mine și să meditez la faptul că tot ce ținea de armată era al naibii de incomod, că am și adormit cufundată în întuneric.

•

Eram înapoi la Kyzyl Kum. Deși era întuneric în jurul meu, am știut imediat unde mă aflam. Aerul rece și aspru al nopții, mirosul de cărbune arzând într-un cuptor, sunetul vântului lovind corturile. Fâl, fâl, fâl! *Era noapte. Purtam mănușile cu un deget și căciula, din moment ce nu mă puteam baza pe*

cuptor și nu știam niciodată dacă n-aveam să mă trezesc tremurând de frig. Însă nu din cauza asta m-am trezit. Cineva se mișca în jurul cortului medical. Nu erau zgomotele obișnuite ale oamenilor care se răsuceau de pe-o parte pe alta în paturile lor de campanie. Era o altfel de mișcare. M-am întors ușor și am încercat să mă uit printre draperiile subțiri care separau colțul meu de dormit de restul încăperii și am văzut o siluetă deplasându-se iute, de parcă ar fi vrut să umble nestingherită și nevăzută de nimeni. Am bâjbâit cu grijă sub saltea și am găsit revolverul. Chiar și în vis știam că era periculos să dorm cu o armă veche și nesigură sub saltea. Oricând, mișcările corpului meu ar fi putut declanșa percutorul, accidentându-mă sau rănind pe altcineva. Sau omorându-ne. Și totuși, acolo îl țineam. Mă făcea să simt că dețineam controlul și, când l-am găsit sub salteaua subțire, l-am tras încet, încet până jos pe podea. Umbra se mișcă din nou, într-o altă parte a camerei.

M-am îndreptat ușor către siluetă, mergând pe vine. Cu cât mă mișcam mai mult, cu atât aveam senzația că draperiile se înmulțeau. Umbra era când aici, când dincolo, ca o fantomă pe care-o zăream cu coada ochiului. Camera părea să fi devenit infinit de mare și simțeam cum panica îmi cuprindea pieptul în timp ce încercam să dau deoparte fiecare draperie, dar erau peste tot, blocându-mi calea și în față, și înapoia mea. Nu mai știam unde mă aflam. Deodată, am simțit mișcare în spatele meu. M-am întors. Draperia din spatele meu atârna în aer la câțiva metri depărtare. Vedeam o pereche de ghete pe sub ea. Stăteau nemișcate. Am ridicat arma. Am țintit. M-am întins să dau la o parte draperia. Apoi, deodată, fu trasă din cealaltă parte. În fața mea era trupul unui băiat sfrijit care purta o pereche de bocanci gigantici. Avea haine subțiri și rupte, deși era mijlocul iernii. Fulgii de nea făceau rotocoale în jurul lui. Avea capul ca un măr mare și roșu. Trăsesem și mărul explodase.

•

M-am ridicat atât de brusc, încât m-am lovit cu capul de patul de deasupra. Ceva era în neregulă. Aveam corpul ud și lipicios, de parcă cineva turnase apă pe mine în timp ce dormeam, iar așternuturile miroseau a acru. Probabil că oprisem alarma în somn; era mult mai târziu decât mă așteptam. M-am dat repede jos din pat și m-am dus la monitoare. Pe ecranele verzui, îl vedeam pe Jon care alerga încolo și încoace pe coridor, trecând prin fața mai multor camere de supraveghere. Bătea în fiecare ușă în timp ce striga ceva. Deodată, coborî pe scări, iar eu m-am vârât repede în perete, tremurând din cauza transpirației și încercând să-mi

dau seama ce se petrecea. Când intră alergând în bucătărie, am conștientizat pe cine striga și căuta. Franziska.

•

După câteva minute, cei trei care mai rămăseseră se aflau adunați în bucătărie. Henry făcea cafea – din nou – și Lotte încerca să-l liniștească pe Jon, care era în pragul unei căderi nervoase. Când stătea cu capul căzut între picioare ca o persoană care se străduia să scape de amețeală, când sărea să se uite pe fereastră, când se plimba prin cameră, când izbucnea și apoi o lua de la capăt. O ținu așa o bucată de vreme. În halatul ei pufos, Lotte îl privea îngrijorată cum se plimba și-l mângâia ușor pe spate atunci când se așeza. Uneori schimba priviri îngrijorate cu Henry, care părea că îmbătrânise deodată de când pășise pe insulă cu doar o zi și jumătate în urmă.

Dar am observat că-l urmărea și pe Henry la fel de îngrijorată, chiar dacă era cu spatele la ea. Am presupus că ajunsese la concluzia că, dacă nu era niciun necunoscut misterios care să se ascundă pe insulă, ceea ce părea din ce în ce mai puțin probabil, atunci Henry era principalul suspect. Îi observam mișcările prin bucătărie, când deodată privi fix către spațiul din perete unde mă ascundeam și se holbă direct în acel loc. M-am speriat și m-am îndepărtat de lângă orificii. Mi-a trecut din nou prin minte că persoana, oricine ar fi fost ea, care m-a lovit când am găsit-o pe Katja trebuie să fi dedus că eram în viață. Poate că persoana era Henry. Pe de altă parte, Lotte era singura care adusese cu ea un telefon prin satelit. Încă nu știam sigur. Henry merse către masă cu cănile de cafea, le împărți și se așeză. Cei doi îl priviră când spuse:

— Cred că e vremea să vorbim deschis.

— Se petrece ceva aici. Ceva ce nu înțelegem.

Repetasem replica asta de câteva ori în minte, ca să mă asigur că va avea impactul pe care-l scontam. Lotte și Jon se holbau la mine și, pentru că nimeni nu spunea nimic, am continuat:

— E clar că cineva sau ceva de aici face oamenii să dispară. Am fost șapte la început. Acum am rămas trei. Unul dintre noi se află în lada frigorifică la subsol, iar altul pe fundul mării. Ceilalți doi au dispărut, pur și simplu. Îmi poate spune vreunul dintre voi ceva care să ne ajute să înțelegem ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns. Lotte se agită un pic, dar speranța mea că avea să vorbească nu se îndeplini. Așa că am adăugat:

— Atunci, am să încep eu. Am venit aici pentru o misiune specială.

Lotte pufni scurt.

— Ai ceva de zis înainte să continui?

Clătină din cap tăcută, evitând să mă privească în ochi. Duse mâna stângă la gură și începu să-și roadă unghiile, părând absentă. Am precizat înainte să aibă timp să-și adune prea mult ideile:

— Am venit aici s-o urmăresc pe Anna Francis.

Lotte făcu ochii mari, dar tot nu scoase niciun cuvânt.

— Nu pare să-ți fi ieșit prea bine, nu-i așa? întrebă Jon, obosit și furios. Și care era planul ca s-o urmărești? S-o îmbeți, să faceți dragoste și apoi să te culci?

Mă privea ca și cum voia să spună că totul era din cauza mea.

— Nu, n-a mers prea bine. Nu mi-am dat seama că exista posibilitatea să avem de-a face cu situații care să ne pună în pericol viața; am înțeles doar că trebuia s-o observ.

— Și de ce ar fi fost Anna Francis sub observație? continuă Jon.

M-am uitat la Lotte. Încă își rodea unghiile și se uita pe fereastra întunecată. Am încercat să fac să pară că vorbeam direct din inimă, însă, în realitate, îmi alegeam cuvintele cu mare atenție. Fără să spun prea mult sau prea puțin.

— Din câte am înțeles, ea se număra printre cei mai interesanți candidați, dar exista o oarecare incertitudine despre cum ar fi putut să se descurce sub presiune, așa că voiau s-o observ și să văd dacă cedează.

Lotte nu părea convinsă.

— Nu înțeleg. De ce ar aduce pe cineva aici dacă exista riscul să cedeze?

— Nu știu mai mult de atât. Se pare că sunt multe amănunte din trecutul ei care nu sunt clare, însă, din câte am înțeles, voiau s-o testeze în speranța că avea să se descurce. Presupun că era prea bună ca să renunțe la ea.

Îmi dădeam seama că Jon încerca să înțeleagă ce spuneam.

— Deci Henry…, spuse el încet, ce ești, de fapt? Candidat? Sau doar agent secret?

— Asta nu sunt sigur că am voie să-ți spun, am răspuns eu, pe urmă am continuat să vorbesc înainte ca el să mai adauge ceva: Vă spun asta ca să știți că ăsta este motivul pentru care am adus cu mine un pistol; este o armă de serviciu și am voie s-o dețin datorită gradului și poziției mele militare. Iar acum, pistolul a dispărut.

— Ce naiba spui? întrebă Jon.

— Arma mea de serviciu a dispărut. Și vreau să știu dacă a luat-o vreunul din voi. Așa că am o întrebare și sper să-mi răspundeți sincer. Și înainte să răspundeți, vreau să vă gândiți la faptul că undeva pe insula asta se află un pistol încărcat și patru oameni sunt deja morți sau dispăruți. Nu cred că trebuie să vă reamintesc gravitatea situației.

Mi-am mutat privirea de la unul la altul, ca să mă asigur că-i am pe fiecare în parte în câmpul vizual.

— A luat vreunul din voi arma?

Jon se holbă la mine cu ochi tulburi și clătină încet din cap. Am încercat s-o fac pe Lotte să mă privească; până la urmă, nu mai putu să se eschiveze și începu să vorbească:

— Nu, n-am arma ta. Dar nici eu n-am fost tocmai sinceră. *Mă aflu* aici în calitate de candidat, însă și cu altă misiune. Trebuia să vă observ pe toți ceilalți și apoi să raportez secretarului și să-l țin la curent despre cum se desfășoară evenimentele.

— Cum trebuia să faci asta?

Lotte deveni agitată.

— Nu vreau să spun.

— Adică n-ai adus cu tine un telefon cu conexiune prin satelit?

Ea păru să bată în retragere.

— De unde știi?

— N-ai de ce să fii atât de suspicioasă; te-am văzut și eu, și Anna Francis în spatele casei în prima seară. N-ai fost tocmai discretă.

Lotte păru îndurerată.

— Despre ce este vorba? exclamă Jon, care auzise destul. Ai avut un telefon în tot acest timp? Scoate-l, pentru numele lui Dumnezeu, și cere ajutor! Ce mai aștepți?

Lotte părea și mai nefericită.

— Nu-l mai am.

— Ce? La naiba, unde este atunci?

— A fost furat. A dispărut din prima zi.

Jon sări din scaun și începu să se plimbe. Se opri deodată și ne privi cu ură.

— Ce-i în neregulă cu voi toți? Tu ai un telefon, tu o armă – nu spuneți nimic despre ele și apoi reușiți să le pierdeți! SUNTEM PE O BLESTEMATĂ DE INSULĂ! N-AI CUM SĂ PIERZI NIMIC!

Niciunul din noi nu scoase o vorbă. Ieșirea păru să-l fi secătuit de ultima picătură de energie și se așeză înapoi privind-o disprețuitor pe Lotte.

— Un telefon. De ce n-ai pomenit nimic?

— Poate din cauză că am primit ordine stricte de la bun început să nu dezvălui faptul că aveam un telefon.

Lotte părea că era pe cale să plângă, ca la finalul unei certe lungi și violente.

— Ce anume trebuia să observi și să raportezi? am întrebat eu.

Se întoarse către mine și mă privi cu ochii mijiți.

— E ciudat că tocmai tu întrebi.

— De ce?

— Pe *tine* trebuia să te supraveghez.

Simțeam cum totul îmi aluneca printre degete ca săpunul în cada de baie.

— Pe mine?

— Da, pe tine.

Într-o încercare de a câștiga ceva timp și de a prelua iar controlul, m-am ridicat repede și m-am îndreptat către cafetieră. Cu spatele la ceilalți, am ridicat carafa și mi-am umplut încet ceașca încercând să gândesc repede.

— De ce? am întrebat eu încă fiind cu spatele la ei.

— Din câte am înțeles, erai candidatul imprevizibil, răspunse ea cu un soi de bucurie răutăcioasă.

Mi-am acoperit ochii cu mâna. Era prea mult. Mai mult decât mă așteptasem. L-am blestemat pe secretar și tot misterul pe care l-a țesut în jurul misiunii. Ar fi fost de mare folos să știu asta.

— Și-mi spui acum că ai făcut nu știu ce servicii secrete în armată și că ai adus o armă cu tine! Oare ce motive aș avea să cred că nu ești *tu* criminalul? continuă Lotte pe un ton isteric.

Pierdusem complet controlul situației și trebuia cumva să-l recapăt. Am făcut un pas către ea, însă Lotte se dădu înapoi; vocea îi deveni ascuțită.

— Nu te apropia! Tu ai fost! Oh, Doamne, tu ai fost! Cum am putut să fiu atât de proastă? Cum de mi-a scăpat asta? Tu ai

fost cel care a fost cu Anna, tu ai fost în barca gonflabilă cu colonelul, tu ai fost, tu, tu, tu, TU, TU, TU, CRIMINAL BLESTEMAT, CRIMINAL BLESTEMAT!

Am mai făcut un pas și am plesnit-o peste obraz. În șocul și liniștea densă care urmară loviturii, i-am prins fața în mâini și am rostit cu o voce foarte calmă:

— Nu sunt ucigaș.

Se holbă la mine. Avea ochii mari și panicați, aproape dați peste cap. Am privit-o fix și am mai rostit încă o dată calm și încet:

— Nu sunt ucigaș. Trebuie să mă crezi.

Deodată se relaxă și privirea îi căzu în pământ.

— Îmi pare rău, șopti ea. Îmi pare rău. Sunt atât de speriată.

Am continuat s-o țin, însă mai delicat. Îi simțeam toată greutatea doar sprijinindu-i capul în mâini.

— Ești speriată, pe bună dreptate. Este o situație foarte tensionată; nu există nicio reacție normală la așa ceva. Dar dacă vrem să ieșim de aici în viață, trebuie să cooperăm și să rămânem împreună. Trebuie să rezistăm până când ajunge ambarcațiunea mâine după-amiază, pentru că este singura noastră speranță.

— *Dacă* vine, spuse Jon cu vocea stinsă. Cine știe ce se întâmplă cu adevărat pe insulă? Poate că ne-au adunat pe toți aici ca să scape de noi. Cine știe ce vor scrie ziarele în următoarele zile? Accident de avion? Naval? Nu v-ați gândit la asta? Dacă asta își doresc, de fapt? Poate că la urma urmelor nu-i vorba despre niciun proiect.

Am simțit cum isteria se răspândea iar prin cameră. Lotte începu să tremure din tot corpul, speriată. Am încercat să preiau controlul înainte să fie prea târziu.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, nu putem face nimic acum. E mijlocul nopții, e încă întuneric și nu vom găsi ceva nici dacă încercăm. Sugerez să ne întoarcem în pat, toți. Fiecare în camera lui, cu ușa închisă sau să dormim toți în aceeași odaie. Imediat ce se luminează, cercetăm iar insula în căutarea celorlalți. Suntem prea obosiți și înspăimântați acum. Avem nevoie de somn și de lumină ca să facem ceva.

M-am uitat și la unul, și la celălalt. Două perechi de ochi obosiți și roșii mă priveau. Jon încuviință scurt. Lotte era încă lângă mine și am simțit-o cum se sprijinea de umărul meu. Măcar părea că o calmasem suficient cât să nu mai creadă că urma s-o omor.

— Pot să dorm în camera ta? întrebă ea cu vocea stinsă.

— Desigur, am răspuns eu, apoi m-am întors către Jon: E suficient loc pe podea pentru tine.

Clătină din cap.

— Merg în camera mea.
— Încuie ușa.
— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Se ridică de pe scaun și părăsi brusc bucătăria cu pași apăsați. Lotte și cu mine l-am urmat.

În timp ce ei urcau pe scări, eu am rămas în interiorul peretelui de la bucătărie încercând să-mi controlez respirația și gândurile. Să-i urmăresc până la capăt? Sau să mă întorc în subsolul meu și să mă străduiesc să înțeleg ceva din ce tocmai auzisem? Nu prea reușeam să-mi dau seama. Aveam senzația că mă aflam la un bal mascat și toți invitații își scoteau subit măștile doar ca să dezvăluie altele noi și grotești dedesubt. Lotte îl urmărea pe Henry? Henry mă urmărea pe mine? Sau era așa cum spusese Jon, că cineva încerca să scape de noi? Și dacă da, de ce? Părea atât de absurd, însă la fel părea orice explicație în acel moment. Teoriile se formau și se spulberau ca baloanele de săpun. Am început să respir din ce în ce mai greu și simțeam că o să leșin. Deodată pereții păreau mult prea strâmți, de parcă mă apăsau încet pe piept. Mă cuprinse un atac de panică.

Știam că trebuia să ies înainte ca momentele de frică foarte intensă, cu bătăi puternice ale inimii, transpirație, durere în zona pieptului, dificultăți respiratorii, amețeală sau amorțeală, uneori greață sau senzație de leșin, să se declanșeze cu toată forța și cu pași mărunți m-am mișcat prin perete până jos, în pivniță, unde am căzut în hol în patru labe, chinuindu-mă să respir. Mă luase amețeala și simțeam cum mă sufocam. Și cu cât încercam să respir, cu atât senzația de amețeală se acutiza. Buzele au început să-mi amorțească, la fel și mâinile. Știam ce se întâmpla, dar n-aveam cum să mai rezist acelor simptome ale atacului de panică.

M-am întins pe podea în poziție fetală și am încercat o tehnică de relaxare prin respirație, așa cum învățasem. „O respirație pentru fiecare colț al încăperii”, se arăta într-o carte pe care mi-o împrumutase cineva când atacurile de panică mi se agravaseră în Kyzyl Kum. Mă ajuta uneori, însă în acel moment era mult prea târziu pentru șmecheria asta. Stăteam pe o parte și mi-era greață; am încercat să mă întorc pe burtă, dar era și mai rău. Am dat să mă ridic, însă din cauza amețelii am ajuns tot pe spate cu picioarele ridicate.

Lumina galbenă a subsolului-peșteră făcea camera să pară și mai mică și am vrut, însă fără să reușesc, să alung gândul că mi se termina oxigenul. Asta-i cea mai rea parte la atacurile de panică, imediat ce ai un gând, ai senzația că se materializează, indiferent cât de puțin probabil sau fantastic poate să fie. Inima-mi bătea tare. Tavanul cobora din ce în ce mai mult, respiram din ce în ce mai greu și aveam privirea încețoșată. M-am ghemuit din nou în poziție fetală și am încercat să mă

concentrez asupra ceasului de pe perete; minutele treceau, zece, cincisprezece, treizeci. Panica venea și trecea în valuri, dar fără să se oprească.

Și apoi mi-am amintit de sticluța cu analgezice pe care am luat-o din centrul medical. Sau nici nu uitasem? Așteptam doar momentul potrivit s-o deschid? Scuza perfectă.

•

Când m-am întors din Kyzyl Kum, eram dependentă de FLL. Cel puțin așa mi-au spus doctorii. Nu eram atât de sigură. Prima oară, unul dintre doctorii de pe teren îmi dăduse FLL după ce m-am plâns că nu mă puteam concentra. Deoarece îmi era din ce în ce mai greu să întreprind ceva pe măsură ce situația în Kyzyl Kum devenea haotică. Migrenele de pe urma exploziilor durau cu săptămânile. Simțeam în permanență un vâjâit în cap, din ce în ce mai puternic. Doctorul care mi-a dat FLL mi-a explicat că era un medicament experimental pentru oameni care aveau probleme serioase de concentrare. Că nu fusese testat și că nu se cunoșteau prea multe despre efectele pe termen lung. Iar partea bună era că în urma experimentelor au fost raportate efecte pozitive. Și chiar dacă în cazul FLL nu existau suficiente studii clinice pentru a fi folosit în sistemul de sănătate de acasă, medicamentul era bun. Vraiștea din capul meu dispărea și puteam deodată să muncesc cu mare putere de concentrare până când, efectiv, finalizam ceva, chiar dacă eram înconjurată de haos.

La început luam pastilele doar când eram extrem de stresată. Nu mi se părea nimic ciudat. Alții beau; eu nu beam. Deși în trecut mă autotratam uneori cu alcool, nu îndrăzneam să fac asta atunci, pentru că aș fi devenit mult prea neîndemânatică și mahmură. În plus, sufeream și de anxietate excesivă, care-mi agrava durerile de cap. FLL nu avea efectele astea, dimpotrivă, mă făcea să mă simt mai calmă și mai concentrată în loc să fiu bombardată în permanență de gânduri îngrijorătoare. Treptat, am început să iau tabletele aproape în fiecare zi, fiindcă mă țineau pe linia de plutire. Alți oameni aveau nevoie ca eu să fiu sănătoasă și aptă de muncă. Și cu toate astea, nu-mi părea a fi un obicei. Mă puteam abține fără probleme într-o zi liniștită.

În timp, efectele adverse și-au făcut apariția. Nu puteam să dorm. În loc să mă relaxez, stăteam trează, holbându-mă la tavan sau încercând să-mi ordonez viața. Am ajuns din ce în ce mai epuizată și am început să iau somnifere ca să mă pot odihni. Din această cauză, simțeam că nu mai eram pe linia de plutire. Gândurile mi-au devenit din ce în ce mai confuze, iar mâinile îmi tremurau. Așa că luam alte pastile ca să scap de tremurat. În același timp, situația din regiune se tensionase și devenise din ce în ce mai periculoasă, atât în afara taberei, cât

și înăuntrul ei. Intram constant în conflict cu armata, cei care voiau doar să bombardeze întreaga regiune. Oamenii mă evitau. Am început să fac greșeli. La început mici, iar ulterior de neiertat.

Când am fost în cele din urmă trimisă acasă și internată, mi-au argumentat că era din cauza dependenței și că trebuia să intru la dezintoxicare. Am acceptat, însă în sinea mea n-am crezut niciodată că FLL era problema. Pentru mine n-a fost chiar atât de greu să nu mai iau pastilele, mai ales când m-au amenințat că o vor lua pe Siri de tot dacă nu treceam cu bine de programul „Abstinență în doisprezece pași". Centrul de dezintoxicare la care am fost mutată a fost, probabil, cel mai deprimant loc în care am fost vreodată, incluzând aici și tabăra de la Kyzyl Kum. Aveam sesiuni de terapie în grup, în care mineri de la Kiruna cu nasurile roșii de la vin de Porto plângeau despre cum au băut banii obținuți din vinderea Volvo-ului familiei, iar tinerii membri de partid suspinau după slujbele de rang înalt pe care le rataseră din cauza cocainei de import.

Mințeam la adunările alea. Mințeam cum n-o făcusem niciodată până atunci. Jucam cel mai bun rol al vieții mele, plângeam și tremuram, sau negându-mi problema ori având revelații. Prestația mea era răsplătită cu aplauze la scenă deschisă și aprecieri pentru eforturile mele. Nu mi-a descoperit nimeni gândurile, sentimentele ascunse. Și chiar dacă și-au dat seama, atunci nu-i prea interesa. Oricum, nu conta pentru mine; am mințit până când am scăpat de tratament, am părăsit centrul de dezintoxicare și m-am întors acasă, la vechea mea slujbă. Am fost externată în octombrie, într-o zi în care lumina zilei abia dacă răzbătea prin norii groși. Am stat în cerc și toți mi-au spus câte ceva în semn de la revedere. Ne-am îmbrățișat și am schimbat obligatoriile date de contact. Când am ajuns acasă, am aruncat toate bilețelele alea și am dus gunoiul imediat la ghenă.

Apoi am revenit la viața de zi cu zi, ternă și lipsită de culoare. Întoarsă la slujbă, am cerut misiuni mai puțin solicitante, folosind ca scuză starea mea. Aș putea spune că, efectiv, stăteam degeaba. Zi după zi. Colegii mei se chinuiau să pretindă că totul era normal, dar îi vedeam cum mă urmăreau și mă evitau, așa cum ocolești un accident de mașină, însă fără să te poți abține să nu privești. Uneori, când voiau să mă intervieveze ziariștii de la unele ziare sau primeam o invitație la vreo emisiune TV ca să comentez despre situația din Kyzyl Kum, refuzam. Alteori le scriam, dându-mă drept secretara mea, care-i informa că aveam nevoie de liniște și pace din motive nu tocmai clare. Sau le scriam că,

din păcate, nu eram în oraș. Nici măcar nu-mi păsa dacă-și dădeau seama că nu era așa. După serviciu, mergeam direct acasă și petreceam serile singură. Uneori mă gândeam la Henry. Era iarnă și era întuneric tot timpul.

Vineri seara, la sfârșit de săptămână, mergeam să le vizitez pe Siri și Nour. Încercam să găsesc o scuză pentru care să anulez de fiecare dată, deși îmi era mereu dor de Siri. Nu discutaserăm niciodată despre când avea să revină acasă. Uneori o surprindeam pe Nour analizându-mă când credea că mă uitam în altă parte. Am mai observat că nu voia să mă lase singură cu Siri pentru perioade lungi. Părea că pe ea n-o păcălisem.

•

M-am târât până la hainele mele, am scos sticluța de analgezice din buzunar și mi-am turnat mai multe tablete în palmă. Erau atât de familiare, niște medicamente-minune care trebuiau să fie acolo de multă vreme, care ar fi trebuit să fie mereu acolo. Erau albăstrui și rotunde. Mă costaseră atât de mult; doctorii și terapeuții de la clinică ar fi fost de părere că aproape mi-au ruinat viața. Am dat toate gândurile deoparte și am vârât pastilele în gură. Am înghițit și am așteptat să dispară senzația de panică, așa cum se întâmpla de obicei. Eliberarea aia, ca un val care se retrăgea, ca o furtună care trecea. M-am întins din nou pe o parte, așteptând în continuare, respirând. Și apoi, încet, am simțit cum panica dispărea, dar nu era chiar cum îmi imaginasem. Mă simțeam ciudat, amețită, de parcă aș fi fost într-un balon. Nu prea reușeam să mă orientez în cameră. Probabil că nu mai aveau același efect ca înainte, când le luam zilnic, uneori chiar de câteva ori pe zi. Tocmai ce înghițisem un pumn de pastile și nu știam exact cum aveau să mă afecteze. Și totuși, era mai bine. Totul era mai bine.

Stând pe spate, mi-am eliberat mintea de orice gânduri negative. Respirația începea să-mi revină la normal. Ochii îmi hoinăreau peste tot pe tavan. Și atunci, am văzut. Adânc, într-un colț. Un ochi mic și negru. O cameră video. M-am ridicat, clătinându-mă, și am încercat s-o ating cu mâna. Era prea sus ca să pot ajunge la ea, așa că am tras cu greu un scaun și m-am cățărat pe el, cu picioarele tremurânde. Chiar arăta ca ochiul unei camere video. Mi-am fluturat mâna prin dreptul ei, cum fac copiii când se văd pe camera de supraveghere a unui magazin. Era imposibil să-mi dau seama dacă funcționa.

Am coborât de pe scaun și m-am uitat de jur-împrejur prin odaie. Într-o parte era un taburet din metal cu trei picioare. L-am luat, m-am urcat pe scaun iar și am azvârlit cu toată forța taburetul în perete, chiar lângă camera de supraveghere. A lăsat o urmă mică, nimic mai mult. Am întors taburetul și am

încercat să mă folosesc de picioarele lui. A funcționat mai bine. Peretele a cedat un pic și după alte câteva izbituri am reușit să fac o gaură. Am băgat mâna și am tras de cameră un pic. Era atașată de perete cu niște cabluri. Un bec albastru mic se vedea pe carcasă. Se pare că funcționa. În ciuda stării în care mă aflam, știam ce însemna asta. Cineva mă urmărea.

Deodată, am simțit că nu mai suportam. O decizie pripită. Am apucat camera, am tras de ea cu toată puterea, desprinzând-o din perete. Un ghem de cabluri apăru. Luminița albastră se stinse încet. Am pus camera pe podea, am luat taburetul din metal și am lovit. La prima încercare, taburetul a izbit podeaua la câțiva centimetri de cameră; am nimerit din a doua. O bucată neagră din plastic zbură. Apoi lentila se făcu țăndări și câteva cioburi ajunseră pe podea. Mi-a trecut prin minte că, dacă eram urmărită în momentul ăla, atunci știau deja că am găsit camera, dar nu conta, pentru că oricum mă hotărâsem că nu-mi păsa. Când am terminat, mi-am tras hainele la nimereală, am vârât arma la spate, la betelie, și m-am cățărat afară prin trapă.

•

Am stat în lada frigorifică o vreme, străduindu-mă să-mi amintesc codul. În cele din urmă am reușit să deschid. Am ieșit din centrul medical, luând-o apoi pe hol. În casă era o liniște perfectă, de parcă era cu adevărat cufundată în somn. Nu doar oamenii dinăuntrul ei, ci casa în sine. Am deschis ușa principală. Mă simțeam ca atunci când eram adolescentă și încercam să mă strecor beată în casă fără să știe Nour, doar că de data asta mă furișam afară. Imediat ce am ieșit pe ușă mi-am dat seama cât de frig era. Vântul nu mai bătea cu intensitatea unui uragan, însă era încă rece și neiertător. Era prima oară când mă aflam afară, expusă, după două zile și mă simțeam ciudat, ca și cum m-aș fi schimbat de haine într-o piață publică.

Am stat pe gazonul din fața casei, în picioarele goale, privind marea. Nu se vedea nimic din nicio direcție. N-aveai unde să mergi, nu era nicio ușă la care să bați, niciun număr de urgență la care să suni. Începeam să mă simt de parcă eram iar în tabăra de la Kyzyl Kum. Poate că nici nu plecasem vreodată.

În timp ce picioarele îmi amorțeau încet, încet din cauza frigului, am stat acolo și am încercat să mă gândesc cu calm la ce urma să fac. Mi-a trecut prin minte să vorbesc cu Jon. Orice se petrecea pe insula aceea, aveam impresia că el nu era implicat. Și dacă era, atunci era un actor mult mai bun decât mi-aș fi imaginat. Din momentul dispariției mele n-arătase decât că era cu adevărat confuz și supărat de ceea ce se

petrecea. M-am întors în casă plănuind cum să-i explic că nu eram moartă, dar apoi mi-am dat seama că era un lucru evident, desigur, când avea să mă vadă cu ochii lui. Și pe urmă m-am gândit că poate nici n-avea să fie nevoie să dau o explicație.

•

M-am strecurat pe scara principală încet și cu discreție, lăsându-mi mâna să alunece pe sculpturile extravagante din lemn. Odată ajunsă în hol, am făcut la stânga, departe de aripa în care se aflau camerele lui Henry și Lotte. Am mers la ușa masivă a lui Jon, am tras aer în piept și am bătut. Niciun răspuns. N-am îndrăznit să bat din nou, pentru că aș fi făcut prea mult zgomot, însă am încercat clanța. Ușa nu era închisă. Am întredeschis-o și am tras cu ochiul în cameră; apoi am deschis mai mult, cu un scârțâit. Am făcut câțiva pași înăuntru. Ușa de la baie era larg deschisă, dar nu era nimeni înăuntru. O geantă neagră din piele pentru articole de toaletă se bălăngănea pe marginea chiuvetei, iar pe podea erau niște prosoape de mâini. Capacul și colacul WC-ului erau ridicate. Însă nici urmă de Jon.

•

Am auzit un zgomot, dar nu mi-am dat seama de unde venea. Am dus mâna la arma de la betelie și am scos-o. O simțeam rece și grea. M-am strecurat cu atenție înapoi în hol. Ușa de la camera lui Henry era tot întredeschisă. Simțeam că amețeam, iar inima-mi bătea cu putere; ceva îmi făcea ochii lipicioși și am înțeles repede că era transpirația rece care mi se prelingea de pe frunte pe tot trupul. Am mers către camera lui Henry și am încercat să trag cu ochiul. Lotte era în pat, băgată sub pătură.

— Lotte! Lotte!

Nicio reacție. Am făcut câțiva pași spre ea. Stătea cu spatele la mine și de sub un capăt al păturii se vedea un pic din halatul ei pufos. I-am atins umărul. Nicio reacție. Am zdruncinat-o mai tare și s-a întors pe spate lipsită de viață. I-am strigat numele și am zdruncinat-o cu putere, însă nu s-a întâmplat nimic. Inima îmi bătea nebunește și o auzeam în urechi de parcă aș fi stat lângă un marfar. Am încercat să gândesc, dar aveam senzația că era în van. Nu rămăsese decât un singur răspuns la toate întrebările. Am auzit un sunet în spatele meu și m-am întors, iar în mâna mea arma se simțea curios de grea.

În ușă stătea Henry. Mâna îmi tremura în timp ce țineam arma îndreptată către el, așa că a trebuit s-o țin cu ambele mâini. Ne-am uitat unul la altul. Câteva secunde trecură fără ca vreunul din noi să spună ceva.

— Deci tu ai fost, am zis eu în cele din urmă, cu senzația că vocea îmi suna ciudat.

— Da, eu am fost, confirmă Henry pe un ton stins. Însă nu este ceea ce crezi. Lasă arma jos, ca să-ți explic.

Făcu o jumătate de pas în față. Am tras mecanismul de siguranță.

— Nu te apropia! Să nu îndrăznești să te apropii de mine.

Henry rămase nemișcat.

— Anna, spuse el cu o voce joasă și fermă. Lasă arma! Îți pot explica. Nu ești în apele tale. Ce ai luat?

Mai înaintă o jumătate de pas.

— NU TE APROPIA! am urlat eu.

Sudoarea îmi curgea în ochi; îmi simțeam corpul rece și lipicios. Arma părea absurd de grea în mâinile mele, iar brațele îmi tremurau vizibil.

— Un dosar despre mine și o armă în seif! m-am forțat eu să spun. Persoane dispărând una după alta! Știai, știai de la început, tu ai fost cel care m-a lăsat inconștientă în centrul medical, nu-i așa?

— Da, eu am fost.

— Tu ai fost cel care i-a făcut pe toți să dispară, nu-i așa?

— Da, eu am fost, dar ascultă-mă, te rog, Anna, *nu este așa cum crezi*, dacă ai lăsa deoparte arma…

Făcu brusc câțiva pași repezi în direcția mea, întinzând mâna spre armă. Am închis ochii și am tras.

Henry fu catapultat înapoi, tocmai până la perete, și se prăbuși. O dâră de sânge i se prelingea de pe frunte. Peretele din spatele lui era împroșcat cu roșu. Pe podea era ceva ca ovăzul. Corpul îi mai zvâcni de câteva ori și apoi alunecă până când rămase pe jumătate întins, ca o păpușă aruncată într-un colț. Am dat drumul armei pe podea și am plecat din cameră, am străbătut holul, am coborât scările și am ieșit pe ușă.

Părea că urma să fie o zi frumoasă. Vântul se potolise și norii începeau să se împrăștie. Câteva raze de soare luminau gazonul care lucea în nuanțe ireale de cenușiu și argintiu. Am mers în picioarele goale prin iarbă și am coborât până la scara de la marginea stâncii. Pescărușii survolau apa, iar soarele strălucitor dansa pe marea liniștită, de parcă bancuri de pești aurii ar fi înotat chiar la suprafață. Mi-am legănat piciorul peste marginea stâncii și am observat că aveam stropi de sânge până sus pe pantaloni. Dedesubt, vedeam spuma albă a valurilor care spăla stâncile și mănunchiurile de alge de la marginea apei. Valurile veneau unul după altul, iar și iar, ca un perpetuum mobile. M-am uitat în larg. În depărtare, la orizont am văzut apropiindu-se un elicopter. Întâi unul, apoi două.

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDIEI
MAI 2037

Colonelul

Colonelul Per Olof Ehnmark stătea în fața lor. Arăta groaznic. Avea ochii roșii, iar carnea părea să-i atârne pe oase ca o pătură grea trasă peste o ramură firavă. Lăsa impresia că abia se putea ridica. În jurul lui plutea un miros vag, dar inconfundabil, de băutură. Nu părea să-i pese.

Investigatorul principal fu cel care începu. Hotărâseră împreună. Anchetatorii în vârstă cu funcții militare preferau să interogheze bărbații. Se întinse după reportofon, apăsă butonul și se aplecă puțin, de parcă n-ar fi avut încredere în capacitatea lui de a înregistra sunetul din cameră.

— Caseta înregistrează. Primul interogatoriu al colonelului Ehnmark. Aș vrea mai întâi să vă mulțumesc pentru că v-ați făcut timp să ne ajutați.

— Nu prea cred că aveam de ales, zise colonelul cu o voce care suna la fel de obosită cum arăta și corpul lui.

— Desigur, aveți libertatea de a pleca oricând doriți, interveni ea.

— Păi, ce drăguț din partea dumneavoastră! spuse colonelul, fără să mai adauge nimic.

Nu părea că voia să le ușureze munca. Liniștea domni un moment, până când ea își înghionti discret partenerul. Trebuiau să înceapă.

— Deci? îl întrebă el încurajator pe colonel.

— Deci?

— Domnule colonel, am nevoie de o confirmare din partea dumneavoastră. Participați la interogatoriul acesta de bunăvoie?

Colonelul părea și mai obosit.

— Chiar trebuie să trecem prin procedura asta? Da…

— Poftim?

— Da, particip benevol la acest interogatoriu cu privire la incidentele petrecute pe Insula Isola. Deoarece presupun că despre asta vreți să vorbim?

Investigatorul principal se foi un pic, stânjenit.

— Îmi cer scuze, însă…

— Nu, desigur, eu sunt cel care trebuie să ofere informații aici. Da, particip de bunăvoie. Putem trece la subiect?

Umerii lui și ai ei se relaxară, iar el începu interogatoriul.

— Sigur că da. Bine, aș vrea să încep prin a vă întreba când ați aflat că Anna Francis era ținta?

— Ținta?

— Adevăratul candidat.

Colonelul păru să se gândească. Era imposibil să-ți dai seama dacă, într-adevăr, avea nevoie să se gândească sau dacă încerca doar să-i enerveze trăgând de timp.

— Am bănuit de la început. Din câte am înțeles despre proiect, ea avea profilul perfect. Și-n plus, auzisem zvonuri că ar fi…

Colonelul se opri. Investigatorul principal îl încurajă.

— Da?

— Păi, cum să-i spun? Ar fi existat posibilitatea de a fi constrânsă.

— Puteți fi mai clar?

— Nu știu; cred că au fost doar zvonurile pe care le-am auzit.

— În legătură cu ce?

Colonelul nu părea să se simtă comod și se foia în scaun.

— Că eșuase cumva spre finalul misiunii ei în Kyzyl Kum. Că a avut niște necazuri.

— Ce fel de necazuri?

Colonelul ridică din umeri.

— Nu știu, ceea ce se întâmplă de obicei, sindrom posttraumatic, droguri, căderi nervoase, niște decizii nesăbuite. Aceleași lucruri care, mai devreme sau mai târziu, îi afectează pe toți cei care fac genul ăsta de muncă. Aceeași veche poveste, după cum am zis.

— Și dumneavoastră ați fost detașat în regiunea aceea pentru o perioadă considerabilă de timp, nu-i așa?

Întrebarea fu pusă pe un ton blând, dar colonelul păru să remarce imediat amenințarea subînțeleasă.

— Da, și sunt absolut convins că mi-ați citit dosarul și ați aflat tot ce vă interesa. Însă dacă interogatoriul acesta se îndreaptă chiar și pentru o secundă către deciziile *mele* din trecut, greșite, am terminat, așa că ar fi bine să nu folosiți tactica asta cu mine. Sunt conștient că-mi puteți face viața un calvar, în multe feluri, dar sunt prea bătrân ca să-mi pese. Am pierdut deja cam tot ce însemna ceva pentru mine și, dacă nu mă înșel, voi sunteți cei care vreți să vorbiți cu *mine* acum. Înțelegeți diferența? Vreți ceva de la mine și, dacă doar îmi dați de înțeles că totul este un joc, mă ridic și plec de aici.

— Îmi cer scuze, domnule colonel.

Investigatorul principal părea mâhnit.

— Vă accept scuzele, spuse colonelul, însă nu părea prea convingător.

Investigatorul principal îi dădu un ghiont investigatorului secundar cum că trebuia să continue discuția, dar ea rămase

tăcută. Nu era încă vremea. Deci continuă tot el:

— Ați afirmat că ați auzit aceeași veche poveste despre Anna Francis. Ați mai auzit și altceva care să fie descris drept aceeași poveste veche?

— Păi, asta ar fi partea despre…, ezită colonelul.

— Continuați.

— Presupun că ar fi partea despre băiat.

— Partea despre băiat?

— Că l-a împușcat pe băiatul ăla. Asta a terminat-o.

— Puteți detalia?

Colonelul oftă adânc de parcă ar fi fost extrem de obosit de ei și de tacticile lor stângace.

— Nu, de fapt, nu pot și, dat fiind faptul că sunt convins că știți mai mult decât mine despre aceste incidente, mi se pare de-a dreptul inutil să stau aici și să speculez.

Investigatorul principal aruncă o privire pe hârtiile lui, însă, în realitate, se uita la mâinile ei. Făcea un cerc cu degetul arătător, încercând să-i spună să continue. Aveau micile lor semne. O ridicare ușoară a degetului însemna „rândul meu”, îndreptat înainte însemna „continuă să întrebi despre asta”. Era timpul ca ea să treacă mai departe, pentru a evita să-l enerveze degeaba. Și-n plus, obținuseră ce voiau.

— Bine. O lăsăm așa. Spuneați că ați suspectat de la bun început că ea era candidatul de care erau interesați. V-ați schimbat părerea?

— Mi-am schimbat-o când a dispărut, cum e de înțeles. Sau a murit. Sau oricum ar trebui să spun.

— Ați fost convins că era moartă când s-a întâmplat?

— Da, eram cu doctorița Katja, care a găsit-o. M-ați drogat? Presupun că da.

Își ridică privirea și-i privi pe amândoi cu ochii injectați. Ea mișcă degetul arătător înainte și înapoi: „Nu răspunde”.

— Îmi pare rău, domnule colonel, n-am autoritatea să dau niciun detaliu despre operațiune.

Colonelul chicoti; un râs lipsit de plăcere.

— Bineînțeles că m-ați drogat. Bănuiesc că Anna a făcut-o. În timpul cinei, presupun? Foarte bine, n-am observat nimic. Ați ales în mod clar un candidat potrivit. Inteligent din partea voastră să mă lăsați să văd cadavrul. Altfel, aș fi devenit în mod clar suspicios.

— Ați mai întâlnit-o pe Anna Francis înainte de a o cunoaște pe Insula Isola?

— Nu și sunt convins că știați deja și asta. A fost prima oară când am cunoscut-o.

— Care a fost prima impresie despre ea?

Colonelul se aplecă și rămase tăcut multă vreme. Când răspunse, păru să-și aleagă cuvintele cu mare atenție:

— Părea încordată. Era evident că trăise sub o presiune extremă. Chiar dacă n-aș fi știut nimic despre ea, aș fi suspectat că a trecut prin experiența războiului; avea expresia aia în priviri pe care o au acești oameni.

— Cum adică?

— E greu de precizat exact. Dar lasă niște urme. Am văzut că era vigilentă. Nu stătea niciodată cu spatele la cameră; nu se lăsa niciodată descoperită în cazul unui atac. Și eu sunt la fel, deci recunosc comportamentul. Așa rămâi când trebuie să-ți păzești cu adevărat spatele.

— Ați descrie-o ca fiind stabilă?

— Da, așa cred. Nu era nebună, nici nevrotică, dacă la asta vă referiți. Lăsa impresia că era echilibrată. Însă era în gardă.

— Cum ați descrie relația ei cu Henry Fall?

— N-am prea înțeles-o. Uneori, se purtau de parcă nu se cunoșteau, alteori, că se știau. Părea să fie și mai vigilentă în legătură cu el și din acest motiv și Henry adopta aceeași atitudine față de ea. Când Anna a dispărut, teoria mea a fost că el trebuia să fi fost candidatul. Ar fi explicat vigilența ei. Dar apoi m-am gândit că ar mai fi putut să fie un motiv.

— Care anume?

Colonelul părea amuzat și-și plimbă încă o dată privirea de la unul la altul.

— În mod clar, nici măcar voi, cu experiența voastră, nu puteți fi atât de afectați de jocurile puterii și de tactici încât să nu vă gândiți la un motiv pentru care un bărbat și o femeie își acordă unul altuia o atenție sporită.

— A, la asta vă refereați. Înțeleg, spuse investigatorul principal.

Colonelul îi răspunse lui, însă o privi pe ea cu un licăr de amuzament în ochi:

— Sunteți complet sigur de asta?

— Poftim?

Investigatorul principal păru ofensat. Ea se gândea că trebuia să preia controlul în curând, din moment ce colonelul deținea avantajul și conducea interogatoriul. Când intrase prima oară în cameră, îi fusese greu să potrivească imaginea acelui bărbat distrus din fața lor cu aceea a ofițerului eficient despre care citise în rapoartele de pe Insula Isola, dar în acel moment începea să-i deslușească adevărata personalitate. Investigatorul principal continuă:

— Ați suspectat vreodată că nu era moartă?

— Inițial, nu, însă când a dispărut și Katerina Ivanovici, desigur că am început să mă gândesc. Era mult prea frumos ca

să fie adevărat.

— Prea frumos?

— Știți ce vreau să spun. Oamenii nu dispar așa, pur și simplu, când e vorba despre un astfel de proiect. Sunt prin preajmă de mult prea mult timp cât să știu asta.

Investigatorul principal își răsfoi documentele.

— Să ne întoarcem la momentul în care a dispărut Anna. Cum au reacționat ceilalți?

— Cu îngrijorare, aș zice.

— A fost vreo reacție care să iasă în evidență în mod special?

— Păi, Fall părea destul de afectat.

— Ați putea afirma că a fost cineva mult prea afectat?

Colonelul păru să înțeleagă încotro bătea investigatorul principal.

— Dacă întrebați dacă vreunul dintre ceilalți a început să devină suspicios atunci și acolo, răspunsul este nu. Era mult prea deștept pentru asta. Iar povestea de dragoste a fost acoperirea perfectă, desigur. A fost plănuită?

— Din păcate, nu vă pot…

Colonelul oftă tare.

— Nu puteți da detalii, da, știu. În orice caz, a fost o mutare deșteaptă, indiferent cine s-a gândit la ea.

Veni rândul ei. Voia să schimbe subiectul, de preferat fără să-l facă pe colonel suspicios.

— Să trecem mai departe. Ce a urmat apoi?

— Ne-am hotărât să cercetăm insula.

— Cine a avut inițiativa?

— Nu-mi amintesc.

Se lăsă pe spate și continuă să-l privească. Încerca să-și păstreze tonul blând.

— Alții cu care am vorbit au spus că dumneavoastră ați preluat inițiativa.

— Tot ce este posibil. Dar ar fi putut fi oricine; era cel mai la îndemână lucru de făcut.

— Aș vrea să mergem înainte în timp, continuă ea. Aș vrea să aud acum despre ce s-a întâmplat când ați primit instrucțiunile de la Henry Fall conform cărora trebuia să dispăreți.

Colonelul rămase tăcut un moment, gândindu-se. De data aceasta, răspunsul lui fu ezitant:

— A început când cineva a strigat că debarcaderul se desprinsese și, privind retrospectiv, trebuie să presupun că Henry Fall l-a slăbit când făcea parte din grupul de cercetare din jurul debarcaderului.

— Și atunci, ce ați făcut?

— Am fugit până la poalele stâncii și am scos barca. Fall s-a asigurat că doar noi doi vom ieși în larg. Von Post a vrut să vină și el, din câte îmi amintesc, însă Fall a refuzat.

— Deci ați urcat amândoi în barcă…

— Și acolo am primit instrucțiunile.

— Care au fost…?

— M-a informat că operațiunea se axa pe Anna Francis, așa cum suspectasem la început. Că nu era moartă, ci că ea era cea care ne observa pe noi și că testul de stres presupunea ca noi toți să dispărem unul după altul. Voiau să se asigure că făcea față presiunii și că asculta ordinele. Pe scurt, că nu ceda nervos.

— Ce fel de instrucțiuni tehnice ați primit?

— Trebuia să-mi pun în gură dispozitivul de respirat, să răstorn barca și să aștept sub ea, iar când ceilalți intrau înapoi în casă, întorceam barca, dădeam ocol insulei și mă întâlneam cu Katerina Ivanovici la locul de adunare de pe partea cealaltă a întinderii de pământ.

Ea căută printre hârtii, găsi o hartă a insulei și o puse în mijlocul mesei.

— Îmi puteți arăta cum ați înconjurat insula?

Colonelul se aplecă deasupra mesei și studie harta, arătând cu un deget cum înconjurase jumătate de insulă și ajunsese la un mal foarte îngust din partea de nord-est a casei, un loc care nu prea era vizibil dinăuntru, pentru că se afla chiar sub mansardă. Ca să ajungi acolo pe uscat, trebuia să treci prin mărăcinișul stufos de pe dealul abrupt.

— Am mers pe aici și am ajuns aici.

— Adică în adăpostul subteran?

— Da, în partea din spate a insulei, sub casă.

— A fost greu să ajungeți la locul de întâlnire fără să fiți observat?

— Nu, n-a fost o problemă. Toți ceilalți erau ocupați în casă și, desigur, Katja era deja în adăpost.

— Și barca? Nu exista riscul s-o remarce cineva la un moment dat?

Colonelul părea obosit.

— După cum vă amintiți, barca era gonflabilă. Am dezumflat-o și am luat-o cu mine.

— Deci să înțeleg că, atâta vreme cât ați participat activ la evenimente, operațiunea a decurs fără probleme.

— Da, așa aș spune. Oricât de crudă a fost.

Investigatorul principal interveni din nou. Ea îi aruncă o privire iritată. Nu plănuiseră să decurgă așa interogatoriul. Nu aprecia că nu urma protocolul.

— Care a fost impresia pe care v-ați făcut-o când vi s-au alăturat și ceilalți? Aparent, totul mergea bine?

— Da, asta a fost impresia mea.

— N-a fost nimeni care să aibă vreo îndoială în legătură cu acțiunile lui Henry Fall?

— La ce fel de îndoieli vă referiți?

— Păi, eu vă întreb.

— E greu să răspunzi când nu înțelegi întrebarea.

Erau amândoi aplecați peste masă.

— Au fost motive să credeți că Fall pierdea controlul operațiunii? insistă investigatorul principal.

Ea vru să-l oprească. Încercă să-i facă semnale cu degetul, să-i dea de înțeles să nu insiste, dar era prea târziu.

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți. De ce nu-l întrebați direct pe Fall?

Investigatorul principal își dădu seama prea târziu că îndreptase conversația pe o cale greșită. Se lăsă pe spate încercând să afișeze o expresie nepăsătoare.

— Din păcate, nu vă pot…

Colonelul părea din ce în ce mai nedumerit.

— S-a întâmplat ceva? E ceva ce n-a mers bine?

— Domnule colonel…

— A pățit ceva Anna? E moartă?

— Anna Francis este încă în viață, domnule colonel.

Ea îi trase una cu putere pe sub masă investigatorului principal. Trebuia să intervină, însă nu prea știa cum. Colonelul se aplecă peste masă și părea în acel moment că el îl interoga pe investigatorul principal.

— Deci problema e cu Fall. Ce s-a întâmplat? Și-a deconspirat rolul?

— Îmi pare rău, dar nu vă pot…, bâigui investigatorul principal ridicându-și mâinile în semn de disperare.

Colonelul se ridică și se aplecă peste masă. Fața îi era aproape de cea a investigatorului principal, care începu să țipe.

— Răspunde-mi sau o să-l întreb eu însumi!

— Din nefericire, trebuie să vă informez că asta ar fi imposibil. Henry Fall e mort.

Colonelul se holbă la el. Investigatorul secundar se abținu cu greu să nu-și îngroape fața în palme.

— Mort? Ce naiba…

— Îmi pare rău, domnule colonel, am crezut că știați, spuse ea încet, deși știa că nu era adevărat.

Ar fi fost de preferat ca el să nu afle niciodată, dacă s-ar fi putut evita să nu-i spună. Colonelul îi privea pe amândoi cu ochi sălbatici.

— Fir-ar să fie! Oh, Doamne… ce ați făcut?

Ea se aplecă deasupra reportofonului și rosti tăios:

— Interogatoriu finalizat la 12:36.

Apoi îl închise. Colonelul își luă haina, pe care o avea agățată de spătarul scaunului. Îi tremurau mâinile. Ieși din încăpere fără ca măcar să-i privească.

Katja și colonelul se întâlniră pe coridor. El mergea repede, cu capul în pământ și aproape că dădu peste ea. Katja tocmai se pregătea să-l salute, însă cuvintele îi înghețară când colonelul își ridică privirile și-i văzu expresia feței. Se aplecă spre ea și o întrebă tăios:

— Ai fost implicată în mizeria asta?

Gardianul din spatele lui veni și-l luă.

— Domnule colonel, îmi pare rău, martorii n-au voie să vorbească între ei.

Se holbă la ea fără să mai spună nimic. Se desprinse din mâinile gardianului.

— Fir-ar al naibii! exclamă el, uitându-se la ea cu ură și străbătând abătut coridorul.

Ea înghiți în sec și-și continuă drumul până la ușa camerei de interogatoriu.

•

— Când v-ați alăturat operațiunii?

Investigatorul principal punea întrebările. Partenera lui stătea tăcută, fluturând un stilou, evident pregătită să ia notițe. Ținea carnețelul înclinat, astfel încât Katja să nu vadă dacă scria sau nu. Katja se întrebă dacă asta era o tactică prin care s-o facă să se simtă nesigură.

— Imediat ce s-au hotărât asupra Annei Francis.

— Ce știți despre felul în care s-a ajuns la această decizie?

— Înțeleg că mai erau și alți candidați, dar au ales-o pe ea.

Investigatorul principal se uită prin hârtii și murmură:

— Ce știați despre trecutul Annei?

„Răspunde la întrebare, reflectă Katja. Nici prea mult, nici prea puțin. Răspunde la întrebare”.

— Știam de ea, însă la fel ca toți ceilalți.

— Cum ați aflat despre ea?

— Păi, din reviste, de la televizor… munca ei de la Kyzyl Kum.

— Dar știați mai multe despre ea decât ce se scria în reviste, nu-i așa? întrebă investigatorul secundar zâmbind.

Era un soi de intimitate și franchețe în felul în care vorbea. De parcă doar confirmau ceea ce ei deja știau.

— Păi, am avut acces la raportul despre perioada petrecută de ea în Kyzyl Kum, răspunse ezitant Katja.

— Și ce scria?

— Scria… nu mi se pare tocmai în regulă să discut despre asta aici. Știți, unele informații sunt…

— Secrete? o completă investigatorul secundar încă zâmbind curtenitor.

— Nu știu dacă am voie să răspund la întrebarea asta.

Investigatorul secundar se aplecă peste reportofon și spuse:

— Pauză.

•

Imediat ce reportofonul fu repornit, investigatorul secundar continuă:

— Katerina Ivanovici a arătat documentele în care Președintele ne autorizează pe amândouă să discutăm informațiile care se găsesc în dosarul secret SOR 234:397 Clasa 3. Întreb din nou: Ce informații erau în documentele care v-au fost arătate înainte să plecați pe insulă?

— Păi, erau ceva informații. Suferise de SPT, cum e de înțeles…

— Sindrom posttraumatic.

— Da, și am înțeles că avusese niște probleme cu consumul de FLL.

Investigatorul secundar o privi cu atenție, ridicând o sprânceană.

— Spuneți consum, nu abuz?

Katja se foi în scaun. Știa că avea să se vorbească despre asta și se simțea destul de bine pregătită.

— E greu de precizat. A trăit momente dificile pentru o perioadă destul de lungă de timp. Aș spune că nu e anormal să te autotratezi cu narcotice și medicamente împotriva anxietății sau să suferi de SPT în astfel de situații extreme. De fapt, toate astea sugerează că avem de-a face cu o persoană funcțională. Ar fi anormal să nu-ți permiți să fii afectat de astfel de evenimente.

— Înțeleg, spuse investigatorul secundar, chiar dacă părea că nu voia sau nu era în stare să înțeleagă. Acesta este motivul pentru care ați acceptat în cele din urmă ca ea să aibă acces la FLL pe insulă?

— Păi, nu… Nu. Nu cred că a fost o idee bună.

— Ați depus chiar o obiecție scrisă – de ce?

Întrebarea fu pusă cu același ton blând, dar și aspru.

— Mi s-a părut că era inutil de crud. Cineva care a reușit să se oprească n-ar trebui expus riscului de a recidiva. Nu în aceste circumstanțe presante.

Investigatorul secundar înclină capul de parcă nu prea reușea să înțeleagă.

— Și totuși, nu vreți s-o catalogați ca dependentă? Nici măcar în lumina evenimentelor petrecute?

— Nu, cred că e un cuvânt cam exagerat și înșelător.

— Știați că a urmat tratament pentru dependență?

— Da, știam și mai știam că fusese un succes.

— Cine v-a spus asta?

— Secretarul Nordquist. Și era evident și din raport.

Investigatorul secundar mai notă ceva, apoi continuă:

— Cum v-ați decis să acceptați în cele din urmă ca FLL să fie disponibil în centrul medical?

— Secretarul mi-a explicat cât de important era pentru noi să aflăm dacă era suficient de reabilitată cât să nu recidiveze, indiferent cât de presantă ar fi fost situația. Era de părere că nu ne puteam permite să alegem persoana nepotrivită când era vorba de poziția aceasta.

Investigatorul secundar se uită prin hârtiile ei.

— Astea au fost cuvintele lui? „Să alegem persoana nepotrivită?

— Da, din câte îmi amintesc.

Investigatorul secundar continuă să ia notițe. Katja se întreba ce tot scria.

— Deci, în cele din urmă, ați fost de acord să plasați FLL pe insulă, ca un fel de test de caracter?

— Da. Însă n-a fost întreaga operațiune un test de caracter? zise Katja, regretând instantaneu că întrebase.

— Cine a avut ideea să aduceți FLL pe insulă? întrebă investigatorul secundar.

Secretarul ar fi preferat să fie chestionat de investigatorul principal. Întotdeauna e mai ușor să vorbești cu un bărbat. Poate că știa că așa simțea; poate că de asta o lăsau pe ea să se ocupe de interogatoriul lui. Decise să nu se lase afectat. Însă nu prea avea chef să fie interogat de o târfă cicălitoare în uniformă.

— Cum adică cine a avut ideea?

— Așa cum am întrebat. Cine a avut ideea să aduceți FLL pe insulă?

— Va trebui să trec prin notițele mele, dacă vreți un răspuns la întrebarea asta. Nu-mi amintesc altfel.

Ea îi oferi un zâmbet dezarmant, de parcă exact asta aștepta să răspundă.

— Nicio problemă! Avem tot materialul aici. Putem face o mică pauză ca să căutați.

Secretarul clătină din cap. *La naiba*!

— Nu, ar dura prea mult până să găsesc. Nici măcar nu-mi amintesc pe unde am notat asta.

Zâmbetul ei deveni și mai larg. Secretarului îi părea că semăna cu un șarpe gata să-și înghită prada.

— Putem lua o pauză? Ca să aveți timp să căutați ce aveți nevoie să știți și să răspundeți la întrebările astea? La urma urmelor, e timpul dumneavoastră, așa că sunt convinsă că n-o să dureze chiar *atât de* mult. Și-n plus, noi avem tot timpul din lume. Deci…, zise ea și întoarse privirea către colegul ei, care încuviință scurt.

— Bine, pauză la 16:49…

Secretarul scutură din cap și flutură din mână.

— Nu, nu… nu e nevoie. Putem continua.

Ea îl privi cu capul înclinat. Îi dădea senzația că secretarul luase o decizie.

— Atunci, vă întreb a treia oară: cine a avut ideea?

Bărbatul trebuia să spună ceva. Își drese vocea și răspunse:

— A fost o întâlnire în care s-a discutat despre ce slăbiciuni ale candidatului trebuie testate. Iar asta era pentru noi destul de îngrijorător, având în vedere trecutul Annei Francis legat de dependență. Era crucial să aflăm cât de grav era. Și apoi cineva a sugerat ca drogul să fie disponibil și astfel să vedem dacă-l lua în condiții de stres intens.

— Deci a fost ideea dumneavoastră? insistă ea.

— Nu-mi amintesc a cui a fost.

Cu același zâmbet amuzat pe care și-l păstrase tot timpul pe buze, ea luă câteva foi de hârtie din fața ei, găsi ce căuta, dădu la pagina potrivită și începu să citească textul cu voce tare:

— „Prin urmare, secretarul sugerează ca FLL să fie disponibil pe insulă, pentru a vedea dacă AF va recidiva în timpul unei situații extrem de stresante". Procesul-verbal al ședinței din 16 ianuarie. Vă sună familiar?

— După cum am menționat, a fost o discuție, răspunse înțepător secretarul. Nu-mi amintesc dacă am fost eu sau altcineva care a venit cu ideea.

— Există vreun motiv pentru care să ne îndoim de acuratețea procesului-verbal?

Secretarul mormăi ceva în barbă. Ea continuă să se holbeze la el cu sprâncenele alea afurisit de îngrijite și de ridicate. Se uită la partenerul ei, care părea să se gândească la altceva, privind dincolo de capul secretarului. Nu prea avea ajutor.

— Vă rog să răspundeți la întrebare, spuse ea refuzând să cedeze.

— Nu. Nu este, răspunse laconic secretarul.

Investigatorul principal ieși din reverie. Începu să caute prin documentele din fața lui. Investigatorul secundar se aplecă și-i șopti ceva, iar el încuviință scurt înainte să vorbească:

— Aș vrea să discutăm puțin despre cum a fost selectată Anna Francis. Este adevărat că v-ați împotrivit ca ea să fie unul dintre candidați? Că Președintele a fost cel care a vrut-o?

— Este adevărat că Președintele a sugerat-o.

— Erați de altă părere?

— Erau și alți candidați cu alte calități.

— Și care anume considerați că erau slăbiciunile Annei?

— Într-o organizație de genul grupului RAN, este important ca oamenii să se concentreze asupra scopului. Să fie pragmatici. Să vadă imaginea de ansamblu.

Secretarul simțea că se afla pe un teren sigur. Își dădea seama din propria voce. Părea mai normală, mai încrezătoare.

— Și Anna Francis nu se potrivea acestui profil?

Revenise iar afurisita cu sprâncenele. Secretarul se făcu că nici n-o vede; continuă, în schimb, să se uite la investigatorul principal când răspunse:

— Să admitem doar că avusese probleme cu astfel de lucruri înainte.

— La ce vă referiți? întrebă ea, care nu voia să renunțe nici în ruptul capului.

— Metoda asta socratică pe care o folosiți este destul de enervantă, izbucni secretarul. Nu puteți să întrebați, pur și simplu, ce vreți să știți?

Ea încă zâmbea. Iar el își dorea ca ea să-și șteargă odată rânjetul ăla.

— Cu mare drag, dacă intrați în câteva detalii, zise ea. De ce erați împotriva Annei Francis?

— Era prea obsedată de etică.

Investigatorul secundar ridică și mai mult din sprâncene.

— Dumnezeule, ce obiecție neobișnuită! Prea obsedată de etică? Nu credeți că etica servește în grupul RAN?

— E o diferență între a avea etică și a suferi de sindromul Ierusalim, care se manifestă prin „transformarea" persoanei în Iisus. Uneori trebuie să iei decizii dure și nu servește la nimic dacă ești sentimental.

Îi aruncă investigatorului principal o privire stăruitoare, din moment ce trăia sub impresia că el îl înțelegea mai bine. Însă bărbatul rămase tăcut, permițându-i partenerei lui să continue:

— Și așa era?

— Păi, a fost destul de evident că a fost implicată sentimental în timpul unor situații sensibile din Kyzyl Kum, nu-i așa?

— La ce situații vă referiți?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă secretarul, deja obosit de întreaga situație. Nu mai stați acolo rânjind și pretinzând că habar n-aveți ce s-a întâmplat când n-a mai urmat ordinele.

Își regretă ieșirea imediat când văzu că zâmbetul investigatorului secundar deveni și mai larg.

— Știu ce s-a întâmplat, dar sunt foarte curioasă să aflu ce anume considerați dumneavoastră a fi sentimentalism excesiv.

Secretarul rămase tăcut. Era afectat de faptul că ea fusese cea care-l făcuse să-și piardă cumpătul.

— Oare nu cumva catastrofa s-a petrecut tocmai din cauza faptului că n-a ascultat-o nimeni? interveni investigatorul principal.

Secretarul oftă adânc.

— Nu, n-am înțeles așa. Ea a fost problema. Un civil în misiune de ajutorare pe teren nu trebuie să dețină controlul. Ea trebuia să se supună superiorilor din armată.

— Chiar dacă se înșelau?

Secretarul își încrucișă brațele la piept și nu mai spuse nimic. Investigatorul principal se uită prin hârtii și continuă:

— Deci se pare că n-ați fost niciodată prea încântat de Anna Francis, în calitate de candidat?

— Avea și puncte forte, și puncte slabe. Asta era valabil pentru toți cei pe care i-am luat în considerare, răspunse scurt secretarul, pe urmă își țugui buzele și privi în altă parte.

— Ați fost prima care a dispărut din casă, după Anna. Ne puteți povesti?

Investigatorul principal așeză pe masă cafeaua pe care un gardian în uniformă o adusese cu o clipă în urmă. Tocmai reveniseră după o scurtă pauză; Katja fusese la baie când investigatorul secundar comandase cafea pentru toți. Katjei i se părea că investigatorii arătau obosiți. Se întreba cu cine mai vorbiseră până atunci și cine mai rămăsese pe listă. Nu prea înțelegea de ce era atât de important pentru ei să aibă o imagine clară a fiecărui detaliu și, mai presus de orice, nu pricepea de ce se desfășurau interogatoriile acolo și de ce erau conduse de ofițeri ai serviciilor secrete. Își dădea seama că misiunea nu decursese bine, dar nu știa de ce. Iat-o deci iar acolo, încercând să-și amintească să răspundă, pur și simplu, la întrebări. Era mai greu decât se așteptase; părea că tot spunea prea mult față de cât voia să spună. Însă asta era o întrebare la care putea răspunde.

— A fost un plan destul de simplu. Aveam o cameră jos, la Nivelul Strategic; imaginile erau trimise pe ecranul ceasului lui Henry. Calitatea nu era prea bună, dar puteam măcar să vedem unde se afla Anna. Henry „aranjase" debarcaderul când cercetase insula împreună cu Franziska și Jon. Ei erau ocupați la debarcader. Eu m-am strecurat înăuntru înaintea lui, iar el a intrat imediat ce a avut posibilitatea. Am înscenat o luptă între noi și, când Anna a urcat, am rămas pe podea într-o baltă de sânge.

Investigatorul principal încuviința, de parcă evenimentele în speță erau deja știute, cum de altfel așa și era.

— Și ce s-a întâmplat când ea a ieșit?

— Noi speram să se întoarcă în lada frigorifică și să coboare imediat ce mă vedea zăcând acolo, presupunând că eram moartă. Important era ca ea să mă vadă. Și atât.

— Dar? insistă investigatorul principal.

— În schimb, ea a venit să mă examineze. Henry a fost nevoit s-o doboare.

— S-o doboare? întrebă investigatorul secundar, accentuând fiecare silabă.

Katja își drese vocea și răspunse:

— Da, cu o lovitură la tâmplă. N-a fost pusă în pericol; e un profesionist.

— Nu v-a fost teamă că i-ar fi putut afecta sănătatea?

Tonul investigatorului secundar era blând, dar privirea aspră.

— Repet, Henry este un bun profesionist, iar eu sunt medic. Eram conștienți că putea interveni o astfel de situație și că asta era o soluție optimă care să n-o pună pe Anna în pericol.

Investigatorul secundar se aplecă peste hârtiile ei și notă ceva. „Notițele alea. Ce-o fi scriind?" se întrebă Katja încă o dată. Investigatorul secundar continuă cu ochii tot în hârtii:

— Și după ce ați doborât-o?

— Am curățat sângele și am supravegheat-o până când a început să dea primele semne că-și revenea. Apoi Henry a plecat, eu m-am ascuns după ușa de la bucătărie și când ceilalți au fugit din spatele casei, am luat-o pe acolo până la adăpostul subteran. Și astfel am ieșit din joc.

— Interesant. Mi-ar plăcea să trecem la alt subiect. Să ne întoarcem la raportul pe care l-ați primit înainte de a ajunge pe insulă. Ce ați mai citit despre Anna Francis?

— Păi, a avut niște probleme pentru că n-a urmat ordinele.

— Puteți dezvolta un pic? o rugă investigatorul principal.

— I s-a cerut să nu mai negocieze cu armata.

— Și ce s-a întâmplat?

— A continuat să negocieze, dacă nu mă înșel. Pe la spatele superiorilor. Iar ei au aflat. Și pe urmă au fost niște necazuri.

— Necazuri?

— I s-a cerut să oprească negocierile o dată pentru totdeauna. Și apoi s-a iscat situația aceea…

Investigatorul principal consimți în semn de încurajare și spuse:

— Continuați.

— … când superiorii au vrut să sisteze negocierile, armata a atacat transporturile medicale. Mulți oameni au murit, într-un răstimp scurt.

— Și de unde știți toate astea? interveni investigatorul secundar, care din unele motive o neliniștea pe Katja, iar acesteia din urmă îi era mult mai greu să se apere de tehnicile anchetatoarei.

— Versiunea Annei despre incident se află în raport. La fel și cea a superiorilor ei.

— Care au fost consecințele?

— Cam pe atunci a început să cedeze nervos și să consume și mai mult FLL, dacă am înțeles bine. Pur și simplu, nu reușea să-și revină după incident.

Investigatorul secundar mai notă ceva, lăsând să pară că-și gândea următoarea mișcare, apoi întrebă:

— Ce părere aveți: A fost corect sau greșit din partea ei să nu asculte ordinele?

— Nu e de competența mea să evaluez, răspunse repede Katja iute.

„Fără speculații. Răspunde doar la întrebări”, reflectă ea.

— Voiau s-o aducă în fața unui tribunal militar. S-o trimită acasă, chiar atunci, știați asta?

— Nu.

Katja fu cât pe ce să spună că mai bine ar fi procedat așa, pentru că Anna ar fi fost cruțată de toate astea, dar se abținu. Investigatorul secundar o privi o vreme ca să vadă dacă plănuia să mai adauge ceva la răspunsul ei. Pe urmă se sfătui în șoaptă cu investigatorul principal. Acesta răsfoi paginile din fața lor, găsi ce căuta și-i înmână documentul.

— Acum aș vrea să mai vorbim despre ce s-a petrecut pe insulă, continuă chestionarea investigatorul secundar. Vă aflați acolo ca responsabil medical. Ați putea spune că resursele medicale erau suficiente pentru a gestiona traume severe, cum ar fi plăgile împușcate?

— Nu.

— Știați că era o armă pe insulă?

Katja nu anticipase întrebarea.

— Nu, nu știam asta.

— Înțeleg, zise investigatorul secundar fără să-și ia ochii de la Katja. Ce părere ați fi avut despre asta dacă ați fi fost consultată?

— Că era extrem de nepotrivit.

— Ce părere aveți despre faptul că n-ați fost consultată?

Katja ezită să răspundă. Fu surprinsă să afle despre armă, însă încercă încă o dată să-și amintească să nu speculeze despre lucruri care nu țineau de atribuțiile sale în misiune. În același timp, știa că n-avea să scape fără să spună ceva. Încercă să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Eram responsabilul medical de pe insulă, așa cum ați menționat. Bănuiesc că nu era sarcina mea să iau o astfel de decizie. Dar dacă vreți să-mi știți părerea, ei bine, e o idee foarte proastă.

— De ce? întrebă investigatorul secundar continuând s-o privească de parcă și-ar fi dorit s-o hipnotizeze.

— Păi, nu poți fi niciodată sigur despre cum poate reacționa o persoană în condiții extreme de stres și izolare, nu-i așa? Despre ce ar putea să facă…

— Dar dacă erați responsabil medical, nu credeți că era sarcina dumneavoastră să vă asigurați că aveați suficiente resurse pentru a trata orice fel de rană? N-ar fi trebuit să știți mai multe?

— Așa s-ar putea crede.

— Dumneavoastră ce credeți?

— Nu vreau să răspund la această întrebare.

Investigatorul secundar își luă, în sfârșit, privirea de la ea și se lăsă pe spate în scaun. În aceeași clipă, se aplecă în față investigatorul principal. Nu mai părea la fel de prietenos. „Se pricep la asta, chibzui Katja. Au experiență”.

— Bine. Să ne întoarcem la genul de informații pe care le-ați primit despre Anna Francis înainte. Mai e ceva ce ar trebui menționat?

Katja se gândi la ce ar trebui să răspundă. Salturile acestea constante prin timp și schimbările de subiect o făceau să nu fie sigură. Nu știa unde voiau să ajungă cu întrebările și nici ce anume spusese ea. Probabil că ăsta era scopul, se gândi Katja.

— Da.

— Ce anume?

— Păi, era că… Îmi pare rău, nu mă simt confortabil să vorbesc despre asta.

Katja trase aer în piept.

— Înțeleg, însă trebuie să dăm de capăt lucrurilor care s-au petrecut, insistă investigatorul principal.

— Da. Bine, a fost despre împușcătura aia.

— Spuneți-ne ce știți.

— Păi, a tras într-un civil din spital. Presupun că ăsta este motivul pentru care au trimis-o acasă, în cele din urmă.

— Cine era civilul?

Vocea investigatorului principal era joasă și neutră, dar corpul îi trăda atenția sporită. Investigatorul secundar își fixă privirea asupra ei.

— Era un băiat din sat.

— Care au fost circumstanțele?

— A intrat pe ascuns în spital. Ea a crezut că era cineva care voia să fure medicamente.

— Medicamente? Nu FLL? întrebă investigatorul secundar, care se aplecase și ea peste masă.

— Păi, probabil că se aflau în același loc, răspunse Katja încercând să-și amintească detaliile din raport.

„De ce vreau s-o apăr?”, se întrebă ea în sinea ei.

— Însă nu era așa?

— Nu, din câte știu. Căuta mâncare. A împușcat în cap un băiat de zece ani care furase un măr.

Investigatorul principal afișă un zâmbet mieros.

— Ei, aproape că am terminat! Au mai rămas doar vreo două întrebări în încheiere. Înțeleg că e solicitant, dar trebuie să avem o imagine clară a tuturor detaliilor.

— De ce? întrebă Katja.

Investigatorul principal se făcu că n-o aude, în schimb, întrebă dacă voia un taxi și-i chemă unul folosindu-se de telefonul negru de pe masă, de lângă reportofon. Katja simțea

că începea să se relaxeze. Investigatorul secundar stătea liniștită, revăzându-și notițele. Fără să-și ia ochii de pe ele, întrebă pe un ton blând:

— Știați că pe insulă nu era doar un singur candidat?

Katja tresări.

— Ce?

— Știați asta?

— Nu… îmi pare rău. Sunteți siguri?

Inima începu să-i bată deodată cu putere. Ce-i asta? Ambii investigatori se uitau la ea, studiindu-i fiecare reacție, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu pierdeau niciun indiciu care să dezvăluie dacă mințea sau nu.

— Reacția dumneavoastră sugerează că nu știați asta?

— Nu. Adică… așa e. Nu știam. Cine era?

— Din păcate, n-am voie să vă dezvălui informația asta, spuse investigatorul secundar.

— Totuși… ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea candidat? întrebă Katja clătinând din cap meditativ.

— Aș vrea să sărim direct la partea finală a operațiunii. Putem vorbi despre asta?

Jon își șterse sudoarea de pe frunte; degeaba, transpira abundent. Aerul din încăpere părea îmbâcsit.

Stătea acolo în camera luminată artificial, cu ferestre negre și asuda. Îl dureau genunchii. În fața lui erau așezați o femeie și un bărbat la vreo patruzeci de ani, investigatorul principal și cel secundar; ai fi zis că erau frați. Până atunci trecuseră doar printr-o serie interminabilă de detalii. Când a aflat și ce? Cine a spus aia? Dacă-și amintește ce s-a întâmplat și-n ce ordine… Răspunse cât de bine putu, în timp ce devenea nerăbdător. Președintele îi spusese clar că era necesar ca el să facă asta, așa că o făcea. Dar nu însemna că trebuia să-i și placă.

Investigatorul principal se întoarse către femeie și-i șopti ceva la ureche. Ea încuviință, luă un dosar de pe masă și i-l dădu. Investigatorul principal îl răsfoi, apoi îl puse la loc și așteptă răspunsul lui Jon.

— Dacă trebuie neapărat.

Investigatorul principal înclină capul.

— Pare că n-ați prea prefera.

— Pur și simplu, n-am chef.

— De ce vi se pare atât de greu? întrebă femeia, de parcă nici nu l-ar fi auzit.

Sau poate că-l ignora.

— De ce mi-aș dori să trec iar prin toată nebunia asta? Știți că nu mai dorm noaptea de când m-am întors de pe insula aia blestemată? M-ați distrus. Trebuie să știți că distrugeți oameni.

— Suntem foarte recunoscători pentru cooperarea dumneavoastră, declară mecanic investigatorul principal.

De fiecare dată când Jon avea ceva de obiectat, răspunsul era similar.

— Este important pentru noi să înțelegem ce s-a petrecut pe insulă, continuă investigatorul principal. Așadar, putem discuta despre etapa finală a operațiunii?

— Da. Îmi puteți da niște apă?

Investigatorul secundar luă carafa și-i turnă un pahar cu apă.

— N-o puteți întreba pe Lotte despre asta? întrebă Jon după ce luă o sorbitură.

— Lotte Colliander este scutită de aceste interogatorii. Ea va raporta direct Președintelui, mai ales că face parte din personalul lui, răspunse investigatorul principal.

Ea îi aruncă o privire plină de iritare; era de părere că spunea prea mult. Jon întinse paharul pentru a fi umplut din

nou, fără să scoată un cuvânt. Investigatorul principal i-l umplu și întrebă:

— Cum ați primit instrucțiunile lui Henry Fall?

Jon luă paharul și-l goli din trei înghițituri, apoi răspunse:

— A venit la mine în cameră și mi-a confirmat identitatea lui de agent secret. Mai avea ceva de spus în plus față de ce zisese deja în bucătărie, așa că a explicat situația, m-a lămurit că trebuia s-o drogheze pe Lotte… adică s-o împiedice să n-aibă o cădere nervoasă. Și a mai precizat că urma s-o mute în curând în adăpostul din spatele casei, unde așteptau ceilalți. Mi-a spus s-o iau pe cărare, în jurul casei, prin mărăciniș, de-a lungul peretelui, până la adăpostul subteran de sub colțul nord-vestic al casei. Mi-a zis că Anna era cea testată, nu noi, și că era în viață. Însă că situația devenise periculoasă de vreme ce nu știa unde-i era arma și că trebuia să ne punem la adăpost cât mai curând posibil. M-a rugat s-o iau înainte, pe scările care duceau către bucătărie, de la capătul holului, și apoi să ies pe ușa din spate a bucătăriei. Avea să vină și el cu Lotte în curând, doar că trebuia să-și strângă lucrurile.

— Și cum ați reacționat? întrebă investigatorul principal.

— Am făcut cum mi-a spus. Ce altceva aș fi putut face?

— Deci l-ați crezut? vru să afle investigatorul principal.

Jon se gândi.

— Da, povestea lui părea plauzibilă. Și, desigur, m-am simțit ușurat să aud că Franziska… sau, mai bine zis, ceilalți erau nevătămați.

Îi părea ciudat să-i rostească numele. Încercase s-o contacteze de câteva ori după misiunea pe insulă, însă primise mereu același răspuns. Că era ocupată și apoi că plecase din țară ca să se recupereze. Se întreba ce însemna asta. N-o mai văzuse la televizor de la experiența pe Insula Isola. Îi întrebase pe investigatori mai devreme despre asta, dar și ei spuseră cam același lucru: se odihnea după evenimentele trăite pe insulă. Poate c-o proteja cumnatul ei; dacă făceai parte din familia ministrului de Interne, probabil că nu trebuia să treci prin interogatorii.

— Deci ați ajuns la adăpostul subteran. Care era situația acolo?

— Destul de liniștită. Franziska tocmai sosise cu câteva ore înainte. Parcă de nicăieri. Și, vă dați seama, totul părea cam de domeniul fantasticului.

— Adică?

— Păi, ziceai că erai la Judecata de Apoi. Oameni pe care-i credeai morți. Iar ei, pur și simplu, erau acolo.

Jon se cutremură. Își aminti senzația ciudată pe care o trăise în adăpostul subteran. Cum ceilalți se holbau la el în lumina

oarbă din refugiu. Cum se simțeau toți de parcă n-ar fi fost siguri dacă erau vii sau morți. Cum încă se trezea noaptea, întrebându-se același lucru.

— Aproape că am terminat aici, spuse investigatorul secundar. Mai este ceva. Henry a vorbit de două ori cu dumneavoastră despre misiunea lui. Prima oară era și Lotte, însă a doua oară s-a întâmplat în camera dumneavoastră, nu?

Jon confirmă, iar investigatorul secundar continuă:

— Cum s-a prezentat Henry Fall când v-a dat informațiile în cameră?

— A spus că era agent secret și că avea misiunea de a o supraveghea și proteja pe Anna.

— Nimic mai mult? se miră investigatorul secundar privindu-l cu sprâncenele ridicate.

— Nu, răspunse Jon. Mai e ceva?

Veni iar rândul investigatorului secundar. Răsfoi hârtiile de parcă ar fi căutat ceva.

— Mai durează mult? întrebă secretarul aruncând o privire enervată la încheietura mâinii, deși nu mai avea ceas.

— Depinde doar de dumneavoastră, răspunse ea fără să-l privească.

— Aș dori o cafea, spuse el pe un ton plângăcios.

Ea se făcu că nu-l aude și începu interogatoriul cu un alt subiect de discuție:

— Deci, când ați decis să aveți doi candidați, respectiv Henry Fall și Anna Francis?

Secretarul înghiți în sec. Avea gura uscată. Chiar ar fi avut nevoie de o cafea.

— Am înțeles de la bun început că misiunea era mult prea amplă și riscantă ca să ne punem toate speranțele într-un singur candidat.

— Și toți gândeau așa?

— Adică?

— Știau toți că se aflau doi candidați pe insulă?

Secretarul încercă să înțeleagă ce întreba, de fapt, dar nu reuși.

— Ce insinuați? o chestionă el.

Investigatorul secundar își aranjă documentele până când avu în față o grămadă bine aranjată și apoi continuă să vorbească:

— Bine, să formulez așa: Știa Președintele că ați plasat doi potențiali candidați, Anna Francis și Henry Fall, pe insulă?

Secretarul simțea cum aerul devenea din ce în ce mai dens, ca înaintea unei furtuni.

— Ce întrebare prostească! spuse el. Nu înțeleg ce încercați să sugerați.

Investigatorul secundar îl privea. Nu mai era nicio urmă de zâmbet pe fața ei.

— Vă rog, răspundeți la întrebare, interveni investigatorul principal, reamintindu-i astfel că încă era acolo.

— Da, bineînțeles că l-am informat pe Președinte. De ce aș lua o astfel de decizie de capul meu?

— Președintele, rosti tărăgănat investigatorul secundar, zicea că habar n-avea că ați plasat un al doilea candidat pe insulă. El a crezut că Henry Fall era doar unul dintre cei care trebuiau s-o testeze pe Anna Francis.

Secretarului nu-i venea să creadă.

— Ce?!

Ea repetă, ca și cum n-ar fi auzit-o:

— Președintele zicea că nu știa…

Secretarul se ridică de la masă. Tremura din tot corpul.

— Ce naiba-i asta? Ce spuneți? Închideți naibii reportofonul ăla!

Fără vreun cuvânt și cu o expresie de satisfacție pe față, mândră că tocmai dăduse lovitura de grație, investigatorul secundar se aplecă și închise reportofonul.

•

Un pic mai târziu, ea se aplecă și apăsă butonul de înregistrare.

— Se reia interogatoriul. Haideți să revenim la întrebarea dacă l-ați informat pe Președinte despre planul de a plasa mai mult de un candidat pe insulă.

Secretarul vorbea repede și se bâlbâia.

— Am înțeles greșit întrebarea de mai devreme. Răspunsul este „nu”, am luat de unul singur decizia de a plasa doi candidați pe insulă. Am considerat că aveam autoritatea să iau o astfel de hotărâre fără a-l informa pe Președinte.

— Mai știa altcineva în afară de dumneavoastră cine era al doilea candidat?

— Doar cei din subordinea mea. Foarte puțini oameni.

Ea întinse mâna, iar investigatorul principal îi dădu un dosar. Nu-și dezlipi ochii de la secretar. Avea pupilele mari și negre. „A mirosit sânge”, reflectă el.

— Sunt unele documente, adăugă investigatorul secundar, în care confirmați că există un al doilea candidat și-i dați și numele. Dacă decizia aceasta a fost, în realitate, una oficială, cum de nu l-ați informat pe Președinte? Nu vi s-a părut corect să respectați scara ierarhică, fiind vorba despre o decizie de o asemenea importanță?

— Repet, am înțeles greșit întrebarea de mai devreme; am crezut că ați vrut să întrebați dacă n-ar fi trebuit să-l fi informat pe Președinte. Bineînțeles că așa ar fi trebuit să procedez. Dar n-am făcut-o.

— Henry știa că era candidat?

— Nu, răspunse secretarul. Nici Anna Francis, nici Henry Fall nu știau despre ei că erau testați pentru plasarea în grupul RAN. Însă Henry știa despre Anna că era candidat. Știa și că nu murise în acea primă noapte, că era în viață.

— Și care era planul cu doi candidați pe insulă?

— Păi, voiam doar să vedem care din ei era capabil să facă față situației.

— Și cum puteați stabili asta?

— Se evalua la final.

Investigatorul secundar ridică iar din sprâncene. Secretarul i-ar fi aruncat o cărămidă exact între blestematele de sprâncene.

— Și cum ați fi evaluat la final? întrebă ea.

— Păi, cum se întâmplă de obicei. Analizam situația, le citeam rapoartele. Nimic senzațional. Proceduri standard.

Secretarul încerca să păstreze același ton moderat pe care-l folosea ea, dar își dădu seama că vocea lui era foarte ascuțită.

— Asta-i tot?

— Da, desigur. Aveți alte informații? întrebă el înainte să se poată stăpâni.

— Deci nu-i adevărat că ați spus, citez: „Vedem noi care scapă viu de pe insulă”?

O transpirație rece curgea pe spatele secretarului. Vedea încotro ducea totul. „Mă sacrifică, se gândi el, de data asta nenorocitul ăla de Președinte mă sacrifică”. Își aminti de întâlnirile pe care le avusese cu Președintele înainte să înceapă interogatoriile. „Ar arăta mai bine dacă ai primi tu loviturile, însă normal că-i doar de ochii lumii, în cele din urmă ai să fii exonerat. Te sprijin sută la sută”. Nu arătase un pic ciudat atunci? Nu evita să-l privească în ochi? Secretarul înțelese cât de prost fusese. Un naiv. Iar în acel moment era pe cont propriu.

— Cine spune că am zis asta?

— Răspundeți la întrebare: ați afirmat așa ceva?

— Nu-mi amintesc.

— Nu vă amintiți?

— Nu-mi amintesc. Vorbesc mult. Poate că am zis-o în glumă. Nu-s mulți cei care-mi înțeleg simțul umorului.

Investigatorul secundar se strâmbă, se uită la hârtiile ei și apoi notă ceva.

— Cine a avut ideea de a aduce un pistol pe insulă? interveni subit investigatorul principal.

— Nu-mi amintesc, repetă grăbit secretarul.

— Dumneavoastră i-ați spus lui Henry Fall să aducă o armă?

— Nu-mi amintesc.

Investigatorul principal se dezmorți, îndreptându-și corpul.

— Domnule secretar, rosti el cu o voce autoritară, trebuie să vă reamintesc de gravitatea situației. Unul din candidații pe care i-ați selectat pentru evaluarea în condiții extreme, prețuitul ofițer Henry Fall, se află acum la morgă. Celălalt candidat e internat în spital, pentru că a încercat să-și ia viața. Rezultatul acestei evaluări, așa cum o numiți, nu poate fi descris decât ca fiind un dezastru, atât din punct de vedere etic, cât și strategic. Cineva va trebui să răspundă pentru acest

incident. Înțelegeți ce spun? Nu este suficient să invocați pierderea memoriei în această situație.

— Nu, și este absolut regretabil, dar chiar nu-mi amintesc fiecare cuvânt și faptă.

Investigatorul secundar ridică privirea. Lăsă hârtiile pe masă și se aplecă spre el.

— Însă dacă punem întrebarea așa, spuse ea încet, făcea parte din planul dumneavoastră ca doar unul din ei să plece de pe insulă viu? Ăsta a fost, de fapt, testul?

Secretarul se aplecă și el. Doar câțiva centimetri le separau fețele.

— Puteți întreba de câte ori vreți, zise el pe un ton scăzut. Am doar un singur răspuns: Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să încerc să-mi asum responsabilitatea pentru siguranța Uniunii. Puteți afirma același lucru și despre voi?

Investigatorul secundar nu-și dezlipi ochii de la el. Deschise gura ca să spună ceva, dar apoi o închise la loc.

— Și voi ați fost păcăliți, îi șopti secretarul investigatorului secundar. Nu înțelegeți? Ne-a păcălit pe toți.

— Domnule secretar, interveni investigatorul principal, trebuie să vă reamintesc că asta este…

Deodată secretarul se lăsă pe spate în scaun și-și încrucișă mâinile la piept; bluza lui de închisoare formă o cută mică deasupra sternului.

— Nu mai răspund la nicio întrebare. E vremea să mă întorc în celulă.

Investigatorul secundar se întinse după reportofon, se aplecă și zise:

— Interogatoriu încheiat.

SFÂRȘITUL (SAU ÎNCEPUTUL)

Anna

Am fost trezită de un cântec de păsărele. Camera era albă, ceva lucea și se legăna în fața ochilor. Am încercat să mă concentrez și mi-am dat seama că era dispozitivul acela atârnat deasupra paturilor de spital, care le ajută pe persoanele slăbite să se ridice. Soarele bătea în lanțul care se bălăngănea înainte și înapoi, de parcă tocmai fusese folosit. Am întors încet capul. La marginea patului stătea Președintele; răsfoia o revistă pentru femei. M-am întrebat de câtă vreme stătea acolo și cât de mult dormisem. Mi-au dat atât de multe somnifere, încât nu-mi mai dădeam seama dacă era somn sau o comă indusă. Nu voiau să-și asume riscuri, așa ziceau ei. Aveam nevoie de odihnă. Nu voiau să mă omor, asta nu mai ziceau, însă presupuneam că la asta se refereau, de fapt. Întrebarea era dacă asta era ce-mi doream. Nu știam.

Am încercat să mă mișc un pic; brațele nu prea voiau să mă asculte.

— Anna? Ești trează?

Președintele puse deoparte revista și se aplecă zâmbind părintește.

— Îmi puteți da niște apă?

Se ridică, merse la chiuveta de lângă perete și umplu cu apă un pahar din plastic. L-am urmărit cu privirea. Se întoarse la pat și-mi dădu paharul, pe urmă se așeză înapoi pe scaun.

— M-am gândit că era vremea să te văd personal.

Mi-am lăsat privirea să plutească pe lângă capul lui până pe fereastră, care era puțin crăpată. Norii albi străbăteau cerul albastru. M-am gândit la ultima oară când am văzut nori mișcându-se atât de repede pe cer și am conștientizat că a fost atunci când eram cu Henry în spatele casei. Amintirea mă făcu să mă încordez. Președintele mă privi și adăugă cu o voce blândă:

— Să știi că ne facem griji pentru tine.

Chiar când mă întrebam la cine se referea când spunea noi, el continuă:

— Noi, cei din grupul RAN, însă mai ales familia ta. Mama și fiica ta. Au nevoie de tine. Nu vor să te piardă. Și nici noi.

Am înghițit în sec. Aveam gura uscată, așa că am sorbit din paharul de plastic. La capătul patului era un buchet ofilit de flori și lângă el, o felicitare de la Siri: „Fă-te bine repede, mamă”, a notat ea cu litere de copil atent scrise. M-am întrebat

ce le-or fi spus că am pățit. Speram să nu le fi zis adevărul. M-am întors către Președinte.

— De ce vă aflați aici?

Acesta ezită un moment.

— De ce mă aflu aici…? Păi, bineînțeles că voiam să văd cu ochii mei cum ești, ca să zic așa.

Arătă către o cutie cu bomboane de ciocolată de pe pervaz, una dintre acelea scumpe cu imaginea Ministrului. Mă întrebam dacă Președintele visa la o cutie de bomboane cu fața lui pe ea. M-am uitat la el, stând acolo în același costum. Judecând după expresia lui, sănătatea mea nu era singurul motiv pentru care se afla lângă patul meu. N-am spus nimic, doar m-am uitat la el până când a început să vorbească din nou:

— Cred că a venit vremea să stea de vorbă cineva cu tine, direct, și să explice situația. Toată ascunderea asta după degete și cocoloșeala asta înrăutățesc și mai mult lucrurile. Doctorii sunt de părere că de așa ceva ai nevoie, dar am convingerea că ești mult mai puternică…

Trase aer în piept. În vocea lui se simțea fățărnicia care mă irita și mă făcea să fiu suspicioasă.

— … și mai cred că singura cale ca să te vindeci este să fii cinstită. Cu tine și cu noi. Sunt lucruri pe care trebuie să le știi și pe care să le iei în considerare atunci când va veni vremea să iei decizii privind viitorul tău. Înțelegi ce spun?

Am încuviințat.

— Bine atunci. Crezi că știi suficient despre ce s-a întâmplat pe Insula Isola și despre ce n-a mers bine?

Am consimțit. Da, citisem raportul; era absolut de nesuportat.

— Atunci, aș vrea să-ți cer, personal și sincer, iertare. După cum știi, sunt multe lucruri care n-ar fi trebuit să se întâmple și, deși sunt responsabil în calitate de director, tot aș vrea să insist că secretarul a recunoscut că a acționat din proprie inițiativă, fără să-și informeze superiorii așa cum cere procedura. Va fi pus sub acuzare pentru asta. Da – s-a hotărât ca Henry să meargă și să te supravegheze. Totuși nu s-a hotărât în mod oficial să aibă o armă cu el. Și nici nu s-a decis ca el să fie cel de-al doilea candidat și nici n-a fost inițiativa mea ca pe insulă să fie FLL. Lucrurile acestea s-au întâmplat din anumite motive din vina mea, în sensul că persoana care a luat aceste decizii se afla în directa mea subordonare, însă vreau să te asigur că n-am avut niciodată intenția ca lucrurile să se sfârșească așa cum s-au sfârșit.

M-am uitat la el.

— Prostii!

Tresări.

— Ce vrei să insinuezi?

— Chiar vreți să-mi ziceți că secretarul a făcut toate astea de capul lui? Fără să vă informeze? „Eu nu știam nimic”. Bineînțeles că știați tot; doar că sunteți dezamăgit că s-a dus totul naibii, pentru că trebuie să curățați mizeria.

Președintele se sprijini de spătarul scaunului și ridică mâna de parcă ar fi vrut să-mi facă semn să mă opresc. Buzele i se strânseră într-o linie subțire.

— Lasă-mă să-ți spun înainte de toate că mă bucur să văd că ți-ai recuperat ceva din vechea ta ardoare, deși normal că sunt afectat că n-ai mai multă încredere în mine. Dar presupun că e de înțeles, cumva. Însă haide să ne întoarcem la discuție, dând cărțile pe față. Sunt aici pentru că vreau să-ți ofer slujba.

— Poftim?

Am crezut că am înțeles greșit.

— Exact cum am zis. Te-am evaluat în cele mai dificile situații și încă apreciez că deciziile pe care le-ai luat au fost bine motivate pe tot parcursul operațiunii. Miza a fost mare, desigur, dar suntem toți de acord că te-ai descurcat în situația dată cu genul de hotărâre și raționalitate cerute în asemenea condiții.

Nu-mi puteam crede urechilor. Simțeam că aveam un vulcan în mine; o furie subită care-mi zăcea latentă în piept țâșni cu o putere neașteptată.

— DESPRE CE NAIBA VORBIȚI? MI-AM ÎMPUȘCAT PRIETENUL! ERA NEVINOVAT! am zbierat eu.

Și apoi mi-au dat lacrimile. Mă abținusem să plâng încă din momentul în care am suspectat că era ceva în neregulă, din momentul în care cele două elicoptere militare au aterizat. Unul lângă mine, celălalt în cealaltă parte a insulei. Paramedicii alergau; doi dintre ei m-au înfășurat într-o pătură și mi-au dat să beau ceva. Am încercat să le spun că Henry era în casă, însă intrau deja cu tărgile și genții medicale. Am țipat, dar cuvintele erau atât de incoerente, încât ei păreau să nu mă înțeleagă deloc. „Bea, bea. Trebuie să te încălzești”, doar atât spuneau.

Am început să mă gândesc la celălalt elicopter. Ce căuta în spatele casei? Nu înțelegeam. În momentul ăla, a ieșit cineva din casă, sprijinit de doi paramedici. Era Lotte. Am alergat către ea. Paramedicii m-au prins și m-au oprit. Am încercat s-o strig, însă ea se uita la mine cu ochi mici și goi în timp ce se împleticea mergând către partea din spate a casei, ținută de doi paramedici.

— Trăiește! Trăiește!

Eram încântată, aproape la modul isteric, chiar dacă mintea suprasolicitată nu conștientiza ce însemna asta. Trăiam un amalgam de senzații; vedeam soldați și paramedici alergând pe insulă, ca și cum aș fi nimerit brusc într-o filmare și nu prea înțelegeam ce se petrecea sau de ce.

Apoi am văzut cel de-al doilea elicopter ridicându-se în aer. Avea cabina deschisă și era plin cu oameni. L-am văzut pe colonel. Vântul îi flutura părul, iar el a ridicat mâna de parcă m-ar fi salutat, dar elicopterul s-a îndepărtat înainte să-i răspund; zbura spre continent. L-am apucat de guler pe unul dintre paramedicii care mă țineau, l-am tras jos și i-am zbierat în față:

— EI DE CE SUNT ÎN VIAȚĂ?

— Anna, trebuie s-o iei ușor. Nu ești într-o formă prea bună. Trebuie să te luăm de aici.

În clipa aia am mai văzut ceva. Alți paramedici coborau din casă cu o targă acoperită. Așa cum scoți oamenii care sunt sigur morți. Oamenii care au fost împușcați în cap. Nu înțelegeam ce însemna, cum se întâmplase sau de ce, însă deodată am înțeles. Ca într-un vis, am retrăit misiunea de pe insulă, în toată splendoarea și oroarea ei. Am înțeles brusc ce făcusem și ce aveam de făcut.

Am tras aer adânc în piept, am expirat și mi-am relaxat tot corpul. Am simțit cum strânsoarea paramedicilor se slăbea. Apoi am respirat din nou, adânc, m-am smuls din strânsoarea lor, am alergat către marginea stâncii și m-am aruncat în gol.

Într-o altă secvență din vis, am văzut că după stâncă erau doar imagini mici, precum cadrele individuale ale unui film. Un coridor de spital cu lumini pe tavan. Un ac în braț. Un guler cervical care-mi ținea capul fix. O masă de operație. O imagine încețoșată a lui Siri și Nour printr-un panou din sticlă. O asistentă schimbându-mi ghipsul. Un bisturiu pe care cineva îl lăsase deoparte pe o masă de examinare. O toaletă. Sânge, sânge, sânge. Alte ace în braț. Bandaje noi. Legături în jurul brațelor. Somn, întuneric. Cineva care-mi schimba perna. Voci îngrijorate care vorbeau ușor. Cineva care-mi dădea pastilele. Cineva care mă căuta sub limbă să se asigure că le înghițeam. Cineva care mă forța să le înghit. Perioade de claritate și atenție de nesuportat. Somn, întuneric.

Și apoi, ziua de azi, un cântec de păsărele. Și Președintele la marginea patului meu. Mi-am amintit toate astea, stând acolo întinsă. Ce începuse ca niște lacrimi care se prelingeau se transformă în curând în suspine cum nu mai trăisem vreodată. Era de parcă întreg corpul plângea și venea dintr-un loc vechi și atât de adânc în mine, încât n-avusesem niciodată habar de existența lui. Președintele nu făcu nicio mișcare ca să mă

liniștească; stătea acolo, pur și simplu, și mă lăsa să plâng. Într-un târziu, șiroiul de lacrimi se potoli.

— Putem continua? întrebă Președintele cu vocea stinsă.

Am încuviințat.

— Atunci, aș vrea să revin la expunerea condițiilor. Slujba este a ta dacă o vrei. Înainte să te hotărăști să refuzi oferta, aș vrea să asculți alternativele. Slujba asta este o poziție permanentă în grupul RAN. Munca ta va fi secretă și cred că vei ajunge s-o găsești deopotrivă solicitantă și plină de satisfacții. Nu vei mai avea niciodată nevoie de nimic din punct de vedere material. Valoarea pe care am menționat-o ca plată compensatorie pentru misiunea pe Insula Isola va fi salariul tău anual. Fiica ta va putea merge la cele mai bune școli. Vom distruge vechile rapoarte despre mama ta. Vom acoperi toate nevoile pe care le-ar putea avea familia ta: casă, transport, atât în timpul orelor de serviciu, cât și în vacanță. Nu vei munci mereu. Ar putea fi săptămâni și luni în care să n-avem nevoie de tine. În acele perioade, vei fi în concediu, dar vei fi plătită normal. Însă vei fi mereu disponibilă. Când avem nevoie de tine, vii. Va fi solicitant uneori, dar nu va fi nici pe departe mai rău decât prin ce-ai trecut deja. Sună rezonabil?

Am consimțit. Președintele continuă pe tonul lui calm, cu ochii la ușă, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu intra nimeni să ne întrerupă:

— Mă rog, dacă alegi să refuzi această ofertă, atunci trebuie să te informez că, din păcate, nu vei mai fi angajatul nostru și, prin urmare, nu te vei mai bucura de imunitatea Uniunii, ceea ce înseamnă că te poți aștepta să fii pusă sub acuzare pentru omucidere sau omor prin imprudență în cazul fostului tău coleg Henry Fall. E păcat, desigur, însă nu pot face nimic în privința asta. În mod sigur poți angaja un avocat, cineva care să-și dea silința în sala de judecată, dar aș spune că dovezile împotriva ta sunt copleșitoare, iar șansele să scapi sunt minime. Ai putea invoca circumstanțe atenuante și să pledezi pentru o sentință mai blândă, probabil zece ani sau mai puțin, poate mai mult, în loc de închisoare pe viață sau pedeapsa cu moartea. Apropo, câți ani are fiica ta?

N-am spus nimic.

— Trebuie, de asemenea, să subliniez că, dacă-ți iei viața, fiica ta nu numai că-și va pierde părintele, însă va pierde și tot ce are. E o crimă împotriva statului să te sinucizi când urmează să fii pusă sub acuzare. Se numește obstrucționarea legii și se pedepsește prin confiscarea proprietății, sancțiune care se extinde și la rudele rămase în viață. E o reminiscență de pe vremea celui de-al Doilea Război Rece și rareori este pusă în practică, dar în cazul ăsta va fi aplicată. Va trebui să cercetăm

și cât de familiară era mama ta cu vederile tale și s-ar putea să fie nevoie să trecem prin dosarele ei vechi și să luăm în considerare motivele pentru care a părăsit partidul, zise Președintele și mă privi direct în ochi. Înțelegi ce spun?

Se căută în buzunarul sacoului și scoase ceva. „E un pistol; o să mă omoare", m-am gândit eu. Însă nu era. Erau două plicuri și le aruncă pe pătură în fața mea.

— Într-unul este contractul tău de muncă; în celălalt este un mandat de arestare. Tu alegi.

Nu l-am privit și am ignorat plicurile – în schimb, m-am uitat la buchetul de flori ofilite de la capătul patului. Nu era chiar un buchet, ci mai degrabă o legătură de iarbă și frunze. Știam că Siri trebuia să le fi cules din curtea lui Nour probabil, unde buruienile creșteau printre bolovanii pavajului și unde lui Nour îi plăcea să pună câteva ghivece și încerca să cultive roșii, chiar dacă era prea frig și prea umbră și în fiecare an nu creștea nimic. Mâinile aspre ale lui Nour îmbătrâneau din ce în ce mai mult, erau tot mai ridate și tremurânde; mâini care n-aveau să se mai descurce mult, mâini care râneau în pământ împreună cu cele moi ale lui Siri, cu urme negre sub unghiile subțiri. Mâinile ei erau atât de mici când era doar un bebeluș, rotunde ca niște pernuțe umflate, cu gropițe mici la încheieturi. Mâinile ei în jurul degetului meu, în părul meu. Inima ei lângă a mea. Nimic între ele. Acum mâinile ei sunt subțiri și puternice, totuși încă mici. Înfiorător de mici.

Și deodată am înțeles. Am înțeles tot.

— Anna? Aș vrea să aflu părerea ta despre toate astea. Ce plic alegi? Accepți oferta?

— N-a fost niciun test.

Propria voce suna ca a unui străin, uscată și scârțâită. Președintele rămase tăcut, nemișcat.

— N-a fost niciun test, nu-i așa? am continuat eu. Nici pentru mine, nici pentru altcineva. Deoarece dacă ar fi fost, aș fi eșuat pe toate fronturile. A fost o capcană. M-ați adus exact unde ați vrut, să nu mai am variante. Ați vrut ca eu să accept slujba asta; nu înțeleg de ce mă vreți pe mine, însă asta este. Dar știați că n-aș accepta niciodată de bunăvoie, așa că m-ați pus într-o situație în care să n-am de ales. Și ați scăpat și de secretar. Nu știu de ce ați vrut să faceți și asta, însă sunt sigură că ați avut motivele dumneavoastră. Acum îl puteți închide pentru tot restul vieții lui. Gata, a dispărut!

Am râs. A sunat ciudat. Pe fața Președintelui nu se mișcă nici măcar un mușchi. Tot ce auzeam era propria respirație.

— Totuși e ceva ce nu înțeleg. De ce ați vrut să scăpați de Henry? Ce v-a făcut?

Am așteptat ca Președintele să spună ceva, deși eram conștientă că n-aveam să primesc niciun răspuns. După o tăcere lungă, Președintele vorbi pe un ton blând:

— Este, cu siguranță, o teorie interesantă. Și poate unele dintre întrebările tale vor primi un răspuns cândva, ce știu eu? Și, desigur, sunt motive pentru care grupul RAN are nevoie de tine în mod special, motive pe care nu le putem discuta acum, dar care vor ieși la lumină la momentul potrivit. Dacă-mi accepți oferta. Altfel, firește că nu vei afla. Deci, acum, Anna, aș vrea să-ți cer răspunsul. Care este?

L-am privit fix în ochi. Avea pupilele dilatate și negre. Înăuntrul lor am zărit o urmă de nebunie rece, ireală și terifiantă. Chiar n-aveam încotro. Cumva am știut de la început că așa se va termina. Prin urmare, am făcut un semn din cap spre plicul cu contractul de muncă. Și asta a fost.

Un zâmbet strălucitor îi brăzdă fața; ridică plicul cu mandatul de arestare, îl vârî înapoi în buzunar și întinse mâna dreaptă.

— Excelent! Anna Francis, aș vrea să-ți urez un călduros bine ai venit în grupul RAN!

STOCKHOLM
PROTECTORATUL SUEDIEI
MARTIE 2037

Henry

— Îmi pare rău, chiar nu înțeleg ce trebuie să fac. Despre ce este vorba?

Secretarul scoase un plic și mi-l înmână. I-am aruncat o privire confuză, iar el făcu un semn din cap către plic.

— Deschide-l!

Am deschis plicul și am scos un dosar din carton; când l-am întors, un chip familiar se holba la mine dintr-o copie a unui pașaport prinsă în colțul din dreapta. Era Anna Francis.

— Ea este candidatul nostru, zise secretarul. Sarcina ta este s-o supraveghezi și s-o protejezi.

M-am uitat la el. Nu știam ce să spun.

— N-o să fie chiar atât de greu. O să fie „moartă" pentru o anumită perioadă. Sau cel puțin așa va crede toată lumea. Toți în afară de tine și încă un participant de încredere.

M-am uitat la poza Annei. Trebuia să fi fost făcută de un fotograf, deoarece nu prea semăna cu ea. Era frumoasă într-un mod fals cumva, de parcă i-ar fi luat sufletul. Am încercat să mă gândesc – ce întrebare era potrivit să pun în acel moment?

— Cum se va petrece totul?

— Ea va dispărea prin înscenarea unei crime. Apoi tu îi vei elimina pe ceilalți.

Îmi observă expresia de uimire.

— Nu, nu de-adevăratelea, însă ei așa trebuie să-i pară, că toți ceilalți dispar unul după altul. Vrem să vedem ce face, cum reacționează, ce fel de slăbiciuni manifestă. Mai presus de toate, vrem să ne asigurăm că este capabilă să urmeze un ordin, să nu se deconspire, chiar dacă totul sugerează că ar trebui să acționeze exact invers. Vrem s-o supunem unui test de stres, mai pe scurt.

Totul părea teribil de ciudat. Am încercat să-mi adun gândurile și să-mi dau seama cum va decurge misiunea. Secretarul mă privea, așteptând să-i pun alte întrebări.

— Deci… în cele din urmă, ea și cu mine suntem ultimii care vom rămâne. Ce voi face atunci?

— Îi vei putea spune ce se petrece, dacă vrei. Dar nu înainte.

Îmi trecu un gând prin minte.

— O să creadă că eu sunt criminalul dacă noi doi vom fi singurii rămași. Desigur, voi argumenta că nu e așa. Dar dacă nici în acest caz nu va fi convinsă?

— Ăsta este motivul pentru care este atât de important *să fii* acolo. Are încredere în tine, dacă nu mă înșel. O cunoști, știi cum gândește. Te place, din câte-am auzit.

„Oare de unde a auzit asta, am reflectat eu, însă n-am întrebat”. Secretarul păru să-și dea seama că nu înțelegeam.

— Ai jucat vreodată Wink Murder când erai mic?

Am clătinat din cap. Secretarul începu să explice:

— Se joacă așa: o persoană aleasă la întâmplare este asasinul și o alta, detectivul. Ceilalți jucători, victimele, știu cine este detectivul, dar nu știu cine este asasinul. Apoi toată lumea se plimbă prin cameră. Asasinul omoară oameni făcându-le discret din ochi. Când unei persoane i s-a făcut cu ochiul, cade jos moartă. Când detectivul crede că știe cine este asasinul, numește suspectul. Dacă detectivul are dreptate, câștigă; dacă nu, câștigă asasinul.

Secretarul înfipse cuțitul în somonul din farfurie. Avea carnea atât de roz, atât de fragedă. Imediat am avut senzația că ar fi tăiat într-un nou-născut.

— Perfect, spuse secretarul cu un oftat de mulțumire, fără să-și ia ochii din farfurie. E la fel de simplu ca la jocul ăsta. Trebuie să privești acest mic exercițiu ca o versiune a jocului Wink Murder.

Vârî o bucată de pește în gură și păru s-o înghită nemestecată. Mi-am dres vocea.

— Nu, n-am jucat niciodată jocul ăsta. Dumneavoastră?

Secretarul mă privi. Ochii cenușii îi străluciră.

— Era jocul meu preferat.

Mulțumiri

Anna nu există. Insula Isola nu există. Uniunea Prieteniei nu există. Stockholm există, desigur, la fel și arhipelagul, însă mi-am permis niște libertăți semnificative în privința lor. Toate asemănările cu persoane reale, structuri statale și instituții sunt pure coincidențe și nu merită să se mediteze prea mult asupra lor. Pe scurt, totul este inventat. Pentru mine, acesta a fost scopul pentru care am scris romanul.

Sunt, desigur, multe persoane care au contribuit la inventarea acestei povești. Din toată inima: mulțumesc!

Stephen Farran-Lee, Hanna Skogar Sundström, Molly Uhlman Lindberg, Bonnie Halling, Richard Herold de la editura Natur och Kultur.

Astri von Arbin Ahlander, Christine Edhäll, Kaisa Palo de la Agenția Ahlander.

Cluburilor de carte Kulturkoftorna și Lilla.

Anna Berg, primul cititor, cea mai bună prietenă. Mats Strandberg, se pare că ești cel care mi-ai făcut pachețelul pentru prânz și mi-ai dat busola când am pornit în pădurea sălbatică a scrisului de cărți. Voi fi mereu uluită și fericită în fața generozității tale, din toate punctele de vedere. Anna Andersson, care, pe lângă prietenia și înțelepciunea ei, m-a învățat arta esențială a scurgerii macaroanelor. Mathias Andersson, cu inima lui caldă și capul limpede. Jenny Jägerfeld, singura persoană care răspunde imediat cu entuziasm când o inviți la un „prânz ciudat”. Sonja Holmquist, toți ar trebui să aibă un doctor care să diagnosticheze bolile și tratamentele închipuite. Tuturor celorlalți prieteni minunați care au fost aici și-n zile bune, și în cele rele, vă știți care sunteți.

Și mai presus de orice, ca întotdeauna: F, A și M – fără voi, n-ar fi existat nimic.

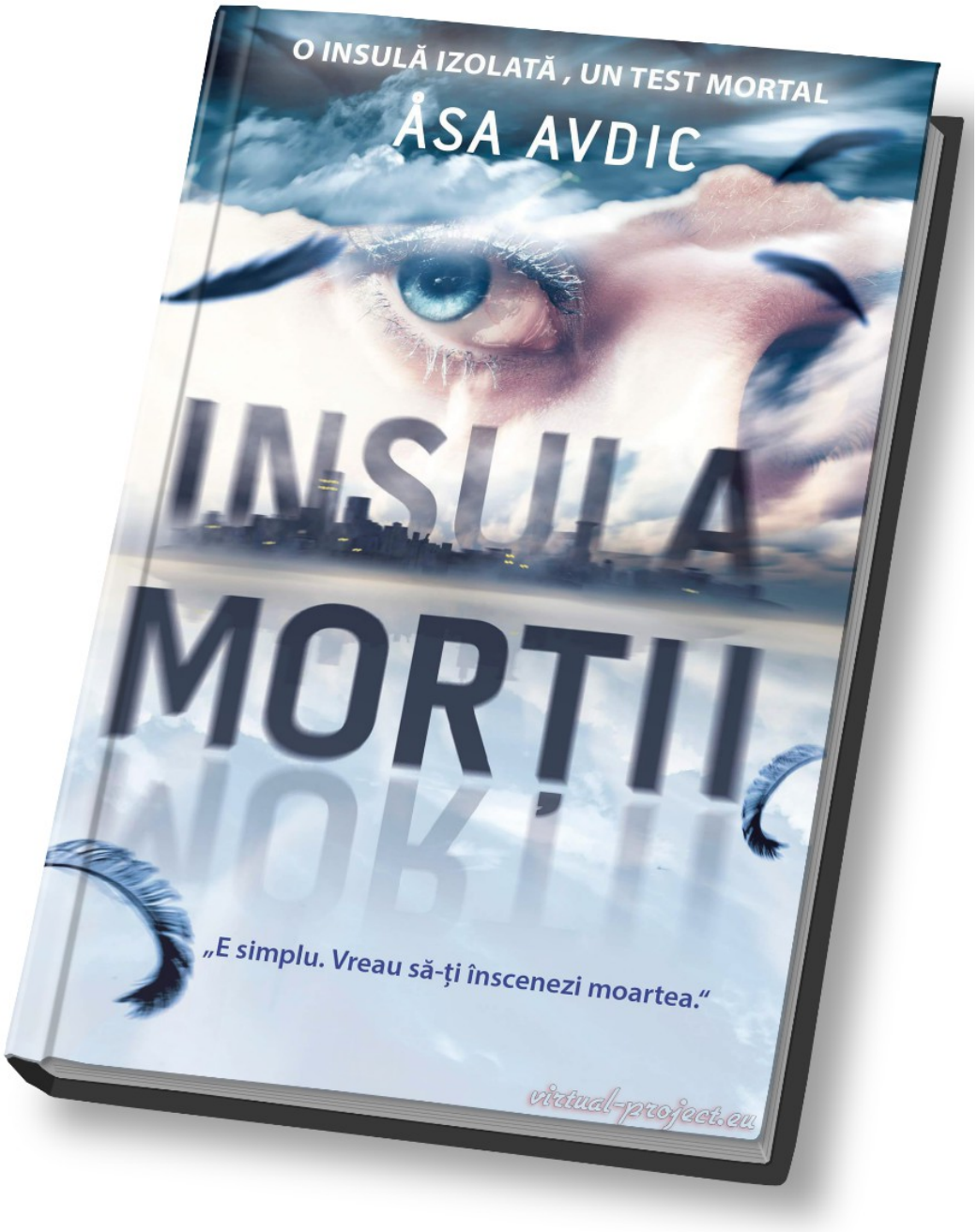
O INSULĂ IZOLATĂ , UN TEST MORTAL
ÅSA AVDIC
INSULA
MORȚII
„E simplu. Vreau să-ți înscenezi moartea.“
virtual-project.eu

mastica

[1] Vin spumant produs de o firmă originară din Saxonia-Anhaltină, Germania. (n. red.).

[2] Mici fără usturoi. (n. red.).

[3] Citat din romanul lui Ernest Hemingway, Fiesta. (n.a.).

[4] Fondatorul orașului Stockholm, în 1252 (n. red.).

[5] Briciul lui Occam, sau principiul parcimoniei, este folosit pentru a justifica anumite afirmații științifice. (n. red.).

Table of Contents

{1} 171
{2} 171
{3} 171
{4} 171
{5} 171